

BURMESE
CLASSIC
2011

အောင်သင်း

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံသားညီညွတ်စွာ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရှေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ချေ၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး။

သိချင်စိတ် အောင်သင်း

အမှတ် (77/D)၊ ဓမ္မပါလလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း-၅၄၄၈၃၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၁၃၂၁၀၆၁၀

မုက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၁၃၆၇၀၆၁၂

မုက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

နိုင်သစ်နီ

ကွန်ပျူတာစာပီ

ဇွန်ပွင့် ကွန်ပျူတာ

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၇

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝင်းမာတင် (မြ-၀၃၇၃၇)၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်
အမှတ်(77/D)၊ ဓမ္မပါလလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မုက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးဝင်းလွင်(ရွှေဟင်္သာအေဂျင်စီ)

အမှတ်(၃၁)၊ ဦးရွှေဝန်းလမ်းတို၊ ပုဇွန်တောင်။

တန်ဖိုး

1000

မာတိကာ

- အမှာစာ ၇
- ၁။ သိချင်စိတ် ၉
- ၂။ ၉၉ ဝတ္ထု ၁၇
- ၃။ မြန်မာအငွေ့အသက် ၂၉
- ၄။ မိန်းမလှလေးနှစ်ယောက် ၃၉
- ၅။ အရိုင်းလှ ၄၉
- ၆။ ကျွန်တော့်ဆရာကြီး ဦးဘမောင် ၅၈
- ၇။ ကျွန်တော့်ဆရာကြီး ဦးဘမောင် (၂) ၇၂
- ၈။ ကရာတေးနှင့် ကျွန်တော် ၉၃
- ၉။ လှမ်းခဲ့နော် . . . ဖျာ ၁၁၂
- ၉။ အလှသည် မေတ္တာ၊ မေတ္တာသည် အလှ ၁၂၆
- ၁၀။ သုံးဖန်လှ ၁၃၇
- ၁၁။ အလှဟူသည် ၁၄၅
- ၁၂။ ပရဆေးသည်အဒေါ်ကြီး ၁၅၂

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်မှ
ဆက်လက်ဖြန့်ချိမည့်စာအုပ်များ

- ၁။ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ဇနကာမင်းကြီး
မောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ)
- ၂။ ပေါ်လိုကိုဟိုး၏ ဒဿနစာစုများ
သစ္စာနီ
- ၃။ အဖေခေါ်သံ
လူထုစိန်ဝင်း
- ၄။ ည၏ အိပ်ဖန်စောင့်များ
တင်နွယ်မောင်
- ၅။ နွဲ့ထဲကကြာ
သိန်းဖေမြင့်၊ မြသန်းတင့်
- ၆။ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် (ပတွဲ)၊ (ဒတွဲ)
မောင်ပေါ်ထွန်း
- ၇။ နောက်ကြည့်မှန်နှင့် မီးလောင်ပြင်
နိုင်သစ်နီ

အမှာစာ

Beauty Max တွင် ကျွန်တော် ဆောင်းပါးတွေ ရေးခဲ့သည်။
ဘယ်နှပုဒ်ရေးခဲ့သည်ကိုပင် ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။ Beauty
Max ကလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် စာအုပ်အဖြစ် စုစည်းထုတ်ဝေ
ချင်သည်ဟု ပြောခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် သူတို့အလုပ်နှင့်
သူတို့ ဖြစ်နေကြဟန်တူသည်။

ဤအခိုက်တွင် 'ဇွန်ပွင့်' က ထိုစာတွေကို စုပြီး ထုတ်ဝေ
ချင်သည်ဟု ဆိုလာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မြုပ်နေသော
စာတွေ ပေါ်လာမည်ဖြစ်သောကြောင့် ခွင့်ပြုလိုက်သည့်ပြင်
မည်သည့်စာစောင်တွင်မှ ဖော်ပြခြင်းမပြုရသေးသော ဆောင်းပါး
တစ်စောင်ကိုပါ ပေးလိုက်ပါသေးသည်။

Beauty Max တွင် 'ကျွန်တော့်ဆရာကြီး ဦးဘမောင်'
ကို ရေးခဲ့ပါသည်။ ဆက်ပြီးရေးပါဦးမည်ဟုလည်း စကားဆိုခဲ့
ပါသည်။ သို့သော် မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ယခု ဤစာအုပ်တွင်တော့
'ကျွန်တော့်ဆရာကြီး ဦးဘမောင် (၂)' ကို ရေးထည့်လိုက်ပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်စာစောင်တွင်မှ မပါဖူးသေးသော
ဆောင်းပါးအသစ်ဟု ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဤဆောင်းပါးများကို ရေးဦးစွာဖော်ပြပေးခဲ့သော
Beauty Max ကိုလည်းကောင်း၊ စာတစ်အုပ်ဖြစ်အောင် စုစည်း
ပေးသော 'ဇွန်ပွင့်' အားလည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်အဖို့မှာတော့ 'ကျွန်တော်ဆရာကြီး ဦးဘမောင်' အကြောင်းကို ရေးလိုက်ရသည့်အတွက် ပီတိအကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်နေမိပါတော့သည်။

အောင်သင်း
၂၇-၁၁-၂၀၀၆

သီချင်စိတ်

မကြာသေးမီက စာအုပ်ဟောင်းသမား ဖြစ်သင်းနိုင်၏ စာအုပ်စင်တွင် စစ်ကဲတော်မင်း မောင်ရွှေနေ့ရံ စုဆောင်းရေးစီအပ်သော 'မွန်ရာဇဝင်နှင့် စေတီတော်သမိုင်းပေါင်းချုပ်' ဟူသော စာအုပ်ကို တွေ့လိုက်မိသည်။ ယခင်ကလည်း ထိုစာအုပ်ကို တွေ့ဖူးပါသည်။ ယခု အမှတ်မထင် ကောက်လှန်လိုက်ရင်း ရန်ကုန်မြို့ ဟံသာဝတီသတင်းစာတိုက်တွင် ၁၈၉၉ ခုနှစ်၌ ပုံနှိပ်ကြောင်းကို သတိပြုမိလိုက်ပြန်ရာ သီပေါမင်း ပါတော်မူပြီး ၁၄နှစ်အကြာ ဆိုတော့ ဒီစာအုပ်ရဲ့သက်တမ်းဟာ နှစ် ၁၀၀ တောင် ပြည့်တော့ မာပါကလားဟု အောက်မေ့ကာ ရိုသေစိတ်ကလေး ပေါ်လာမိသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သို့နှင့် ကျမ်းပြုသူ၏ အမှာစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ အတော်ကြီးကို အပင်ပန်းခံပြီး ပြုစုထားကြောင်း သိသာလှသည်။ သို့သော် ဤဆောင်းပါးတွင်မူကား အခြားသော အကြောင်းများထက် ထိုစာအုပ်ကို ရေးသားစီရင်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကိုသာ ပဓာနထားပြီး တင်ပြလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထုတ်နှုတ်ပြပါရစေ။

*

‘ရန်ကုန်မြို့ ပထမမူလရင်း မဟာဝန်ရှင်တော်မင်းကြီး မေဇယ် ဖွယ်ရာသခင်သည် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၁၀-ခုနှစ် မော်လမြိုင် မြို့မှာ အရေးပိုင်မင်း ဖြစ်နေစဉ်အခါ ရာမညတိုင်း ရာဇဝင် သမိုင်းစာဟောင်း ကျမ်းဂန်များ၊ ရှာဖွေပေးပါဟု စစ်ကဲတော်ကြီး ဦးထော်လေး၊ အခွန်ဝန်မင်း ဦးပြောတို့ကို အမိန့်ရှိရာ ၎င်းစစ်ကဲတော်ကြီး အခွန်ဝန်မင်းတို့ မော်လမြိုင်၊ မုတ္တမ၊ ဟံသာဝတီမြို့ရွာနယ်ပယ်မှာ လိုက်လံမေးမြန်းရှာဖွေသည်တွင် စာမှန် စာကောင်း၊ စာဟောင်း၊ ကျမ်းဂန်များကို မတွေ့ရ။ ယိုးဒယားသို့ စာ၊ လူ စေလွှတ်ရှာဖွေစေမှ ဝလင်းခုတ် မွန် ဆရာတော်ဘုရား၊ သံခပိုင် မွန်ဆရာတော်ဘုရားတို့က ရာမညတိုင်း၊ ရာဇဝင် (၉)ကြောင်းပေ မွန်စာဟောင်းစာမှန်(၅၈)အင်္ဂါ၊ ဘုရားသမိုင်း စာဟောင်းစာမှန် အင်္ဂါ ၂၀-ကျော် ပေးလိုက်သ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဖြင့် ရခဲ့ပါသည်။ ရခဲ့ပြီးနောက် အရေးပိုင်မင်းက မြို့အုပ်ဦးရွှေကြာကို တစ်လလျှင် အခငွေ (၄၀)ပေး၍ မြန်မာဘာသာ ပြန်စေပါသည်။ ကျွန်ုပ် စစ်ကဲတော်မင်း မောင်နေော်၊ ပြည်မြို့ အခွန်ဝန်မင်း မောင်ထထွတ်တို့ကိုလည်း တစ်လ (၂၅)ကျပ်စီပေး၍ ရေးစေပါသည်။ တစ်နှစ်ခွဲ နှစ်နှစ်လောက်ကြာမှ အပြီးရောက်ပါသည်။’

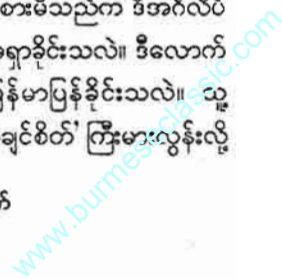
*

အရေးအသားကတော့ ယနေ့အမြင်နှင့် ကြည့်လျှင် အတော် ကျွန်နဲ့သင်းပါသည်။ ကျွန်ခေတ်ဦးက စာအုပ်ပေကုံး။

‘မေဇယ်ဖွယ်ရာ’ ဆိုသည်ကတော့ မေဂျာ ဖယ်ရာ (Major Phayre)ဖြစ်ကြောင်း ပြောစရာမလိုပါ။ ၁၂၁၀ ခုနှစ်ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ ပထမစစ်အပြီး ပုဂံမင်းလက်ထက် ဖြစ်ပါသည်။ အခငွေ တစ်လ ၄၀ ပေးသည်ဆိုတော့ (ထိုခေတ်က) ရွှေ ၃ ကျပ်သားလောက် တန်ဖိုးရှိသော ငွေပဲဟု ထင်မိပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော် ဆက်ပြီးစဉ်းစားမိသည်က ဒီအင်္ဂလိပ်ကြီးဟာ ဘာကြောင့် မွန်ရာဇဝင်ကို အရှာခိုင်းသလဲ။ ဒီလောက် အခကြေးငွေပေးပြီး ဘာကြောင့် မြန်မာပြန်ခိုင်းသလဲ။ သူ့ချည်ရွယ်ချက်တွေကို အသာထား၊ ‘သိချင်စိတ်’ ကြီးမားလွန်းလို့

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဆိုသည်ကတော့ အသေအချာပေပဲ။ သူတို့ခေတ် သူတို့အဖြစ်ကို လှမ်းပြီးတွေးကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သူတို့သည် ပင်လယ်ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ စွန့်စွန့်စားစား လာရောက်၍ နယ်ချဲ့အစိုးရအမှုထမ်းကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ဘာမဆို သိချင်စိတ် ကြီးမားစွာနှင့် စူးစမ်းကြသည်။ လေ့လာကြသည်။ ဆည်းပူးကြသည်။ လူတစ်ယောက်အတွက်ဖြစ်စေ၊ လူမျိုးအတွက်ဖြစ်စေ 'သိချင်စိတ်' ကြီးမားခြင်းကား တိုးတက်ကြီးပွားခြင်း၏ အကြောင်းခံကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ကိုလိုနီအဖြစ် သွတ်သွင်းပြီးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေကို တိုင်းသည်။ တောင်ကို တိုင်းသည်။ မြေပုံဆွဲသည်။ သယံဇာတတို့ကို လေ့လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေမြေကို တစ်စမကျန် သိအောင် (ဝတ္တရားကျေရုံ မဟုတ်ဘဲ) 'သိချင်စိတ်' နှင့် လုပ်ကြသည်။ သိလည်း သိခဲ့ကြသည်။

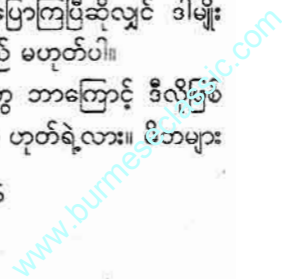
ဒါတွေကို ဘာကြောင့် ရေးနေရသလဲဟု မေးစရာရှိပါသည်။ အင်္ဂလိပ်၏ နယ်ချဲ့နိုင်ခဲ့ပုံ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို ရေနှူးနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ကို အနိုင်ယူခဲ့ဖူးသူ၏ အားသာချက်ကို မြင်အောင် ရှာကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ဒီကနေ့ လူငယ်များသည် 'သိချင်စိတ်' ထက်ထက်သန်သန် မရှိကြတော့ဘူးလားလို့ ထင်နေမိတာကြောင့် ရေးနေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (ကျွန်တော်ထင်မြင်ချက် မှားကောင်း မှားနိုင်ပါ

သည်။ သို့သော်လည်း ဆက်ပြောပါရစေဦး။) အကြောင်းအား လျော်စွာ ကျွန်တော်ဘဝမှာ လူငယ်များနှင့်အတော်လေး ထိထိ တွေ့တွေ့ ဆက်ဆံနေရသည့် ဘဝမျိုးဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နှင့် နေရသည်ကိုလည်း အလွန်နှစ်နှစ်သက်သက် ဖြစ်မိသည်မှာလည်း အမှန်ပါ။ သို့တိုင် သူတို့ကို ကျွန်တော် အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသည်မှာလည်း အမှန်ပါပဲ။

ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ ကွန်ပျူတာ၊ စာရင်းကိုင်၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြော စသည့်သင်တန်းများ၌ တက်တက်ကြွကြွ တက်နေကြသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် အလုပ်အကိုင်တစ်ခုအတွက် သို့မဟုတ် အချိန်တွေပိုနေလို့ (အလကားနေရင်း) ဆိုပြီး တက်နေကြသော သူတွေများသည်။ တကယ်တမ်း 'သိချင်စိတ်' ကြောင့် မဟုတ်ဟု ထင်နေမိသည်။

သင်တန်းကပေးလိုက်သော ပညာကို ဆက်လက်ပြီး တိုးတက်နေအောင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေ့နေ့ညည စူးစူးစိုက်စိုက် လုပ်နေတာမျိုး မတွေ့မိသလောက်ပါပဲဟုပင် ပြောလိုက်ချင်သည်။ တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစ ဆိုတာမျိုးလောက်တော့ ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ယေဘုယျကို ပြောကြပြီဆိုလျှင် ဒါမျိုးလောက်ကို စာရင်းထိုးလို့ ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ လူငယ်တွေ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ် သွားရသလဲ။ ငါ ထင်တာ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။ ဖိဘာများ

ဟာ ကိုယ့်သားသမီး ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားနေနေ အားမရ နိုင်သလိုများ ဖြစ်နေလေသလားဟုလည်း တစ်ဖက်က လှည့် တွေးမိပြန်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူငယ်များ 'သိချင်စိတ်' အားကြီးလာ မှသာ ကျွန်တော်တို့၏ မျိုးဆက်သစ် တိုးတက်လာပါလိမ့်မည်။ နိုင်ငံတော်ကြီးလည်း တိုးတက်လာနိုင်ပါလိမ့်မည်။

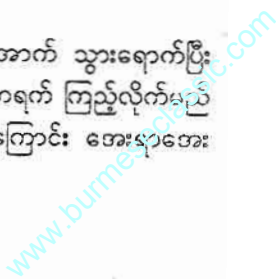
အဖေခိုင်းလို့မဟုတ်၊ အမေခိုင်းလို့မဟုတ်၊ ဆရာကို ကြောက်ရလို့မဟုတ်၊ စာမေးပွဲအောင်ချင်လို့မဟုတ်၊ အလုပ်ရ ချင်လို့မဟုတ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ သိကိုသိချင်လို့ ဆည်းပူးသော စူးစမ်းသော လူငယ်တွေ ဖြစ်လာစေချင်သည်။ ကလေးဘဝမှာ တော့ဖြင့် ဘာရယ်မဟုတ် လူကြီးတွေကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် ကြောင့် ကျောင်းတက်ရသည်၊ စာသင်ကြရသည်မှာ မှန်ပါ သည်။ သို့သော် တက္ကသိုလ်ရောက်သည့်အချိန်ထိ ရည်းစား သနာထားတတ်ပြီး မိန်းမလိုချင်သည့်အချိန်ထိ 'သိချင်စိတ်' နှင့် မလုပ်ရှားဘဲ ဝတ္တရားသဘောနှင့် လုပ်ကိုင်နေကြခြင်းမျိုးကို အားမလိုအားမရဖြစ်မိကြောင်း ဆိုလိုပါသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'၊ 'ဘာကြောင့်လဲ'၊ 'ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ' စသည့် မေးခွန်းများဖြင့် လူတွေ စူးစမ်းခဲ့သောကြောင့်သာလျှင်၊ လူ့လောကကြီး တိုးတက်လာခဲ့ရသည်ကို အထူးပြောနေစရာ မလိုတော့ပါ။ ထို့အတူ ယနေ့ 'ကမ္ဘာကြီးရှိ နိုင်ငံများကို ကြည့်

လိုက်မည်ဆိုလျှင်လည်း 'သိချင်စိတ်' များသော သူတို့ကြောင့် သာလျှင် အလျဉ်မပြတ် တိုးတက်နေသည်ကိုသာ တွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းစာ၊ ရုပ်မြင်သံကြား စသည်တို့တွင် စွန့်စွန့် ဘေးစား ကြီးကြီးပမ်းပမ်း လေ့လာကြပုံ၊ စူးစမ်းကြပုံတို့ကို ဖတ်ရ တိုင်း မြင်ရတိုင်း ကျွန်တော်မှာ ရင်ထဲက အောင့်သလိုလို မကြည့် ချင်တော့သလိုလို၊ သတင်းစာကိုပဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်သလိုလို တီဇီကိုပဲ ပိတ်ပစ်လိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်ဖြစ်နေမိပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကြည့်နေရင်းကပင် (ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင် ဖြစ်လေတော့) အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို သွားပြီး သတ်ရမိတတ်ပြန်ပါသည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တောထွက်သွား သည်မှာ ယသော်ဓရာကို စိတ်ကုန်သောကြောင့်၊ လူ့လောကကြီး ကို စိတ်နာသောကြောင့် ဘဝတွင် အရေးနိမ့်ပြီး ထင်တိုင်း မပေါက်သောကြောင့် တောထဲသို့ ထွက်ပြေးခြင်းမဟုတ်၊ မသေ သော 'အမတ်' သဘောကို 'သိချင်စိတ်' စသည်အားဖြင့် တဟုန်း ဟုန်းတောက်နေသော 'သိချင်စိတ်'၊ သစ္စာတရားကို 'သိချင်စိတ်'၊ မှတ်တရားကို 'သိချင်စိတ်' များကြောင့်သာ တောထွက်သွားခြင်း ပေတကားဟု သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ 'သိချင်စိတ်' ကို ကြည်ညိုခြင်း အသစ် ဖြစ်မိတတ်ပြန်ပါသည်။

သစ်တစ်ပင်ရင်း၊ ဝါးတစ်ပင်အောက် သွားရောက်ပြီး တကယ်တမ်း တရားရှာသူတို့ကို ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်မည် ဆိုလျှင် လူ့လောကမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အေးဒုာအေး

ကြောင်း အားထုတ်နေသည်ဟု ထင်စရာ ရှိသည်။ 'တရားရှာ' သည်ဟု ဆိုမှဖြင့် ဘယ်မှာ သက်သာပါလိမ့်မည်နည်း။ သူတို့ သည်လည်း 'သိချင်စိတ်' ကြီးမားစွာနှင့် 'ရှာ' နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေကိစ္စ၊ စီးပွားကိစ္စ၊ သားရေးသမီးရေးကိစ္စတို့ကို ခဏလောက် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားပြီး ဥပုသ်စောင့်ခြင်းနှင့်တူသည်မှ မဟုတ်ပဲ။ လောကီအရေးတွင် ထင်တိုင်းမပေါက်သောကြောင့် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အညောင်းခံပြီး ထိုင်နေသူတို့သည် ဘယ်တော့မှ တရားကို မတွေ့နိုင်။ တွေ့နိုင်ပါမည်လား။ ရှာမှ မရှာပဲ။ 'သိချင်စိတ်' ကြီးမားစွာနှင့် တရားကိုရှာသောကြောင့်သာလျှင် 'တရားထူး' ကို တွေ့ကြရသည်။

လောကုတ္တရာကိစ္စများကို ထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်တော် တို့၏ မြန်မာလူငယ်တို့သည်လည်း ဘာကိုပဲသင်သင် ဘယ် ကျောင်းကိုပဲ တက်တက်၊ 'သိချင်စိတ်' ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့် စူးစမ်းလေ့လာကြစေချင်သောကြောင့်သာ ရေးလိုက်ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် 'ဇေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်' များတွင် 'ဦးခေါင်း' ကို ပိတ်မထားမိကြရန် အားမလိုအားမရစိတ်နှင့် အားနာ ပါးနာ ရေးလိုက်ရပါသည်။

■
သင့်ဘဝမဂ္ဂဇင်း
အမှတ် ၆၊ ၁၉၉၈

၉၉ ဝတ္ထု

လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်ခန့်က စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်တစ်ခုတွင် ထူးထူးခြားခြား စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဟိုလုန်ဒီလုန်ကြည့်ပြီး ဝယ်လာခဲ့မိပါသည်။ ပထမတော့ အဖုံးက စာသားကို ဖတ်ကြည့်လိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အဖုံးကို လှန်ပြီး အတွင်းထိပ်စီးစာမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဖော်ပြထားသည်က . . .

The Anglo-Myanmar Ninety-Nine Stories
Being a collection of instructive and
entertaining tales from chamber's
and other works.
compiled and translated by
Stephem.M.Mackertich

၆၈၂၄၅၈၁၀၀၀၀

သထုံမြို့နေ ဆရာမက္ကတစ်သခင်အားဖြင့်
အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့
အနက်ပြန်၍ စီရင်ပြုစုသော ၉၉ ဝတ္ထု။

*

အိမ်ရောက်လို့ အထဲကပုံပြင်တွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့
အလွန်ကို ရှေးကျသော မြန်မာစာအရေးအသားဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရပါသည်။ ရှေးကျသော်လည်း သဒ္ဒါအထားအသို အလွန်
ကောင်းသည်ကို တွေ့ရသည်။ အံ့အားသင့်မိသည်က ပုံနှိပ်ခုနှစ်
ဖြစ်သည်။ 'ရန်ကုန်မြို့ ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက် ၁၉၄၉' ဟု တွေ့
ရသည်။

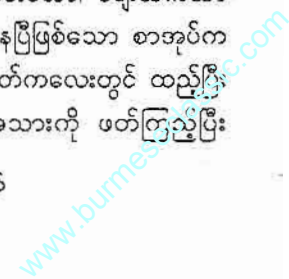
'ဆရာမက္ကတစ်သခင်' ဟူသော စကားသုံးကို ထောက်
လိုက်ရသော် (ကျွန်တော့်စိတ်ထင်) အောက်မြန်မာပြည်သိမ်းပြီး
စက ရေးသော စာများဖြစ်လေမလားဟု ထင်နေမိသည်။ ပထမ
အင်္ဂလိပ် မြန်မာစစ်ပွဲ ပြီးသောအခါ မော်လမြိုင်၊ သထုံစသည်
တို့မှာ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်သို့ ကျရောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။
ဆရာမက္ကတစ်မှာ ကျောင်းဆရာဖြစ်ဟန်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်
၏ စိတ်ကူးမှန်းဆချက်မှာ သူက တပည့်တွေကို အင်္ဂလိပ်စာသင်
ပေးရာတွင် Chamber's Story Book လိုစာအုပ်ဖြစ်ကောင်း
ဖြစ်နိုင်သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မြန်မာလို သင်ယူနေသည်

ဖြစ်လေတော့ ပုံပြင်တွေကို အင်္ဂလိပ်လို ရှင်းပြလိုက်၊ တပည့်
တွေကို မြန်မာလို အပြောခိုင်းလိုက် လုပ်ခဲ့ပြီး မြန်မာလို ပြန်ရေးခဲ့
ဟန်ရှိပါသည်။ အရေးအသား အလွန်ကျစ်လျစ်ပါသည်။ တချို့
သော ပုံပြင်များမှာ ရှေးခေတ်မြန်မာများ ပြောတတ်ကြသော
ဟာသပုံပြင်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဝတ္ထု ၁၀၀ မဟုတ်ဘဲ ကင်သီးကတ်သတ် ၉၉ ဝတ္ထု
ဖြစ်နေခြင်းမှာလည်း မြန်မာလူမျိုးတို့ ၉ ဂဏန်းနှစ်သက်ကြသော
ကြောင့်များလားဟု တွေးမိပါသည်။

ဘာကြောင့် ၁၉၄၉ ရောက်မှ ပုံနှိပ်သလဲ။ စဉ်းစားရပြန်
ပါပြီ။ ဒုတိယအကြိမ် နှိပ်ခြင်းဟုလည်း မပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုဆရာ
ကြီး 'မက္ကတစ်'၏စာကို တပည့်ကြီးများက အမှတ်တရ ပုံနှိပ်ခြင်း
ပေလောဟု စိတ်ကူးယဉ်မိပြန်ပါသည်။

နောင်အခါတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က အဖြစ်မှန်ကို သိ
သောကြောင့် 'အောင်သင်းရေး . . . မင်းစိတ်ကူးတွေဟာ တလွဲ
ချည်းပဲဟ'ဟု ပြောလာပါလျှင်လည်း ထိုသူနှင့်အတူ ကျွန်တော့်
တို့ယ ကျွန်တော် ပြန်ပြီးရယ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်
ထိမူ အလွန်ကို စိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်းသော၊ ဈေးသက်သာ
ဠာနှင့်ရခဲ့သော၊ စက္ကူတွေလည်း ရိနေပြီဖြစ်သော စာအုပ်က
လေးကို တယုတယ ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးတွင် ထည့်ပြီး
သိမ်းထားမိပါသေးသည်။ အရေးအသားကို ဖတ်ကြည့်ပြီး

စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်နေရာတွင် ဝင်ပြီးခံစားကြည့်စေချင်သောကြောင့် ပုံပြင်အချို့ကို တင်ဆက်လိုက်ရပါဦးမည်။ သတ်ပုံကအစ မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

*

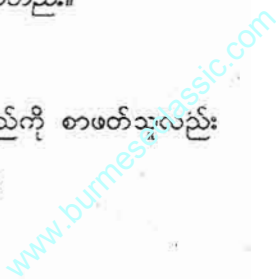
တရားတွေ့ခြင်းအကြောင်း

နှစ်ပေါင်းတရာခန့်အထက် ကျွန်ုပ်တို့ကြီး၏ အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်း၌ ကြွယ်ဝသဖြင့် အိမ်နီးချင်းတို့၏ အံ့ဩချီးမွမ်းဖွယ်ဖြစ်သော လယ်ရှင်နှစ်ယောက်တို့၌ ကြွယ်ဝသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည်ကား နှစ်ဦးစပ်ပိုင်သော သိုးစုတစ်စုဖြစ်လေသတည်း။ တစ်နေ့သ၌ မဖြစ်လောက်သော အငြင်းအခုံလေးတစ်ခုကြောင့် ဖက်စပ်ခြင်းကို ခွဲဖျက်မည်ဟု သဘောကျကြသည့်အတိုင်း နှစ်ဦးပိုင် တစ်ရာတစ်ကောင်သောသိုးတို့ကို ဝေခြမ်းကြလျှင် တစ်ယောက်ကို ငါးဆယ်စီ ယူကြပြီးမှ တစ်ကောင်ကြွင်းသည်ကို သူလည်း အနာမခံ၊ ငါလည်း အနာမခံဟု တာရှည်စွာ လှည့်ငြင်းခုံကြပြီးမှ ထို အကြွင်းတစ်ကောင်ကို နှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်စေရမည်ဟု ဖြန်ဆိုကြသည့်အတိုင်း သဘောတူ၍ ပြေငြိမ်းကြပြီးမှ နောက်များမကြာ တစ်ဦးက ခြေစွပ်ထိုးရန် သိုးမွေးကိုလိုသည်နှင့် ညှပ်ယူမည်ရှိသော် တစ်ဦးက အညှပ်မခံ ငြင်းဆန်လျှင် ပြေရာပြေကြောင်းပြောကာလ

ခံဘေးတစ်ဖက်သတ်သတ်ကာသာ ညှပ်ယူစေဟု ဖြန်ကြပြန်လျှင် ပြေငြိမ်းကြလေ၏။ ထို့နောက် ခဏမကြာ ထိုသိုးသည် မြောင်းငယ်တစ်ခု၌ လဲ၍သေနေသော အကောင်ကို တွေ့ရသောအခါ တစ်ဦးသောသူက ဤသိုးသည် တစ်ဖက်သတ်အမွေးညှပ်ခံရ၍ ကိုယ်တစ်ခြမ်းစသောကြောင့် သေရသည်ဟုဆိုလျှင် တစ်ဦးက တစ်ဖက်၌ အမွေးမညှပ်သောကြောင့် ထိုသိုးသည် မဲတင်းမမျှ၍ လေးရာဘက်မြောင်းထဲသို့ လဲ၍သေရသည်ဟု ငြင်းဆိုသည် ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ဦးသောသူတို့သည် လွှတ်ရုံးသို့တက်၍ ဘရားဆင်ကြလေ၏။ ထိုသို့ တရားဆင်ကြရာ တရားစရိတ်အတွက် ကျခံရအောင် အသီးသီးပိုင်ကြသော သိုးတို့ကို ရောင်းကြရသည့်အပြင် တရားစရိတ်ချေ၍ နှစ်ဦးစလုံးတို့ပင် အလွန်ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကြရလေ၏။ ထိုမျှမက ယနေ့ထက်တိုင် ခံကြသော ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏ သားစဉ်မြေးဆက်တို့သည် အလွန်တရာဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသည့် ဖြစ်နေကြရသောကြောင့် ဘရားတွေ့ပြိုင်အံ့သောငှာ ကြံရွယ်ကုန်သောသူတို့အား ဤသို့ နှစ်ယောက်တို့၌ ဖြစ်ပျက်သည့်ကြမ္မာကို ရှေ့ရှုဆင်ခြင်စေရန် နှိုးဆော်သတိပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေသတည်း။

*

ဝါကျတွေမှာ အလွန်ရှည်လျားလှသည်ကို စာဖတ်သူလည်း

သတိထားမိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သမ္ပန္နအသုံးနိုင်နင်းသော ကြောင့် ဆိုလိုသမျှ ရှင်းလင်းပေါ်လွင်သည်ကိုလည်း သတိထား မိပါလိမ့်မည်။

စကားသုံးရာတွင် သိုးအုပ်တစ်အုပ်ဟု မဆိုဘဲ သိုးစု တစ်စုဟုဆိုသည်ကိုလည်း သတိထားမိပါလိမ့်မည်။ a herd of sheep ကို ပြန်ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ 'ပြေရာပြေကြောင်း ပြောသောအခါ' မဟုတ်ဘဲ 'ပြောကာလ' ဟု ရေးထားသည်ကို လည်း သတိပြုမိပါလိမ့်မည်။ ထို့နောက် 'မကြာမီ' ဟုမဆိုဘဲ 'ခဏမကြာ' ဟု ရေးသည်ကိုလည်း စာဖတ်သူ သတိထားမိမည် ထင်ပါသည်။

ထိပ်စီးစာမျက်နှာတွင် Instructive and Entertaining (နီတိသာမက ဟဒယလည်းရွှင်စေသော)ဟူ၍ ဆိုထား သည့်အတိုင်း ဤပုံပြင်၌လည်း နီတိရော ဟာသပါ ပါနေသည် ကို သတိပြုမိနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆရာမက္ကတစ်ကို ချစ်နေမိသည်။

နောက်တစ်ပုဒ်ကို ကြည့်ပါဦး။

*

လူမိုက်နှင့် ကျက်တူရွေး၏အကြောင်း

ဆင်းရဲသားတယောက်မှာ ကျက်တူရွေးတကောင်ရှိသည်။ ထိုကျက်တူရွေးသည် ဤအကြောင်း၌ ယုံမှားစရာမရှိ ဟူသော

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

စကားများကိုသာ သင်ထား၍ တတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အစဉ်မပြတ် ဤအကြောင်း၌ ယုံမှားစရာမရှိ။ ဤအကြောင်း၌ ယုံမှားစရာမရှိဟူ၍သာ နေ့တိုင်း ဆိုမြည်တတ်၏။

မေးတိုင်းတွင် ရွှေခဲသည် တမျိုးတည်းသောစကားအား ဖြင့် ဤအကြောင်း၌ ယုံမှားစရာမရှိ ဆိုတတ်သောကြောင့် တနေ့သ၌ သူ၏သခင်က ရောင်းမည်ဟု စော့သို့ယူသွားပြီးလျှင် ငါ၏ကြက်တူရွေးကို ငွေ ၅၀ နှင့်ရောင်းမည်။ ဝယ်လိုက်ကြည့်ဟု ကြွေးကြော်လေ၏။ ထိုအခါ ဤမျှအဘိုးမြင့်၍ဆိုသည်ကို ကြားရသောလူတယောက်က ထိုကျက်တူရွေးကို လှစ်၍ အို . . . ရွှေခဲ၊ သင်သည် ငွေ ၅၀ တန်၏လောဟု မေးလျှင် ရွှေခဲက ဤအကြောင်း၌ ယုံမှားစရာမရှိဟု ဆိုလေ၏။ ထိုလူ လည်း ဝမ်းသာအားရရှိ၍ ကျက်တူရွေးကိုဝယ်ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ယူခဲ့လေ၏။ နောက်အတန်ကြာလျှင် အဝယ်မှားသည်ကို နောင်တရ၍ ငှက်မြုံနား၌ ရပ်ပြီးလျှင် ဤမျှသောငွေကို ပေး၍ ဝယ်လိုက်သည်။ ငါသည် မိုက်လေစွတကားဟုဆိုလျှင် ကြက်တူ ရွေးက ဤအကြောင်း၌ ယုံမှားစရာမရှိဟုဆိုသဖြင့် ဤတွင်မှ တွက်တူရွေး၏စကားသည် မှန်ဘူးလေ၏။

*

အထက်ပါပုံပြင်ကို သေချာသတိထားကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် ဝတ္ထုတိုကောင်းတစ်ပုဒ် အလှည့်နိုးလေး ပါနေသည်ကို ခံယူနိုင်

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ပါသည်။ ဤတွင်မှ ကြက်တူရွေး၏စကားသည် မှန်ဖူးလေ၏ ဟူသော စာကြောင်းကို ဖြုတ်လိုက်လျှင် အရသာပျက်သွားပါ လိမ့်မည်။

သားရေချုပ်သမားနှင့် ငွေတိုက်စိုးသူဌေးအကြောင်း ဆိုတာလည်း ပါသေးသည်။ သားရေချုပ်သမားက အလုပ်လုပ် နေရင်း နေ့စဉ်သီချင်းဆိုနေလေ့ရှိသည်။ သူဌေးက နားပူသော ကြောင့် ထိုသားရေချုပ်သမားအား ငွေတစ်ရာသွားပေးသည်။ သားရေချုပ်သမားမှာ ထိုငွေတစ်ရာကို ကြောင့်ကြလျက် မအိပ် နိုင်။ သီချင်းမဆိုနိုင်ရှိလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ငွေတစ်ရာကို သူဌေးအား ပြန်ပေးပြီး တေးဆိုလို့သာနေတော့သည်။

ဤပုံပြင်ကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့ဖူး သည်။ ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်၏ စာအုပ်ထဲတွင် ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အတန်းဖတ်စာ ဖြစ်သည်ကိုမူကား မမှတ်မိတော့ပြီ။ ထိုဖတ်စာထဲတွင်တော့ တစ်နေ့ကုန် ဗုံတီးနေသော ကုလားလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အထက်ကအတိုင်းပင် သူဌေးက ငွေ အတော်များများကို သွားပေးလိုက်သည်။ ဗုံသံပျောက်သွား သည်။ လေးငါးရက်လောက်ကြာတော့ သူဌေးငွေကို ပြန်လာဖော် သည်။ ဗုံသံပြန်ပေါ်လာသည်။

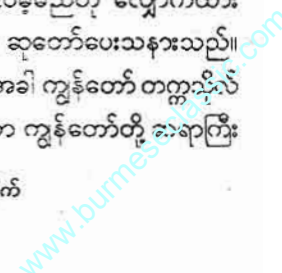
ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ်က ကာလသားကြီးများ ပြော တတ်ကြသည်ကို မှတ်မိနေသေးသည်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်

ယောက် မိန်းမရသွားလိုက်လျှင် 'ကုလားလေး ဗုံမတီးနိုင်တော့ ဘူး' ဟု ပြောပြီး ရယ်မောတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ဘာ ပြောမှန်းမသိ။ နောင်အခါ ထိုပုံပြင်ကလေးကို ဖတ်လိုက်ရတော့ မှ နားလည်လာသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ကျွန်တော် သဘောတွေ့မိသော ပုံပြင် ကလေးတွေ အတော်များများပါပါသည်။ မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြ နေလျှင် ဆောင်းပါးအလွန်ရှည်သွားပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချသည့်အနေနှင့် ပြောပြ ပါမည်။

ဘုရင်နှင့် နက္ခတ်ဆရာတို့အကြောင်း။ ရှင်ဘုရင်က သူ့သွားတွေ အကုန်ကျွတ်ကျသည်ဟု အိပ်မက်မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် နက္ခတ်ဆရာကိုခေါ်မေးရာ မင်းကြီး၏ သားသမီးများ မင်းကြီးနတ်ရွာမစံမီ ကွယ်လွန်ကြပါလိမ့်မည်ဟု လျှောက်တင် သည်။ အမှက်တော်ရှိသောကြောင့် ထိုနက္ခတ်ဆရာအား ထောင်သွင်း အကျဉ်းထားစေသည်။ အခြားနက္ခတ်ဆရာများကို ခေါ်ပြီး မေးပြန်သည်။ သူတို့က အရှင်မင်းကြီးက သားတော်၊ သမီးတော်တို့ထက် အသက်ရှည်ပါလိမ့်မည်ဟု လျှောက်ထား သည်။ ဘုရင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆုတော်ပေးသနားသည်။

ထိုပုံပြင်ကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီးဘဝက ဖတ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့ ဇားရာကြီး

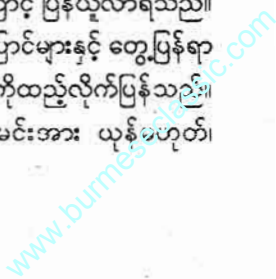
ဒေါက်တာထင်အောင်၏ Myanmar Law Tales (မြန်မာဓမ္မသတ်ပုံပြင်)ထဲက ပုံပြင်ကလေးတစ်ပုဒ်ကို သွားပြီး သတိရမိသည်။

တစ်ခါက လူတစ်ယောက်သည် မိန်းမနှင့်ရန်ဖြစ်ပြီး ထန်းရည်သောက်သည်။ မူးမူးနှင့် ပြန်လာတော့ အိမ်မရောက်ဘဲ သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဘီလူးနှစ်ကောင်က သင်္ချိုင်းတွင် ပစ်ထားသော အလောင်းများကို လာပြီးစားမြဲဖြစ်သည်။ ထိုညလည်း ရှေးကအတိုင်းလာကြရင်း လမ်းတွင် တစ်ကောင်က သန်းခေါင်ချိန်မို့ အလွန်ချမ်းသည်ဟု ပြောသည်။ တစ်ကောင်က လင်းအားကြီးက ပိုချမ်းသည်ဟု ပြောသည်။ သန်းခေါင်၊ လင်းအားကြီး စသည်ဖြင့် ငြင်းခုံလာကြရာ သင်္ချိုင်းရောက်လို့ အမူးသမားကိုတွေ့ပါလျက် မစားနိုင်သေးဘဲ ဆက်ငြင်းနေကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အမူးသမားက အင်း . . . အဲ . . . နှင့် လွန်လာတော့ ဒီအကောင် မသေသေးဘူးဟု သိသောကြောင့် သူ့ကို အဆုံးအဖြတ်ခိုင်းမည်ဟု သဘောတူကြသည်။ သို့နှင့် အမူးသမားကို ခုံတင်ပြီး အဆုံးအဖြတ်ခိုင်းလေတော့ အမူးသမားက 'သန်းခေါင်နဲ့လင်းအားကြီး ဘယ်ဟာမှ ပိုမချမ်းဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ကောင်စလုံးမှားတယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ဘီလူးနှစ်ကောင် ကျေနပ်သွားသည်။ (ဆရာဒေါက်တာထင်အောင် သုံးသပ်ပြထားသည်က)

ထို့ကြောင့် တရားသူကြီးတို့သည် တရားကိုမချေဖျက်ရာ၊ သို့သော် စကားကို ပြေပြစ်စေရာ၏။

နောက်တစ်ခုကို ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ 'အထက်သားနှင့် ယုန်ကောင်အကြောင်း။'

တစ်ခါက ပြည်မြို့တွင်နေထိုင်သည့် လူကြီးတစ်ယောက် အညာသားလူအတစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်နေ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံ ယုန်တစ်ကောင်ကို ဂို့စေသည်။ အညာသားလည်း ယုန်ကို အိတ်တွင်ထည့်၍ မီးရထားနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်ပံတန်းရောက်တော့ ထမင်းစားသည်။ လက်ပံတန်းလူနောက်လူပြောင်များက စကားစပ်လို့ သိကြတော့ အခြားသူများနှင့် အညာသား စကားပြောနေစဉ် တစ်ယောက်က သူ့အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ယုန်အစား ကြောင်တစ်ကောင်ကို ထည့်ထားခဲ့သည်။ တောသားက ရန်ကုန်ရောက်တော့ ယုန်တစ်ကောင် ငြိပေးလိုက်ကြောင်းပြောပြီး အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ ကြောက်ကန်ထွက်လာသည်။ အညာသားက ကျွန်တော်မျက်စိရှေ့မှာတင် ယုန်ကိုထည့်လိုက်တာပါဟု ပြောပြသည်။ ရန်ကုန်လူကြီးမင်းက ကြောင်ကို ပြန်ယူသွားဟု ခိုင်းသောကြောင့် ပြန်ယူလာရသည်။ ထက်ပံတန်းတွင် ယခင် လူနောက်လူပြောင်များနှင့် တွေ့ပြန်ရာ နေ့နည်းအတိုင်း အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ယုန်ကိုထည့်လိုက်ပြန်သည်။ ပြည်ကိုပြန်ရောက်တော့ ပြည်လူကြီးမင်းအား ယုန်မဟုတ်ပါ။

ကြောင်ဖြစ်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်လျှင် ယုန်က ခုန်ထွက်လာပြန်သည်။ အညာသားလူအမှာ နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်တွင် 'ယုန်ထင်ကြောင်ထင်' ဟူသော စကားမှာ ရှေးလူကြီးတို့၏ ဤပုံပြင်ကများ ဆင်းသက်လာ သလောဟုပင် တွေးနေမိပါသေးသည်။

*

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆရာမက္ကတစ်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင် နေမိသည်။ ဤဆောင်းပါးကို ရေးလိုက်သည့်အတွက် ဆောင်းပါးခ အနည်းဆုံး သုံးထောင်လောက်တော့ ရပါလေ ဦးမည်။

ကြက်တူရွေးပြောသမျှတွင် ထိုစကားမှန်လေသတည်း။

Beauty Max မဂ္ဂဇင်း
ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၅

မြန်မာအငွေအသက်

၂၅-၁၁-၂၀၀၄ တွင် ကျွန်တော် ငရုတ်ကောင်းဆိုသော မြို့ကလေးသို့ စာပေဟောပြောပွဲ သွားခဲ့ရသည်။ ပုသိမ်၊ ဆောင်းသာကတစ်ဆင့် စက်လှေစီးသွားရသော မြို့နယ်စာရင်း ပေါက်စ မြို့ကလေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူပါလာသော စာရေးဆရာတွေက အဏ္ဏဝါစိုးမိုး၊ မကွေးလှမြင့်နှင့် စာဆို ဘေးရှင် ဝိတာဖေဝင်းတို့ဖြစ်သည်။ ၂၅ ရက်ညမှာနား၊ ၂၆ရက် ညဟော၊ ဟောပြီးပြီးချင်း စက်လှေဆင်း၊ ၂၇ရက်နေ့ ညနေ မြန်ရောက်၊ ခရီးပန်းသည်နှင့် ၂၈ရက်နေ့တွင် အနားယူနေ ထိက်သည်။

ထိုသို့ အနားယူနေခိုက်တွင်ပင် စိန်ခေါ်မြင့်ကြီး ပေါက် သာသည်။ 'ကြီး' တစ်လုံးတိုးထားလိုက်သည်က အသက်ကြောင့်

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

မဟုတ်၊ အကောင်အထည်ကြီးလွန်းလို့ဖြစ်သည်။ တစ်ခါကတော့ ကျစ်လျစ်ဖျတ်လတ်သည့် လက်ရွေးစင် အားကစားသမား တစ်ယောက်ပါပဲ။ ခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်လှေကားကိုပင် သူ့ဗိုက်ကြီးကို သယ်ပြီး တက်နေရသည်။ နဂိုက အကောင် အထည်ကြီးရသည်တွင် ဗိုက်ကပါ နည်းနည်းရွံ့လာလေတော့ ပိုပြီး အကောင်ကြီးလာပြန်တော့သည်။

မတွေ့ရသည်မှာ ကြာသောကြောင့် ဝမ်းသာမိသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဝမ်းသာမိသည်က စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင် လာပေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်အမည်က Myanmar Smiles (မြန်မာ့အပြုံး) ဆိုလိုက်ကြပါစို့။ တကယ်ဆိုတော့ စာအုပ်ဟုဆိုသည်ထက် 'ဓာတ်ပုံအုပ်' ဟု ဆိုလျှင် ပိုပြီးမှန်ပေ လိမ့်မည်။ တစ်အုပ်လုံး အမှာစာမှအပ ဓာတ်ပုံတွေချည်းဖြစ် သည်။ အမှာစာကိုပင် အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသည်။ စာအုပ် နာမည်နှင့် လိုက်လျောလိုက်ပုံက အပြုံးဓာတ်ပုံချည်းပဲ ဖြစ်နေ သောကြောင့် စာအုပ်ကိုကြည့်နေရင်း ကြည့်သူမှာ မုဒိတာအပြုံး မရပ်မနား ပေါ်လာနေမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

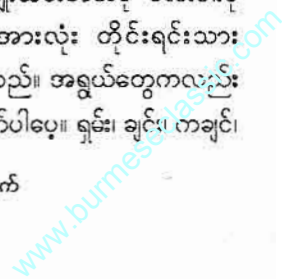
စာအုပ်ဖုံးတွင်ရေးထားသည်က Myanmar Smiles တဲ့။ နောက်ပြီး Photo by Sein Myo Myint, Bagan Maung Maung, Ma Ohnmar တဲ့။ ဓာတ်ပုံပညာရှင် များဖြစ်သော စိန်မျိုးမြင့်၊ ပုဂံမောင်မောင်နှင့် မဉ္ဇူမာတို့ တင်ပြ

သည်ပေါ့။ နိုင်ငံခြားသားများအတွက် ရည်ရွယ်ထုတ်ဝေသော စာအုပ်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ရှုမှတ်သားမိသ လောက်ကို ပြောရလျှင် မြန်မာ့အပြုံးမှာ ကမ္ဘာကျော်သည်ဟု ပြောလိုက်ချင်မိသည်။ မြန်မာပြည်သို့ ရောက်ဖူးသော နိုင်ငံခြား သားဟူသမျှ ပျူငှာသော မြန်မာ့အပြုံးကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

'မြန်မာ့အပြုံး' ဟု စာအုပ်အမည်ကို တပ်ထားလိုက် သော်လည်း ရုတ်တရက် မျက်နှာဖုံးရုပ်ပုံကို ကြည့်လိုက်တော့ 'ဘယ့်နှယ့် နီဂရိုးရုပ်ကြီးကို အဖုံးတင်ထားပါလား' ဟု အောက် မေ့လိုက်မိသည်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့မှ ပါးရဲနက်ထိုးသော နာဂအမျိုးသား မျက်နှာဖုံးကြီးဖြစ်နေသည်။ ကြီးကြားဖြုတ်ပြုနေ သော နှုတ်ခမ်းမွေးကျင်စွယ်တွေနှင့် ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေလိုက်ပုံ မှာ ကြည့်နေသူပင် ပြုံးချင်လာမိတော့သည်။ စိန်မျိုးမြင့်က . . .

“အမျိုးသား ပါးရဲထိုးတာ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် ရှားရှားပါးပါး ရိုက်ခဲ့ရတဲ့ ဓာတ်ပုံပါဆရာ”

အတွင်းစာမျက်နှာတွေကို တစ်ရွက်ချင်းလှန်ကြည့်သွား လိုက်တော့ မြန်မာအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံ လေးငါးပုံ လောက်သာ ပါမည်ထင်သည်။ အားလုံး တိုင်းရင်းသား တိုင်းရင်းသူတွေ၏ ပုံတွေသာ ဖြစ်သည်။ အရွယ်တွေကလည်း ခုံလိုက်ပါ ပေ။ လူမျိုးကလည်း စုံလိုက်ပါပေ။ ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်၊

ကရင်၊ ဓနု၊ ပဒေါင် စသည်ဖြင့် တစ်ပြည်လုံးတွင်ရှိသည့် တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံဟုသာ ဆိုလိုက်ရပါတော့မည်။ သူတို့ရိုးရာ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေကိုပါ တွေ့နေရသည်မို့ သူတို့ သုံးယောက် ဘယ်မျှလောက် ပင်ပန်းကြီးစွာ ခရီးလှမ်းခဲ့ကြကြောင်း သိသာလှပါသည်။ 'တစ်ဆင်းတက်သော် တစ်တောင် ငယ်ကျော်၊ တစ်မှော်ငုံလျှိုး တစ်ချုံတိုး၊ တစ်မိုးသောက်လျှင် တစ်နေငယ်ဝင်၊ တစ်ပင်မြိုင်ကြီး ဂနိုင်းဆီး၊ တောကြီးတောင်ကာ' ဆိုသော 'အောင်မြေသာစံ' ပတ်ပျိုးထဲကအတိုင်း သွားခဲ့ကြ ဟန်တူသည်။

သူတို့သယ်ဆောင်ရသည့် ကင်မရာစသော ဓာတ်ပုံ ပရိက္ခရာ အိတ်ကြီးတွေကို ကျွန်တော် သေချာကြည့်ဖူးသည်။ ကင်မရာကပဲ သုံးလေး လုံးလောက်၊ လဲလှယ်တပ်ဆင်နိုင်သော မှန်ဘီလူး အပိုတွေကလည်း တစ်ပုံကြီး၊ သုံးချောင်းထောက် ခုံတွေကလည်း ပါတတ်သေးသည်။ ဒီလိုပစ္စည်းတွေကိုသယ်ပြီး 'အောင်မြေသာစံ' ခရီးကို ဘယ်လိုများသွားခဲ့ကြပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော် မှန်းကြည့်နေမိသည်။ နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက် ကြာကြာ စုဆောင်းခဲ့ကြပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးတောမိသေးသည်။

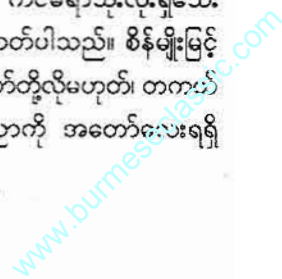
စိန်မျိုးမြင့်ကြီးကို ဇာတိတွေးငေးငေးကြည့်လိုက်ရင်း ကျွန်တော်က . . .

'ဪ . . . ကျွန်တော်တို့ မျက်စိအောက်တွင်ပဲနော်' ဟု ခေါင်းတည်တံ့တံ့လုပ်ပြီး ပြောလိုက်တော့ စိန်မျိုးမြင့်က ချက်ချင်းနားလည်သွားသည်။ သူက တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း . . .

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အောက်ထိပ် ဗာဒံပင်ရိပ်က ဗုဒ္ဓဟူး လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှာ”

ကျွန်တော့်ငယ်သူငယ်ချင်း တက္ကသိုလ်ခင်မောင်အေး၏ 'ဥသာဂျာနယ်'ကို အကြောင်းပြုပြီး ဗုဒ္ဓဟူးစာပေဝိုင်းကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်မှာ စာသင်ဝိုင်းတွေကို တာဝန်ယူထားသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဟူးတစ်ရက်သာ ရက်အားရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဟူးစာပေဝိုင်းကလေး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ စိန်မျိုးမြင့်ကလည်း ထိုဝိုင်းကို မပျက်မကွက်လာတတ်သည်။ ဒီအခါတွင် သူကလည်း ဓာတ်ပုံကို ချောက်တီးချောက်ချက် ခြိုက်နေခဲ့လေပြီ။

ချောက်တီးချောက်ချက်ဟု ဆိုလိုက်သည်က ယခု သူ၏ လက်ရှိဓာတ်ပုံပညာအနေနှင့် နှိုင်းပြီး ပြောလိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ငယ်စဉ်ကပင် ဓာတ်ပုံရိုက်လေ့ရှိက် ထ ရှိခဲ့သည်။ ယခုပင် ကျွန်တော့်မှာ ကင်မရာသုံးလုံးရှိသေး သည်။ ချောက်တီးချောက်ချက် ရိုက်တတ်ပါသည်။ စိန်မျိုးမြင့် ၏ ချောက်တီးချောက်ချက်က ကျွန်တော်တို့လိုမဟုတ်။ တကယ် တော့ ထိုအခါကပင်လျှင် ဓာတ်ပုံပညာကို အတော်လေးရရှိ

နေခဲ့ပြီဖြစ်သည့်အပြင် စာနယ်ဇင်းအဆင့်မီ တန်းဝင်ဓာတ်ပုံ သမား ဖြစ်နေခဲ့ပါလေပြီ။

ယခုတော့ဖြင့် ထိုနေ့က ဆံပင်ညှပ်ထွက်လာရင်း ကျွန်တော့်ကို စာအုပ်ဝင်ပေးရင်း သုံးနာရီလောက် သူပြောပြ သွားသည့် ဓာတ်ပုံပစ္စည်းတွေအကြောင်း၊ ကွန်ပျူတာဆက်စပ် အသုံးပြုပုံအကြောင်း၊ နောက်ဆုံးပေါ် ကင်မရာအကြောင်းတွေ ကို ကျွန်တော် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် နားထောင်နေရသည်။ ဘာမှ ကောင်းကောင်းနားမလည်ပါချေ။ မှန်းလိုက်မိသည်က သူ့မှာ ထိုထိုသော ဓာတ်ပုံဘက်ဆိုင်ရာပစ္စည်းတွေ သိန်းငါးဆယ် ဖိုးလောက်ထက်မနည်း ရှိနေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး အာရှတစ်ခွင်ကိုလည်း ခရီးတွေ အခေါက်ခေါက်ထွက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် ဘာဆိုဘာမှ မဆိုင်လောက်အောင် အသိအမြင် ကျယ်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် 'ကျွန်တော်တို့ မျက်စိအောက်တွင်ပဲနော်' ဟု မုဒိတာစကား ဆိုခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကလည်း နားလည်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စကား အတွက် ပီတိဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာမှ . . .

'ကိုစန်းမြင့်ကြီးကို သတိရလိုက်တာ' တဲ့။ ကိုစန်းမြင့်ဆို သည်က ရှုမဝ၊ ပေဖူးလွှာတို့တွင် စာတည်းလုပ်ခဲ့သော 'မောင်မြင့်မြတ်' တွဲဖက်တွေ မဟုတ်လား။

*

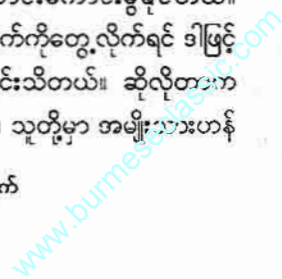
ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ထို့နေ့က စိန်မျိုးမြင့်ကြီး ပြန်ခါနီးတွင် ပြောသွားသော စကားများကို ကျွန်တော် တင်ပြလိုသောကြောင့် ဤဆောင်းပါး ကို ကျွန်တော် ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူပြောတာက . . .

“ဆရာရေ . . . ကျွန်တော် ပြောချင်တာလေး တစ်ခု နှိုတယ်။ ကျွန်တော်လေ အရှေ့တောင်အာရှကစလို့ အာရှနိုင်ငံ တွေကို အတော်လေးကို နှံ့အောင်ရောက်ခဲ့တယ်။ ပန်းချီပြခန်း တွေ၊ ပြတိုက်တွေကိုလည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ပုံ ဆိုတာကလဲ ပန်းချီနဲ့ တစ်ကြောတည်းမဟုတ်လား။ ပန်းချီ အနုပညာမျက်စိမရှိရင် အောင်မြင်တဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ရောက်လေရာမှာ ပန်းချီ ပြခန်းတွေ၊ ပြတိုက်တွေကို ရောက်အောင်သွားရတယ် ဆရာ။

“အဲဒီမှာ ကျွန်တော် သတိထားမိခဲ့တာလေးတွေကို ပြော ချင်တယ်။ ဆရာလဲသိပါတယ်။ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား၊ ဗီယက်နမ် ဆိုတာတွေဟာ ယဉ်ကျေးမှုရာ လူမျိုးချင်းပါ အတော်ကို နီးစပ်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ဆရာရေ . . . ကျွန်တော် ပန်းချီကားတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ဒါဖြင့် ဂျပန်ပန်းချီပဲ။ ဒါဖြင့် ဗီယက်နမ်ပန်းချီပဲ ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းခွဲနိုင်တယ်။ ပြာနန်းနန်းအရောင်ကလေးနဲ့ ခမောက်ကိုတွေ့လိုက်ရင် ဒါဖြင့် ဗီယက်နမ်ပန်းချီပဲဆိုတာမျိုး ချက်ချင်းသိတယ်။ ဆိုလိုတာက ထိုင်း၊ မလေးရှား အားလုံးပေါ့ဆရာ။ သူတို့မှာ အမျိုးသားဟန်

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

အမြဲပါလေ့ရှိတယ်။ ဆရာသဘောမတူရင်တော့ဖြင့် မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တချို့ပန်းချီဆရာတွေက အရောင်တွေကို ကစားပြီး ရေးချင်တတ်ကြတယ်။

“ဆရာ အရောင်ချည်းသက်သက်က အမျိုးသားဟန်၊ အမျိုးသားအငွေ့အသက်ကို ပေါ်အောင်လုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မိတယ်။ ဆရာတော့ဖြင့် ဘယ်လိုသဘောထားမယ် မသိဘူး။”

“ဒီမယ် ကိုစိန်းမျိုးမြင့် . . . အဲဒီစကားကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ သွားလေသူ ပေါ်ဦးသက်လေ . . . ကိုရင်ကလေးတွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးတွေ . . .”

“ဟုတ်ပါ။ ပါးစပ်ပြကလေးတွေနဲ့လေ”

“နောက်ပြီး မင်းဝေအောင်”

“ဟုတ်ပါ့ဆရာ . . . သူကလဲ ဘုရားကျောင်းကန် သမား။ အဲဒါတွေကို နိုင်ငံခြားသားတွေက ကြိုက်နေကြတာ။ မြန်မာ့အငွေ့အသက်တွေက တစ်ပုံကြီးပါနေတာ ဆရာရဲ့။”

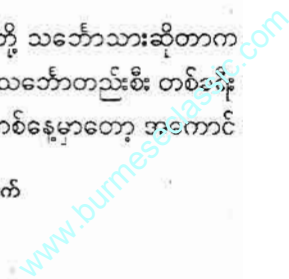
သူပြောနေစဉ်မှာပင် မင်းဝေအောင်၏ ပန်းချီကားတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိသည်။ ပန်းချီကားပုံက သီလရှင်သုံးလေးပါး လမ်းလျှောက်လာကြပုံ ဖြစ်သည်။ နေရောင်က နောက်ကထိုးနေသည်။ သီလရှင်တွေရဲ့ ဝတ်ရုံကို နောက်ကနေ နေရောင်ထိုးနေတော့ နေရောင်ထဲတွင် လွင့်နေသည့် ဝတ်ရုံအရောင်က တစ်မျိုး၊ ကြိုက်လိုက်သမျှ ကျွန်တော် ခုထက်တိုင် မျက်စိထဲက

မထွက်။ သို့သော် အောင်သင်းတိလိကောင်မျိုးက ဒီပန်းချီကားမျိုး အနားမကပ်နိုင်။

ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးကို ငရုတ်ကောင်းစာပေဟောပြောပွဲနှင့် ဖွင့်ခဲ့သည်ကို စာဖတ်သူ သတိရပါလိမ့်မည်။ ဟောပြောပွဲတွင် အဏ္ဏဝါစိုးမိုးလည်း ပါလာခဲ့ကြောင်းကို ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သူက ရေတပ်သား။ လုပ်သားကောလိပ်တွင် ပညာဆက်သင်လေတော့ ကျွန်တော့်တပည့် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်မှာ မှတ်မိပါ့မလဲ။ သူပြောလို့သာ သိရခြင်းဖြစ်သည်။ ရေတပ်ကထွက်တော့ သင်္ဘောလိုက်။ နိုင်ငံပေါင်း ၆၈ နိုင်ငံ ရောက်ခဲ့သည်ဆိုကိုး။ သူ့ဘာသာ နိုင်ငံပေါင်း တစ်ထောင် ရောက်ခဲ့ပါသည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားလှပါ။ ငရုတ်ကောင်းရောက်သည့်ညက သူပြောသော စကားကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် သတိရနေမိသည်။ သူကတော့ အမှတ်မထင် ရယ်ရယ်မောမော ပြောသွားတာပါပဲ။ ပြောသွားသည်က . . .

“ဆရာရေ . . . ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသားဆိုတာက နိုင်ငံပေါင်းစုံက လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ တစ်သင်္ဘောတည်းစီး တစ်ခန်းနဲ့ တည်းသွား လုပ်နေကြရတာ။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ အကောင်

တစ်ကောင်က မင်းတို့မြန်မာသီချင်း နားထောင်ချင်တယ်ကွာ လို့ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်က ပါလာတဲ့ ခေတ်ပေါ်ကက်ဆက်သီချင်း ခွေလေးတွေကို ဖွင့်ပြတယ်။ ဟာ . . . ဆရာနယ် . . . သူတို့က အဲဒါ ဘရာဇီးက ဘယ်ကောင်မ ဆိုထားတဲ့ ဘာသီချင်း ဟာ။ နောက်တစ်ခုဖွင့်ပြလိုက်တော့ ဟာ . . . အဲဒါ ပြင်သစ်က ဘယ်အကောင်ဆိုထားတဲ့ သီချင်းဟာလို့ ပြောကြတာနဲ့ ဘာလုပ် ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကိုထွန်း ရွှေရဲ့ အိုးစည်သီချင်းကို ဖွင့်ပြလိုက်တယ်။ အဲဒီကျတော့ ငနဲတွေ ရွစ်ရွစ်ဖြစ်လာပြီး အော်ကြဟစ်ကြနဲ့ ကတော့မလို ခုန်တော့မလို ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ။ အမယ်လေး . . . ကိုထွန်းရွှေ ကယ်ပေလို့ ဆရာရေ့။ သူသာမကယ်ရင် သေဖွယ်ရာရှိတော့တယ်ဆိုတာ တကယ်ကြုံခဲ့ရတာ ဆရာရေ့" တဲ့။

သူကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ကာမောကာ ပြောသွား ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် . . .

ကျွန်တော်က ဘာမှထပ်ပြောစရာမလိုအောင် ပြည့်စုံ သွားပြီဟု ထင်နေမိပါသည်။

Beauty Max မဂ္ဂဇင်း
ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၅

မိန်းမလှလေးနှစ်ယောက်

ဣန္ဒာတော် မိန်းမလှနှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

နံနက်ပိုင်းလမ်းလျှောက်တိုင်း တွေ့ရတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော့် အသက်အရွယ်အရ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ခေါ်လိုက်ရ သော်လည်း သူ့အသက်ကလည်း သိပ်ငယ်လှသည်တော့ မဟုတ် ပါ။ သုံးဆယ်လောက်ရှိပြီ ထင်ပါသည်။

သုံးဘီးတပ် လက်တွန်းလှည်းကလေးတွန်းရင်း . . . 'ပုလင်းခွဲ၊ ဘူးခွဲတွေဝယ်တယ်၊ သတင်းစာအဟောင်း တွေ ဝယ်တယ်၊ ဗလာစာအုပ် အဟောင်းတွေဝယ်တယ်၊ မာအုပ်

ငွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဟောင်းတွေဝယ်တယ်' ဟု တကြော်ကြော်အော်ဟစ်သွားနေသည်။ သူ့ တွန်းလှည်းကလည်း အကျယ်သုံးပေ၊ လေးပေခန့် ရှိပြီး သံတန်းနံရံကလေးကာထားသည်။ သူ့အော်သည့် ဘူးခွဲတွေ၊ သတင်းစာတွေ အတော်လေးများများတင်နိုင်လောက်သည့် လက်တွန်းလှည်းကလေး ဖြစ်သည်။

သူ့ပုံကို ကြည့်လိုက်တော့ အသားခပ်ညိုညို၊ သနပ်ခါးပါးပါးလိမ်းထားပြီး ပါးပြင်မှာတော့ဖြင့် သနပ်ခါးကို ထူထူကွက်ထားသည်။ ဆံပင်ကိုထုံးပြီး ကလစ်ညှပ်ထားသည်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှသည်ဟု မဆိုနိုင်စေကာမူ ကျန်းမာတောင့်တင်းသောအသွင်ကို ဆောင်သည်။ မျက်နှာက ချိုသည်၊ မကြာခဏတွေ့နေရုံ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာတန်းမိနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ကျွန်တော်က သူ့နောက်က လျှောက်သွားရင်း သူ့ကိုရှောင်ပြီး ရှေ့သို့တက်လိုက်မည့်အလှမ်းတွင် သူက ဘေးဘက်သို့ တိမ်းလိုက်သောကြောင့် လူချင်းတိုက်တော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ သူက ရုတ်တရက်တိမ်းပေးလိုက်ပြီး 'ကန်တော့နော် အဘ၊ ကန်တော့ ကန်တော့' ဟု တောင်းပန်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း 'ရပါတယ် သမီးရဲ့' ပြန်ပြောလိုက်ရပါသည်။ ပြီးမှ -

"သမီးက ဘယ်မှာနေသလဲ"

"လှိုင်သာယာမှာနေတယ်"
"ဟုတ်လား၊ အဝေးကြီးပါလား"
"ဒီလိုပဲပေါ့ အတရယ်"

"ညကျတော့ ဒီတွန်းလှည်းကို ဘယ်မှာအုပ်ခဲ့သလဲ"
"ဒီတွန်းလှည်းက ဆိုင်ကပေးထားတာလေ၊ ဆိုင်မှာပဲ ပြန်အုပ်ခဲ့ရတာပေါ့။ မနက်စောစောထ ဘတ်စ်ကားနဲ့လိုက်လာ၊ ဆိုင်ကိုဝင်ပြီး လှည်းယူ။ ညနေကျတော့မှ ဆိုင်ကို ပစ္စည်းတွေ သွင်းပြီးပြန်ပေါ့"

"အော် . . . ဒီလိုကိုး၊ နည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့နော်"

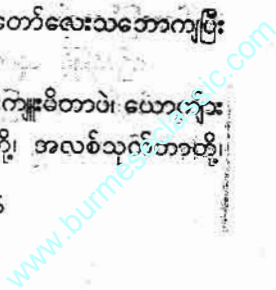
"မောတော့မောတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မမောဘူး ဆိုတာလိုပေါ့ အဘရယ်"

သူကပြောရင်း သူ့စကားကို သူ့သဘောကျသလို ရယ်လိုက်ပါသေးသည်။ ရယ်လိုက်တော့မှ သူ့ပါးချိုင့်လေးကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သူကဆက်ပြီး -

"သမ္မာအာဇီဝလေဘရဲ့၊ ဒီတော့ ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ပင်ပန်းတော့မှာပေါ့"

ကျွန်တော် သူ့စကားကို အတော်လေးသဘောကျပြီး နားဝင်လည်း ချိုသွားသည်။

"ညည်းတို့ကို ဘာဘာ သိပ်ပြီးချီးကျူးမိတာပဲ၊ ယောက်ျားရင့်မာကြီးလုပ်ပြီး ခါးပိုက်နှိုက်တာတို့၊ အလစ်သုဂ်ဘာတို့၊

ကလိမ်ကကျစ်လုပ်တာတို့လို လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အသက်မွေးတာ တွေနဲ့ စာလိုက်တော့ ညည်းတို့စားရတဲ့ထမင်းက အလွန်ဖြူစင်ပါတယ်။ စားလို့မြိန်လောက်ပါတယ်ကွယ်”

“စားလို့မြိန်တာတော့ မပြောနဲ့အဘရေ၊ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ဝမ်းတောင် ကိုယ်မသွါချင်ဘူး”

သူက ပြောရင်းရယ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ပါးချိုင့်ကလေးက လည်း ပေါ်လာပြန်သည်။ သူမှာ ဟာသရီပုံရသည်။

“တွက်ခြေတော့ ကိုက်ရဲ့မဟုတ်လား”

“မဆိုးပါဘူးဘ၊ စားလောက်သောက်လောက်ရုံတော့ ကောင်းကောင်းရပါတယ်။ ခါပေမဲ့ ဘရေ၊ ခက်တော့ခက်သား။ နေမှာ နေပူလွန်းတော့လဲ ချွေးတပြိုက်ပြိုက်နဲ့ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ။ မိုးရွာလိုက်တော့ လူကတော့ သက်သာပါရဲ့။ ဟိုနားမိုးခိုလိုက်ရဲ့ ဒီနားမိုးခိုလိုက်ရဲ့နဲ့ အလုပ်က သိပ်မဖြစ်ပြန်ဘူး။ တရုတ်ကားထဲကလို မိုးနတ်မင်းရယ်၊ ညမှ ရွာတော်မူပါ။ နေ့ကို ရွာတော်မမူပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

သူက ပြောရင်းရယ်လိုက်ပြန်သည်။ ပါးချိုင့်လေးတွေ ပေါ်လာပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူကလည်းတွန်းရင်း ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောလာခဲ့ရာမှ ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးဆက်လာခဲ့သည်။

“ဘူးခွဲတွေ၊ ပုလင်းခွဲတွေဝယ်တယ်။ သတင်းစာအစာဟောင်းတွေဝယ်တယ်။ ဗလာစာအုပ်အဟောင်းတွေဝယ်တယ်”

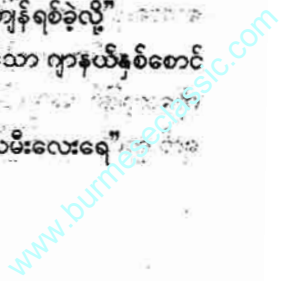
‘သမ္မာအာဇီဝ’ သံကလေးက နောက်မှာ ဝဲဖျံကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒီကနေ့မနက်မှာတော့ဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ခါတိုင်းလိုပဲ လမ်းလျှောက်ရင်း လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ဖတ်ဖို့ပေးရန်အတွက်လည်း ဂျာနယ်နှစ်စောင်ကို လိပ်ပြီးကိုင်လာခဲ့သည်။ ခဏလောက်ရှိတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လေးတွေကျလာသည်နှင့် ခေါက်ထိုးကို ဖြေပြီးဖွင့်တော့ ရုတ်တရက်ဖွင့်မရ။ ရတော့မှ ဆက်သွားလို့ လေးငါးလှမ်းလောက် လှမ်းမိလောက်တော့ နောက်က ‘ဘိုးဘိုး . . . ဘိုးဘိုး’ ဆိုသလို သံကိုကြားတော့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်သုံးလေးနှစ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒီမှာ ဘိုးဘိုး စာအုပ်တွေ ကျကျန်ရစ်ခဲ့လို့”

ထီးဖွင့်ခိုက် ချိုင်းကြားညပ်ထားသော ဂျာနယ်နှစ်စောင် ကျကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အေး . . . အေး ကျေးဇူးပဲ သမီးလေးရေ”

“ဘာက စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်ဟဲ့၊ ဒါကြောင့် စာအုပ်တွေ ကျွန်တုန်းရစ်တာကို မသိလိုက်တာ”

အသံလာရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိမ်တစ်အိမ်၏ အဖိလေးအောက်မှာ မိုးခိုနေသော ‘သမ္မာအာဇီဝ’ ပါးချိုင့်မလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အေးဟဲ့၊ ဟုတ်ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ကျွန်တော်က ရယ်မောပြီး လက်ပြန့်တစ်ဆက်လိုက်သည်။

*

လက်ဘက်ရည်ဆိုင်က အပြန်မှာတော့ အိမ်ရှင်မကမှာလိုက်တာကို ဝယ်ရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ‘ဂွဗျေး’ ဘက်ကို လှည့်လိုက်ခဲ့သေးသည်။ လမ်းဆုံလမ်းခွဲတွင်ရှိသောကြောင့် ‘ဂွဗျေး’ ဝယ်ခေါ်လိုက်ဟန်ရှိပါသည်။ ထိုဗျေးနားတစ်ဝိုက် စမ်းချောင်းနယ်မြေကသာမက ကမာရွတ်၊ လှိုင်ကဲ့သို့ ရပ်ကွက်တွေထဲ အိမ်ရှင်မများသည်ပင် ကားကြီးကားငယ်နှင့်လာပြီး ဝယ်ခြံခြမ်းကြသည်။ ထို့ကြောင့် နံနက်ပိုင်းဆိုလျှင် အလွန်စည်တသောဗျေးကလေး ဖြစ်သည်။

အိမ်က မှာလိုက်သည်က ဥသျှစ်ရွက်နှင့် နံနံပင်။ နံနံပင်ကိုတော့ဖြင့် အလွယ်တကူတွေ့သည်။ ဥသျှစ်ရွက်ကို ရုတ်စရက် ရှာလို့မရ။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် အပြင်ဗျေးတန်းတွင် ရှာလို့

တော့ ရှောက်ရွက်ကို တွေ့ပါသည်။ ရောင်းသူမိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ ကုလားဆင်ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ နှာတံနှင့်တကွ မျက်နှာကျပ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကုလားကပြားမလေးတစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကောင်မလေးဟုဆိုရသော်လည်း အသက်က ၃၀ ကျော်လောက် ရှိမည်ထင်သည်။

ရှောက်ရွက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သုံးခက်လောက်ကို တစ်စည်းဖွဲ့ထားသည်။ အရွက်ကများများမပါ။ အလွန်ဆုံးရှိလှပ ငါးရွက် ခြောက်ရွက်ပေါ့။

“တစ်စည်းဘယ်လောက်လဲဟဲ့”

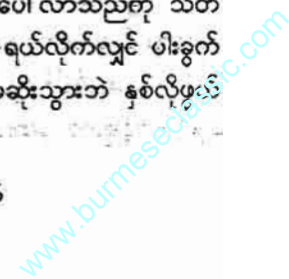
“ငါးဆယ်ပါ အဘ”

ကျွန်တော် လန့်တောင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် -

“ဟယ် ဗျေးများလှချည်လားဟဲ့”

“ဘရေ ဒီထက်တောင် ဗျေးတင်ချင်သေးတာ၊ သမီးတို့ထဲ ဒေါ်လာနဲ့ ဝယ်ရတာပါ”

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်မိပါသည်။ သူကလည်း ရယ်ပါသည်။ သူ့ရယ်လိုက်တော့ နှာတံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အရေတွန့်ကလေး သုံးထစ်စီလောက်ပေါ်လာသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ တချို့မိန်းကလေး ရယ်လိုက်လျှင် ပါးခွက်ပေါ်နည်းမျိုး ဖြစ်သည်။ မျက်နှာရုပ်မဆိုးသွားဘဲ နှစ်လိုဖွယ်သော အတွန့်ကလေးများ ဖြစ်သည်။

ဒီကလေးမှကလည်း ဟာသရီသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

“ကဲမိမှာယ်၊ တစ်စည်းပေးပါ”

“အဘက ဘယ်လိုစားမှာလဲ”

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက်နားမလည်၊ ထို့ကြောင့် သူက ဆက်ပြီး -

“တို့စားမှာလာ။ တစ်ခုခုလုပ်စားမှာလာလို့ မေးတာ တို့စားမှာဆိုရင် ဟောဒီရွက်နုကလေးတွေကို ယူသွား”

ထိုအခါကျမှ သတိထားကြည့်လိုက်တော့ နိညိညရွက်နု ကလေးတွေကို သပ်သပ်စည်းထားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ သည်။

“နှမ်းဖတ်ချင်သုပ်မယ်လို့ ပြောတယ်ဟဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီရွက်ရင့်ကလေးတွေကို ယူသွား”

“ညည်း ဘယ်ကလာရောင်းတာလဲ”

“တိုက်ကြီးကလာတာ အဘရေ”

“ဟယ် . . . ဟုတ်လား အဝေးကြီးကပါလား”

သူ့အားက ဆိုင်နီးချင်းတစ်ယောက်ကို လှမ်းပြီးပြော လိုက်သလို ရယ်လိုက်ရင်း -

“မတတ်နိုင်ဘူးဘရေ၊ ကလေးတွေကို ထိုးထားပြီး ထွက်လာခဲ့ရတာ၊ မုဆိုးမဆိုတော့ ဒီလိုပဲ”

“အမယ် ညည်းက ကြော်ငြာတာပေါ့လေ၊ အလိုရှိ သည်ပေါ့”

သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြီး၊ လက်ကလေး ကာရင်း -

“အမယ်လေး၊ အလိုမရှိဘူး၊ အလိုမရှိဘူး”

ကျွန်တော်လည်း ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ညည်း ဘယ်အချိန်ထွက်လာရသလဲ”

“ည နှစ်နာရီမှာ ထွက်လာရတယ်။ ဒီရောက်မှ သီရိ မင်္ဂလာဖွေး ကုန်စိမ်းဒိုင်ကိုသွား။ ငြိမှ ဒီဖွေးကို ထွက်လာရတာ” နောက်တစ်နေ့မနက် ဖျော့ဘက်ကို သွားလိုက်တော့ ဒီကလေးမ သရက်သီးတွေ ရောင်းနေတာ တွေ့ရသည်။

‘အဘ သရက်သီး ဝယ်သွားပါဦးလား’ ဆိုသည်နှင့် ဝယ်လာခဲ့သေးသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထင် နေမှန်းတည့်လောက် မှ တိုက်ကြီးကားပေါ်မှာ ငိုက်ပြီး ပြန်သွားမည် ထင်ပါသည်။ အိမ်မှာ ကလေးတွေက ဘယ်လိုဖြစ်နေမည်ကို ကျွန်တော် မသိနိုင်။ သည်အကြောင်းတွေကိုလည်း ကျွန်တော် မမေးသင့်။ စပ်စုလွန်းရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ဒီကလေးမလေးကို ချစ်စိတ်၊ လေးစားစိတ်နဲ့ သတိရနေမိသည်။ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသည့် မုဆိုးမလေး၊ သူ့ကိုယ်သူ သနားနေဖို့သတိမရနိုင်။ ရယ်တာ မောကာပင် ဘဝကိုရင်ဆိုင်နေရသည့် ကောင်မလေး။

'သမီးတို့က ခေါ်လာနဲ့ ဝယ်ခဲ့ရတာပါ'တဲ့၊ ကြည့်စမ်း... ဟာသဖောက်လိုက်သေးသည်။ ရှေးဝယ်သူကိုပင် သူက ပျော်အောင် လှုပ်ပေးလိုက်သေးသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒုက္ခပေးတတ်သော၊ မျက်ရည်ကျစေသော၊ စိတ်ဆင်းရဲစေသော၊ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်စေသော၊ သူတစ်ပါးတို့၏ မျက်ရည်ကိုရင်းပြီး တမင်းရှာစားကြသော ခါးပိုက်နှိုက်တို့၊ အလစ်သုတ်တို့၊ ကလိမ်ကကျစ်တို့လို ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေနဲ့ မကွာပါလား။ ဘဝသတ္တိမကောင်းကြပေဘူးလား။

မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ကျွန်တော့် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် သိန်းတစ်ရာလောက် အလိမ်ခံလိုက်ရသည်ဟု သိလိုက်ရသည်။ အဲဒီလိမ်တဲ့သူက ကားတစ်စီးပြီး တိုက်ကြီးပေါ်မှာနေမှာပေါ့။ သို့သော် တိုက်ကြီး-ရန်ကုန်ကားပေါ်မှာ ငိုက်ပြီးပါသွားသည့် ကုလားမလေးလောက် လေးစားစရာကောင်းပါမည်လား။

ကျွန်တော် မိန်းမလှလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

Beauty Max မဂ္ဂဇင်း ဇူလိုင် ၂၀၀၄

အရိုင်းလှ

အတောအတွင်း မိုးကလည်း ပြတ်သည်မရှိအောင်ပင် ရွာသောကြောင့် ရာသီဥတုကလည်း စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် နေမကောင်းထိုင်မသာရှိသည်နှင့် စာကိုလည်း နေနိုင်၊ ဘယ်ကိုမှလည်း မသွားနိုင်။ ထို့ကြောင့် ပက်လက်လေးထိုင်တစ်လုံးနှင့် စာဖတ်လို့သာ နေရသည်။ စာဖတ်ရတာ ငွေ့လာပြန်တော့ တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် အချိန်ကုန်လွန်ပြန်သည်။ ထိုကဲ့သို့ တွေးနေရင်းပင် ငယ်စဉ်ကဖတ်ခဲ့၊ မှတ်ခဲ့သော စာတိုမေ့စကလေးများက အမှတ်မထင် ခေါင်းထဲငင်လာ

ဇွန်ဖွင့်စာအုပ်တိုက်

တတ်ပြန်သည်။ အချို့နေရာများတွင် မေ့သလိုလို၊ ပျောက်သလိုလိုဖြစ်ကာ ဖော်လို့မရသော်လည်း ရအောင် ပြန်ဖော်ကြည့်သောအခါ တစ်စမကျန် ပြန်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူပျိုကာလသားဘဝက ချစ်ခဲ့သောကဗျာလေးများ ဖြစ်သည့် အတိုင်း အနည်းငယ်ရိုင်းသလိုလို ထင်ရသော်လည်း သေချာကြည့်လိုက်တော့ ကဗျာဆရာ၏ အလှဖန်တီးမှုစွမ်းရည်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် တွေ့လာရပြန်ပါသည်။ ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါသည်။

နန်းမငွေ့တော

တောပျိုကို ဇောဟုန်သက်ပြီဘု
တာအရှည် ဝါချည်မက်တာကြောင့်
ရှာနီရက်ပါလို့ ဝတ်ဆင်ရှာ။

မဲ (မည်း) တဘက်
နွဲလှက် အသာခြံလို့
ပဒါင့် လုံအောင်သိုင်းရှာကြသကွယ်
ရိုင်းတဲ့မှူရာ။

တူပျော်ရွှင် ဖော်အသွေးငယ်နဲ့
လူခေါ်ရင် 'နော် . . . အထေး'ရယ်လို့။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

'ဪ . . . မေးသလား ငါ့ကိုသာ
အေးပါဟဲ့' လို့ ပြန်ကာပြော။

စိမ်းကြူကြူ

လိမ်းထူထူ သနပ်ခါးရယ်နဲ့
ရပ်ခြားသူ တစ်ကြုံတို့ကို
ကံဆုံအောင် ကြုံပုံနဲ့ဖမ်းရှာကြသကွယ်
နန်းမငွေ့တော။

နတ်မောက်ဦးကြော့၊ တောင်တွင်းကြီးဦးကြော့၊ စုံနဲ့သာ
မြိုင်ဦးကြော့ စသည်ဖြင့် ကျော်စောခဲ့သော ဦးကြော့၏ လေးချိုး
ကဗျာလေး ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကြော့သည် တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် သန်းခေါင်စာရေး
အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ရသည်။ သန်းခေါင်စာရေးဆိုသည့်အတိုင်း
သန်းခေါင်အချိန်တွင် စာရင်းကောက်ကြရသည်။ နေ့လယ်နေ့
ခင်းမှာတော့ဖြင့် လယ်လုပ်၊ ယာခုတ် စသည်ဖြင့် တောထဲ
တောင်ထဲ သွားနေတတ်ကြသောကြောင့် အိမ်တိုင်းတွင် လူစုံ
တက်စုံမရှိတတ်ကြ။ ထို့ကြောင့် အိမ်သားဟူသမျှအစုံရှိသော
သန်းခေါင်ယံတွင် လူဦးရေစာရင်းကို ယူကြရသည်။ သည်တော့
ဦးကြော့သည်လည်း ညဉ့်အိပ်ညနေဆိုသလို ခရီးထွက်နေရသေး
လိမ့်မည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

တောင်တွင်းကြီးမြို့တောင်ဘက်တွင် ချင်းရွာကလေးတွေ ရှိသည်။ ယခုထက်တိုင်လည်း ရှိနေကြပါသေးသည်။ မြေပြန့်ချင်း ဟုခေါ်ကြသည်။ သူတို့သည် ဂျပန်ခုပ်ရက်ကန်းနှင့် ကိုယ့်အထည် ကို ကိုယ်ရက်ဝတ်တတ်ကြသည်။ သူတို့ရက်သည့် ချင်းစောင်၊ ချင်းတဘက်များကို မြန်မာများက ခုံခုံမင်မင် ယခုထက်တိုင် သုံးစွဲတတ်ကြသည်။

ဦးကြော့က ထိုချင်းရွာကလေးများသို့ သန်းခေါင်စာရင်း ကောက်ယူရင်း ရောက်သွားခဲ့သည်။ ချင်းမကလေးများ၏ ချစ်စဖွယ်အမူအရာကို ဦးကြော့ နှစ်သက်ခဲ့ဟန်တူသည်။ သူက နန်းတွင်း၌ပင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူဖြစ်လေတော့ ချင်းပျိုမကလေး များ၏ 'အရိုင်းလှ'ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်မိပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် နန်းတွင်းသူတို့အလှကို ရေးဖွဲ့သကဲ့သို့ပင် ချင်းပျိုမကလေးတို့၏ အရိုင်းလှကိုလည်း ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချင်းပျိုမကလေးတို့သည် ကောဇူမူရတိုင်း ဖြစ်စသော အဝတ်အထည်များကို မက်မောခြင်းမရှိကြ။ ချည်ထည်ကိုသာ မက်မောကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရှာနီချည်ထည်ကလေးများကို ရက်လုပ်ဝတ်ဆင်ကြသည်။ အပေါ်ပိုင်းတွင်လည်း အင်္ကျီဟူ၍ မဝတ်ကြတော့ပြီ။ တဘက်ကလေးကို သိုင်းချိုထားလိုက်သည်။ 'ပဒါ' ဆိုသည်ကတော့ ကုန်းဘောင်ခတ်နှောင်းပိုင်းတွင် ပေါ်လာသော ဘန်းစကားတစ်ခုပါပေ။ ရင်သားကို ဆိုလိုသည်။

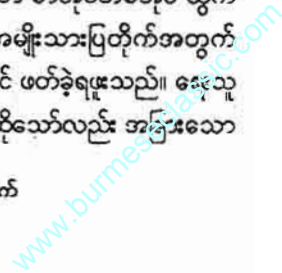
ဘန်းစကားဟုဆိုသော်လည်း အတော်ကြီးကို တွင်ကျယ်ခဲ့သော ဝေါဟာရဖြစ်သည်။

ဦးကြော့က 'ရိုင်းတဲ့မူရာ' ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုရိုင်းတဲ့မူရာကိုပင် သူချစ်ခင်နေကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။ ကျွန်တော် အချစ်မိဆုံးသော အဖွဲ့မှာ 'လူခေါ်ရင် နော် . . . အဝေးရယ်လို့၊ ဪ . . . မေးသလား ငါ့ကိုသာ၊ အေးပါဟဲ့ လို့ ပြန်ကာပြော' ဟူသော အပိုဒ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကြော့ အတော်လေးကို ရင်ခိုက်သွားဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် 'တစ်ကြံ့ကို ဖမ်းဖို့များ ကြံကြရာသလား' ဟု ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ 'နန်းမငွေ့တော' တဲ့။ ထီးရိပ်နန်းငွေ့မရှိသော တောကျေးလတ်ဟု ဆိုလိုသည်။ 'ငွေ့' ကို ကြိုယာအဖြစ် သုံးတာကို သည်တစ်ခါပဲ တွေ့ရဖူးသည်။ နေရာတကျ သုံးလိုက်တော့လည်း လှနေသည်ပင်။

*

သီပေါမင်း ပါတော်မူပြီး အင်္ဂလိပ်ခေတ်ဦးပိုင်းလောက်တွင် 'ယုဇနဝတ်မုံမင်းသမီးပြဇာတ်' ဟူသော စာအုပ်တစ်အုပ် ထွက်လာခဲ့ဖူးသည်။ တောင်တွင်းကြီး အမျိုးသားပြတိုက်အတွက် လုပ်ကိုင်နေစဉ်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ နေ့သူ၏အမည် မပါရှိခဲ့ပါချေ။ ပြဇာတ်ဟု ဆိုသော်လည်း အခြားသော

ပြဇာတ်များကဲ့သို့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေ မပါရှိပါချေ။
 မင်းသမီးကရေးသော ကဗျာ၊ မင်းသားကရေးသော ကဗျာ
 စသည်အားဖြင့် ကဗျာများကို တန်းစီထည့်ထားသည်ဟု ဆိုရ
 လောက်ပါပေသည်။ သီပေါမင်းသားနှင့် စုဖုရားလတ်တို့၏
 ငယ်ဘဝချစ် ဇာတ်လမ်းဟု အချို့ကပြောစေကာမူ ပီပီပြင်ပြင်
 မဆိုသာပါ။ ကဗျာများမှာ တေးထပ်နှင့်လေးချိုးတွေက အများစု
 ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်က ကဗျာလှလှကို
 ချစ်တတ်သူမို့ ထိုစာအုပ်ကလေးကို မကြာခဏ ကောက်ဖတ်
 မိတတ်သည်။ ဖတ်ဖန်များသောကြောင့် အလွတ်ရနေခဲ့သော
 ကဗျာလေး နှစ်ပုဒ်က ခုထက်တိုင် နှုတ်စွဲနေသည်။

'အရိုင်းလှ' ကဗျာလေးနှစ်ပုဒ်ကိုတော့ ဖောက်သည်ချ
 လိုက်ချင်ပါသေးသည်။

ငယ်ကလေး ဂေါရီ

အပျိုဖော် ရွယ်မစေခင်က၊ ငယ်ကလေး ဂေါရီ
 ဘယ်ခလေးလောက်၊ ဇောမသီခင်က
 စံပယ်ခက် စုံနှစ်ပင်၊ မငုံခင်တုန်းကအစ
 ပန်းဒွါဒ ဆင့်စီ၊ မပွင့်မိကာလ
 ကျင့်ဝသီစာဂနဲ့၊ ခါပထမသက်ရွယ်
 ငယ်သွားတွေ ကြွေမလဲခင်က၊

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

မေအမြဲချစ်ဖို့ကြံရွယ်
 ကလေးစိတ်ဇာတ်မပြယ်မီ၊
 ခပ်ငယ်ငယ် စာမတတ်ခင်က
 ကညာနတ် တောင်းဆုပေလီ၊ ကောင်းမှုစေတီ
 စိတ်မှန်းနဲ့ မေကျောက်ချီတယ်၊
 သွေးဖောက်ပြီနိုင်ပဲဖျာလေး။

'ဂေါရီ' ဆိုသည်မှာ ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး ဖြစ်
 သည်။

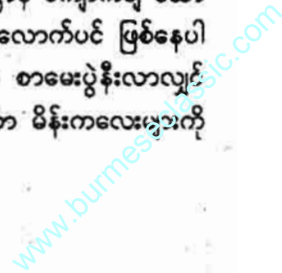
'စံပယ်ခက် စုံနှစ်ပင်၊ မငုံခင်တုန်းကအစ' ကို ကျွန်တော်
 ဆွဲအားလုံး နားလည်ကြပါသည်။ ပြောလိုက်ပုံကလေးက
 ဆုလွန်းသောကြောင့် နားဝင်ချိုလို့သာ နေပါတော့သည်။

'ဒွါဒ' ဆိုသည်မှာ ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်နှစ်ရာသီပန်းတွေပင်
 နှင့်သေးမိကပေါ့။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် အလှဆုံးခဲစားမိလိုက်သည်က
 တော့ 'ငယ်သွားတွေ ကြွေမလဲခင်က' ဟူသော စကားလေးပင်
 ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားစေတီတော်ရှေ့တွင် အဓိဋ္ဌာန် 'ကျောက်ချီ' သော
 လေးအထမှာ ယခုအခါ မတွေ့ရသလောက်ပင် ဖြစ်နေပါ
 သေးပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ခပ်ငယ်ငယ်က စာမေးပွဲနီးလာလျှင်
 ဘုရားရှေ့တွင် အဓိဋ္ဌာန်ကျောက်ချီသော မိန်းကလေးများကို

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သည်။ စိတ်ကူးနှင့် ရေးဖွဲ့သော ကဗျာပင် ဖြစ်စေဦးတော့ စိတ်ကူးမှာ ယဉ်လည်းယဉ်၊ လှလည်းလှပေသည်။

နောက်တစ်ပုဒ် ပြပါဦးမည်။ နည်းနည်းရိုင်းပါသည် အရိုင်းကိုပင် အလှဖြစ်အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်သော ကဗျာစာဆိုစွမ်းရည်ကို သတိပြုစေချင်ပါသည်။

တွေးရှက်ပါဘိ

ပုဏ္ဏားမှာ သော်တာလငယ်သို့
ငုံပဒါ ပေါ်ခါစရယ်က
ဖော်တသည့် လွန်းကြင်နွယ်။

လွဲမကွက်ပါဘူးလို့
စွဲချက်တော် ကျိန်စာချုပ်ရယ်နဲ့
စိန်ဥက္ကာ မန်းတောင်ထွက်မှာဖျာ
ပန်းဆွတ်ခဲတယ်။

ငုံစံပယ်ခိုင်နှစ်ပွင့်ကိုလှ
ယုံစဖွယ်အနိုင်ကျင့်ပါလို့
ပိုင်အခွင့်လွတ်ရမယ်
ငွတ်တွယ်လို့ သူကလိ။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

မနေသာ
ချစ်တဲ့သူ ပွေသဟာကြောင့်
ခန္ဓာကို ဗလာဆက်မိတော့
နံနက်ခါ အိပ်ရာထွက်မှာဖြင့်
ထိတ်စရာ လိပ်ပြာပျက်တယ်
(မောင်မောင်ရေ) တွေးရှက်ပါဘိ။

*

ဘီလူးလောက် အရုပ်ဆိုးသော၊ ကြမ်းတမ်းသောသွင်ပြင် အလွန် ကို ရှားပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အနုပညာကနုတ်ပန်းတွေနှင့် ခြယ်လှယ်လိုက်သောအခါ အလွန်ကိုကြည့်လို့ ကောင်းလာပါသည်။ ရာမဇာတ်ထဲက ဒဿဂီရိဘီလူးခေါင်းကို ကြည့်လိုက်လျှင် သိသာပါသည်။ အရုပ်ဆိုးရင်းက လှနေသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ရာမဇာတ်တော်ကပြီဆိုလျှင် ဒဿဂီရိ၏ ကကြိုး တကွက်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ကြမ်းတမ်းသည်၊ ကြမ်းသလောက်လည်း ကြည့်လို့ကောင်းပါပေသည်။ လှပါပေသည်။ အရိုင်းလှဟု ဆိုရပါတော့မည်။

Beauty Max မဂ္ဂဇင်း
အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၄

ကျွန်တော့်ဆရာကြီး ဦးဘမောင်

တတ်ချင်၊ သိချင်သော လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက်အတွက် ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ခြင်းသည် ဧရာမဘဝ ဆုလာဘ်ကြီးဟု ဆိုထိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က အလွန်ကို ကံကောင်းလှပါသည်။ ဆရာကောင်းတစ်ယောက်မက တွေ့ခဲ့ရ သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အတွေးအမြင် အရေး အသားများ ထိုက်သင့်သလောက် ကောင်းပါသည်ဆိုလျှင် ထိုသို့ သော ဆရာကောင်းများ၏ကျေးဇူး ဖြစ်ပါပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသော ဆရာကောင်းတစ်ယောက်အကြောင်း ကို တင်ပြလိုက်ရပါဦးမည်။

*

၅နံပွင့်စာအုပ်တိုက်

‘ဆရာကြီးဦးဘမောင်’ ဆိုသည်ကို ကျွန်တော့်ထက်ကြီးသော၊ ကျွန်တော့်အရွယ်တစ်ဝိုက်ရှိသော တောင်တွင်းကြီးသားများမှ အပ အခြားမြို့ရွာဒေသကလူအများ သိနိုင်ကြမည်မထင်ပါ။ ယခုစာဖတ်သူလည်း သိမည်မဟုတ်ပါ။ သို့ပါလျက် ဘာကြောင့် သူ့အကြောင်းကို ရေးပါလေသနည်းဟု မေးစရာရှိပါသည်။ ဖတ်ကြည့်မှသာ သိလာပါလိမ့်မည်။

ဆရာကြီးအကြောင်းမရေးမီ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ရေးရပါလိမ့်မည်။ စစ်ကြီးပြီးစ လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားမှုတွင် ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးထဲ ပါသွားခဲ့သည်။ ထောင်ထဲရောက်သွား မှ တောင်တွင်းကြီးသခင်ကျော်စိန်က ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးလို့ အင်္ဂလိပ်စာ တတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သရက် ဆောင်ကို ဖောက်ပြေးခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေးဝဲဝဲယက်တွင် ဆက် ဆက်မျောပြန်သည်။ ရန်ကုန်တွင် နေစဉ်အတွင်း ‘နက်စိမ်းလ် စပျော့’ စသော စာအုပ်များကို လေ့လာတော့မှ အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါ အခြေခံကို အတော်ကြီးနားလည်လာရသည်။ ထို့နောက်တော့ သတင်းစာကအစ စာစုံကိုဖတ်လာရင်း အင်္ဂလိပ်စာအခြေခံ အတော်ကြီးကောင်းလာသည်။ သာမန်တက္ကသိုလ်ဝင်ကျောင်း သားများထက် အတော်လေးအဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ကျွမ်းနေပါပြီ။

သို့နှင့် ၁၉၅၁ ခု နှစ်လယ်လောက်တွင် ဆယ်တန်းပြန် ဖြစ်မည်ဟု တောင်တွင်းကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ စာမေးပွဲဖြစ်မည်

၅နံပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဆိုတော့ သာမန်တတ်ရုံမျှနှင့် မလုံလောက်တော့။ မေးခွန်း သဘော ဖြေပုံဖြေနည်း စသည်တို့ကိုပါ နားလည်ရန် လိုအပ်လာ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်က ယခုခေတ်ကဲ့သို့ အဖြေစုံဆိုတာ မျိုးတွေ မပေါ်သေး။ ဆရာတွေကိုသာ အားကိုးကြရသည်။ ဆရာကြီးဦးဘမောင်က တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကျောင်းသားများ အား ကျရှင်ပေးသည်။ ကျရှင်ကျောင်း သီးခြားဖွင့်ထားသည် မဟုတ်။ သက်ငယ်မိုး ထရံကာ မြို့မတန်းမြင့်ကျောင်းကလေး မှာပင် ကျောင်းမတက်မီ နံနက်စောစောပိုင်းတွင် သင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျရှင်ခကလည်း ၁၀ ကျပ်သာ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် သူက ဥစ္စာပြည့်စုံကုံလုံပါသည်။ ငွေရေးကြေးရေးကြောင့်မဟုတ် ဝါသနာကိုပါသောကြောင့် (အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာကို ဝါသနာပါသောကြောင့်) စာသင်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်မဖြစ်မီက တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့သည်။ ဘီအေဘွဲ့ရ သည်အထိတော့မဟုတ်။ ဥပစာတန်းသာ အောင်ခဲ့သည်။ သူ ပြောသောစကားထဲတွင် ဒေါက်တာထင်အောင်နှင့် တန်းထူး တက်ခဲ့ရကြောင်း ပြောဖူးသည်။ ဒေါက်တာထင်အောင်က အတန်းထဲတွင် အငယ်ဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။ အတော်ဆုံးလည်း ဖြစ်သည်ဟု ချီးကျူးပြောဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါ သေးသည်။ စစ်ကြီးမဖြစ်မီကပင် ဆရာကြီးသည် အင်္ဂလိပ်စာပေ တွင် အလွန်နံ့စပ်ကြောင်း ကျောင်းဆရာလောကတွင် ကျော်စော

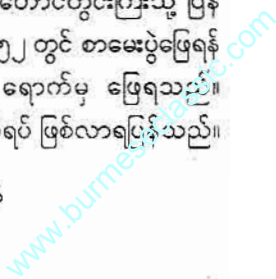
လှသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမျှနားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ စင်စစ် အင်္ဂလိပ်စာပေသာမက မြန်မာပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ စသည်တို့ကို လည်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး လေ့လာထားလိုက်သည်မှာ ယခု ပြန် စဉ်းစားကြည့်လိုက်မှ အံ့ဩနေမိပါသည်။ စာပေကို ချစ်ကိုချစ်လို့ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရပါသည်။

ဆရာကြီး၏ ပုံပန်းသွင်ပြင်မှာ အသားဖြူဖြူ၊ ဝဝပိုင်ပိုင်၊ မျက်လုံးနည်းနည်းစွာသည်။ ထို့ပြင် နားလည်းနည်းနည်းလေး သည်။ ဥပမာရုပ်ကိုပြောရလျှင် လူဝတ်ကြောင်စင်စစ်က ကြည်ညို ရောကောင်းသော ဘုန်းကြီးရုပ်ထွက်နေသည်ဟုသာ ပြောချင်ပါ တော့သည်။

ဆရာကြီး၏ ကျရှင်ကို ကျွန်တော် သွားတက်ခဲ့သည်။ လူကလည်း မများပါ။ ဆယ်ယောက်ပင်မပြည့်တတ်ဟု ထင် သည်။ ဤသို့အားဖြင့် ကျွန်တော်က ဆရာကြီး၏တပည့် ဖြစ်လာ ခဲ့ရသည်။

*

ကျွန်တော်က ၁၉၅၁ ဩဂုတ်လတွင် တောင်တွင်းကြီးသို့ ပြန် ရောက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၁-၅၂ တွင် စာမေးပွဲဖြေရန် ပြင်ဆင်ချိန်မရတော့။ ၁၉၅၂-၅၃ ရောက်မှ ဖြေရသည်။ ဤသည်မှာလည်း ကံကောင်းခြင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လာပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးနှင့် တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး စာသင်ခွင့် ရလိုက်သည်။ နောက်တစ်ဆင့် ကံကောင်းတာကို ပြောလိုက် ရပါဦးမည်။ ၁၉၅၁-၅၂ တွင် အင်္ဂလိပ်ကဗျာပြဋ္ဌာန်းချက်က Verse Selections ဆိုတာ ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၂-၅၃ အတွက်ကတော့ Golden Gate ဆိုတာ ပြောင်းလဲပြဋ္ဌာန်းလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ပြဋ္ဌာန်းချက်နှစ်ရပ်မှ ကဗျာအတော် များများကို ဆရာကြီးထံမှာ ဆည်းပူးခွင့်ရလိုက်သည်။

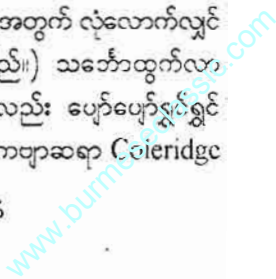
ထိုအချိန်က ဆယ်တန်းတွင် ပြဋ္ဌာန်းသော ဝတ္ထုမှာ The Lose World ဖြစ်သည်။ စကားပြေအကြောင်းကို ကျွန်တော် မပြောတော့ပါ။ ကဗျာအကြောင်းကိုသာ ပြောပါမည်။ ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း အင်္ဂလိပ်ကဗျာတွေကို သင်ရတာ ပိုပြီး စိတ်အားထက်သန်ပုံရပါသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စကားပြေကို ကိုယ်တိုင်ဖတ်နိုင်နေသော ကြောင့် စိတ်အားထက်သန်မှု မရှိလှပါ။ ကဗျာကိုသာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေပါသည်။ (လက်ဦးဆရာဖြစ်သော သခင်ကျော်စိန် က အင်္ဂလိပ်ကဗျာကို ကောင်းကောင်းမနွဲ့စပ်ပါ။ မနွဲ့စပ်ပါဟု ဆိုခြင်းထက် ဖတ်လေ့မရှိပါဟု ဆိုရပါမည်။)

*

ဆရာကြီး စာသင်ပေးပုံကို ပြောပါတော့မည်။

ဆရာကြီးနှင့် သင်ရသော ပထမနှစ် (၁၉၅၁-၅၂) ပြဋ္ဌာန်းချက် Verse Selections တွင် The Rhymes of Ancient Mariner ဆိုသော ကဗျာရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ပါလာပါ သည်။ 'ရှေးသင်္ဘောသားအိုကြီး၏ တမ်းချင်းလင်္ကာကြီး' ဆိုကြ ပါစို့။ သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သင်္ဘော သမုဒ္ဒရာပြင်သို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး တက်တက်ကြွကြွ ရွက်လွင့်ခဲ့ကြသည်။ ပင်လယ်ထဲရောက်လို့ ကော်ကြာလာတော့ 'အယ်လ်ဘာထရော့စ်' (Albatross) ခေါ် ပင်လယ်ပျော် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပစ်သတ်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်ကစပြီး ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေအောင် သင်္ဘောတစ်စီး လုံး ကပ်ဆိုက်ခဲ့ပုံကို အသေးစိတ်ရေးဖွဲ့ထားသော ကဗျာရှည် ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

(စကားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ တပည့် ဆယ် ယောက်လောက်တွင် ကျွန်တော်က စိတ်အားအထက်သန်ဆုံး ဖြစ်မှန်းသိလေတော့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်တစ်ယောက် တည်းကို သင်နေဘိသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ကျန် သော တပည့်များကိုတော့ဖြင့် စာမေးပွဲအတွက် လုံလောက်လျှင် ဦးရောဟု သဘောထားလာပုံရပါသည်။) သင်္ဘောထွက်လာ လိုက်တော့ ကမ်းပေါ်က လူတွေကလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကောင်းချီးပေးကြသည်။ ထိုသည်ကို ကဗျာဆရာ Coleridge

ဖွဲ့ပုံက . . .

*The ship was cheered,
The harbour cleared,
Merrily did we drop
Below the kirk, below the hill,
Below the light house top.*

သင်္ဘောကို ကောင်းချီးပေးကြတယ်
ဆိပ်ခံကြီးတွေ ဖြုတ်လိုက်တယ်
ပျော်ပျော်ပါးပါး စုန်ခဲ့တယ်
ဘုရားကျောင်းတွေ၊ တောင်ကုန်းတွေ
မီးပြတိုက်တွေအောက်ဆီကပေါ့ကွယ်။

ဆရာကြီးက ရှင်းပြပါသည်။

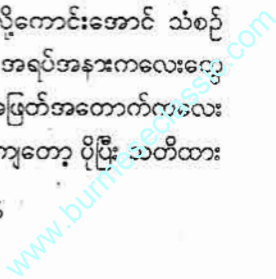
“မြစ်ထဲကနေပြီး ပင်လယ်ဘက်ကို ဝင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ မြစ်က အောက်ဘက်မှာ ရောက်နေတာကိုး။ သင်္ဘောပေါ်က လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တောင်ကုန်းတွေ၊ ဘုရားကျောင်းတွေ၊ မီးပြတိုက်တွေကို ဟိုးအမြင့်တွေဆီမှာ မော့ကြည့်နေကြရတော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် below ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သုံးလိုက်တာ။ kirk ဆိုတာကတော့ church နဲ့ အတူတူပါပဲ။ ပေါရာဏဆိုကြပါစို့။ ရှေးခေတ်သုံး အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရပေါ့။”

‘မောင်အောင်သင်းရေ . . . ဆရာ သေချာရွတ်ပြမယ်။ နားထောင်ကြည့်စမ်း’ ဟု ပြောပြီး အထက်က ကဗျာပိုဒ်ကလေးကို သေချာရွတ်ပြပါသည်။ နောက်ပြီးမှ . . .

“did we drop ဆိုတာလေးကို သေချာရွတ်ကြည့်လိုက်စမ်း။”

ကျွန်တော်က ဆရာကြီးပြောသည့်အတိုင်း ရွတ်ကြည့်လိုက်မှ လျှာထိပ်ဌာန်ကလေးများ စုနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိပါတော့သည်။ လျှာထိပ်ဌာန်ဆိုသည်က ယခုမှ ပြောတတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ဖြင့် d သံကလေးတွေ ပူးနေတော့ ဇွတ်လို့ကောင်းလိုက်တာဟုသာ အောက်မေ့ခဲ့မိပါသည်။ ဆရာကြီးက ဆက်ပါသည်။

“နောက်တစ်ခု မင်း သတိထားကြည့်စမ်း။ နောက်ပြီး ဇွတ်ကြည့်စမ်း။ Below the kirk, below the hill, below the light house top. သေချာရွတ်ကြည့်စမ်း။ အထူးသဖြင့် light house top ကို သေချာရွတ်ကြည့်။ ထဆင့်ထူးသံကလေးတွေ ကပ်နေတာကို တွေ့လိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ကဗျာဆိုတာ ဇွတ်ရတာ။ ကဗျာရေးတဲ့သူက ရွတ်လို့ကောင်းအောင် သံစဉ်တွေကို စီထားတာ။ အသက်တစ်ရှုစာ အရပ်အနားကလေးတွေပဲပဲတယ်။ စကားပြေဖတ်တာတောင် အဖြတ်အတောက်ကလေးတွေ ပါရတယ်မဟုတ်လား။ ကဗျာမှာကျတော့ ပိုပြီး သတိထား

ရတယ်။ ဥပမာ Below the krik/Below the hill ဆိုတာ မျိုးပေါ့။ နောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်စကားက ငါတို့မြန်မာစကားနဲ့ မတူဘူး။ အဖိအဖော့လွဲရင် အဓိပ္ပာယ်ပါပြောင်းသွားတတ် တယ်။ ဒီတော့ သူတို့က ကဗျာသံစဉ်ရဲ့အလှကို အဖိအဖော့မှာ အများကြီးတည်ဆောက်ထားတယ်။ အဲဒီ အဖိအဖော့အရပ် အနားကို ပေါ်လွင်လာအောင် ရွတ်တတ်ရတယ်။ အဲဒါကို recitation လို့ ခေါ်တယ်။ မင်း သေချာရွတ်ကြည့်စမ်း။”

ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးပြောသည့်အတိုင်း သေချာ ရွတ်ကြည့်တော့ တကယ်ကို လျှာတွေ့လာမိပါသည်။ ‘လျှာတွေ့ လျှင် အာခွဲပြီး အာဂုံ’ ရလာတတ်ပါသည်။ စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် အသံထွက်ပြီး ရွတ်ကြည့်လိုက်မှ ကျွန်တော် ‘လျှာတွေ့’ ပုံကို နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

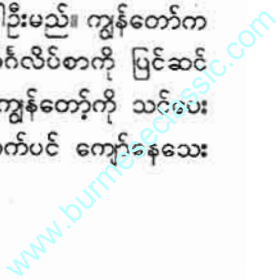
အထက်တွင် ကျွန်တော် တင်ပြခဲ့သော အင်္ဂလိပ်ကဗျာ စာပိုဒ်ကို မူရင်းကဗျာစာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်တင်ပြထားခြင်း မဟုတ် ပါ။ ကျွန်တော်၏ မူရင်းပြဋ္ဌာန်းချက်စာအုပ်ကိုလည်း ရှာမတွေ့ တော့ပါ။ စာကြည့်တိုက် စသည်အားဖြင့် သွားရှာလျှင် တွေ့နိုင် ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် စာရေးရန် အာရုံပျက်လှသောကြောင့် ရှာမနေတော့ပါ။ ထို့ပြင် သုတေသနစာတမ်း ရေးနေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ဆရာကြီးဦးတမောင်အကြောင်းကိုသာ ရေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှတ်တမ်းကို ယုံယုံကြည်

ကြည်အားကိုးပြီး ကျွန်တော် အာဂုံရနေသည့်အတိုင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တင်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီးက ဆက်ပြီး ညွှန်ပြပြန်ပါသည်။

“အဲဒီ Below the kirk, below the hill, below the light house top ဆိုတာမျိုးကို repetition လို့ ခေါ်တယ်။ ထပ်ခါထပ်ခါ ရွတ်ဆိုနေခြင်းပေါ့။ below ဆိုတာက အထပ်ထပ် လာနေတယ်မဟုတ်လား။ ငါတို့မြန်မာမှာလဲ ရှိတာပဲ။ မင်းတို့ အိုးစည်ဦးပတ်ဝိုင်းမှာ စိန် . . . စိန် . . . စိန်လားမောင်တို့ . . . မြ . . . မြ . . . မြလားမောင်တို့ . . . ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ပါရမီတော်ခန်းပျို့မှာပါတဲ့ တရွှက်ငင်ငင် တပင်ပန်းပန်း စသန်းဟယ်ဟယ် ဆိုတာတွေ၊ မဲဇာတောင်ခြေရတုထဲက သည်တွင်ရွှေမြို့၊ သည်သို့စေတီ၊ သည်ဆီရွှေနန်း ဆိုတာ မျိုးတွေဟာ အထပ်ထပ်ဆိုခြင်း repetition ပေါ့ကွဲ့။ သံစဉ် ပြေပြစ်အောင်၊ အနက်လည်းပေါ်လွင်အောင် ရေးတတ်ရင် ကဗျာအရသာဟာ အလွန်ကို လေးနက်လာတတ်တယ်။ အဲဒါ မျိုးတွေကို သတိထားကြည့်ရတယ်”

စာဖတ်သူကို သတိပေးလိုက်ရပါဦးမည်။ ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေရန်အတွက် အင်္ဂလိပ်စာကို ပြင်ဆင် ဖြေရှင်းယူနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သင်ပေး နေလိုက်သည်က တက္ကသိုလ်အဆင့်ထက်ပင် ကျော်နေသေး

ကြောင်း နောင်အခါမှ သိလာရပါတော့သည်။ တကယ်သိချင်တတ်ချင်မှန်းသိလို့ ဆရာဖြစ်သူက စေတနာရေးစီးကမ်းပြုလိုက်လာခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ သူလည်း လူ့သဘာဝအရ ဆည်းဖြူထားခဲ့သမျှ ပြန်လို့ပြောချင်ပေမည်ပေါ့။ သာမန်အတန်းတွင် ပြောလိုက်ပြန်တော့လည်း သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ပါလေတော့မည်။

ဆရာကြီးပြောသည့်အတိုင်း ချို့ပြေသော အသံထပ်ခြင်းတို့ကို သတိထားမိလာပါသည်။ ပြောလိုက်လျှင် ရယ်စရာတော့လည်း ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံးသတိထားမိလိုက်သည်က ကဗျာမဟုတ်ပါ။ သီချင်းဖြစ်နေသည်။ ပြင်စည်မင်းသားရေးသော 'အောင်မြေသာစံ' ပတ်ပျိုးထဲက . . .

'တစ်ဆင်းတက်သော်၊ တစ်တောင်ငယ်ကျော်၊ တစ်မျှော်ငဲ့လျှိုး၊ တစ်ချုံတိုး၊ တစ်မိုးသောက်လျှင်၊ တစ်နေငယ်စံ၊ တစ်ပင်မြိုင်ကြီး၊ ဝနိုင်းဆီး'

ဆရာကြီးပြောသော အထပ်ထပ်ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ အထပ်ထပ်ဆိုခြင်းကြောင့် ခရီးခဲကို မရပ်မနား အထပ်ထပ်သွားနေရပုံလည်း ပေါ်လွင်လာပါသည်။

ကျွန်တော့် တပည့်များအား ဆရာမင်းသုဝဏ်က 'ပြောသံ' ကဗျာကို သင်ပေးရသောအခါ 'ပြန်နိုင်ပေ့ ကိုရွှေစည်၊ တီနိုင်ပေ့ ကိုရွှေနဲ၊ ရွဲနိုင်ပေ့ကိုရွှေမောင်း' ဟူသော အထပ်ထပ်ဆိုခြင်းအလှကို သတိပြုမိအောင် သင်ပေးမိပါသည်။

ဆရာဇော်ဂျီ၏ 'ဗေဒါလမ်း' ထဲက . . .

'ဘုတ်မက ချိုချင်ချို၊ ဗျိုင်းညှိက အောက်ချင်အောက်၊ အုန်းညီနောင် စောင်းချင်စောင်း၊ ချောင်းတောက်ချင်တောက်' ဟူသော အထပ်ထပ်ဆိုမှုကလေးကိုလည်း ချစ်တတ်ရမှန်း သိလာပါသည်။

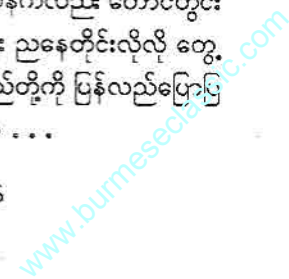
မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)၏ 'တိတ်တခိုး' ကဗျာထဲက . . .

'ခင်ရယ် . . . မဆင်လို့ဘဲ ပစ်ပစ်၊ မမြင်လို့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆေး၊ သစ်ရွက်ကြို၊ သစ်ရွက်ကြားက၊ ခင်သွားရင် ရနံ့ပေး၊ ခင်မွှေးရင် ပျော်ရွှင်လို့၊ ခင်မမြင် ခင်မကြည့်ပေမယ့်၊ ခင်သိရင် ကျေနပ်မိရဲ့' ဟူသော သံစဉ်လေးများ၏အလှကို မြင်တတ်၊ ချစ်တတ်လာပါသည်။

အထက်တွင် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော် ဆရာမောင်းနှင့် တွေ့ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဆရာဟောင်း သခင်ကျော်စိန်ကလည်း တောင်တွင်းကြီးမှာပင် ရှိနေသည်။ သူနှင့်ကလည်း ညနေတိုင်းလိုလို တွေ့ဆုံသည့်မို့ ဆရာကြီးသင်ကြားပို့ချသည်တို့ကို ပြန်လည်ပြောပြမိပါသည်။ ဒီတော့ သခင်ကျော်စိန်က . . .

“မင်း ကံကောင်းပါတယ် အောင်သင်းရာ။ ငါတို့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တယ်ဆိုတာက သူ့ခြေဖျားကိုတောင် မိတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါသာမဟုတ်ဘူး။ ငါမှတ်မိသလောက် တစ်ကျောင်း လုံးမှာရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာဟူသမျှ ဘယ်သူမှ သူ့ကိုမိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ကျောင်းဆရာဖြစ်နေလို့ အင်္ဂလိပ်စာကို ဖတ်တာမဟုတ်ဘူး။ စာပေကိုချစ်တာ။ အင်္ဂလိပ်စာသာ ထင် မနေနဲ့၊ မြန်မာကဗျာတွေကိုလည်း ခြေခြေမြစ်မြစ် လေ့လာထား တာ။ နောက်ပြီး သူက ပိုက်ဆံလဲ ချမ်းသာတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ လင်ဂျာဖုန်း (Linguaphone) ဓာတ်ပြားတွေကို ရန်ကုန် ရိုးကုမ္ပဏီကတစ်ဆင့် မှာယူပြီး စကားပြောသံ၊ ကဗျာရွတ်သံ စတဲ့ အသံတွေကို သေချာနားထောင်ထားတာ။ နားထောင်တာ က မင်းတို့ငါတို့ ဓာတ်ပြားသီချင်းနားထောင်နည်းမျိုး မဟုတ် ဘူး။ သေချာကို အာရုံပြုပြီး နားထောင်တာ။ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ထိအောင် သိနေတာ။ သူက အင်္ဂလိပ်ကဗျာတွေ မြန်မာကဗျာတွေကို သိချင်လို့ လေ့လာတာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်ကို ချစ်နေတာ”

ထိုခေတ် ထိုအခါအကြောင်းကို ယနေ့လူငယ်လူရွယ် များ နားလည်အောင် ပြောပြလိုက်ရပါဦးမည်။ ယခုခေတ်လို့ ကက်ဆက်တွေ၊ ဝီဒီယိုတွေဆိုလျှင် ဝေလာဝေး တီဗီပင်မရှိသေး ဓာတ်ပြားကို သံပတ်နှင့်လှည့်ဖွင့်ရသော ဓာတ်စက်သာ ရှိသေး

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သည်။ ဓာတ်စက်ကိုပင် ကြေးရတတ်များသာ တတ်နိုင်ကြသည်။ ဓာတ်ပြားတွေက သီချင်းတွေ၊ ဇာတ်ထုပ်တွေ . . . ထိုသို့သော အချိန်မျိုးတွင် လင်ဂျာဖုန်းကိုမှာယူပြီး နားထောင်လေ့လာသည် ခဲ့တော့ ဆရာကြီး၏ ဝါသနာနှင့် အဆင့်ကို မှန်းနိုင်လောက် ပြီ။

ကျွန်တော် ဆရာကောင်းနှင့် တွေ့ခဲ့ပါသည်။
ထို့ကြောင့် ဆက်ချင်ပါသေးသည်။

Beauty Max ဓမ္မစုစု
မေ ၂၀၀၅

ကို) သင်ကြားပေးခဲ့ပုံမှာ တက္ကသိုလ်အဆင့်ထက်ပင် ကျော်လွန်
နေခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဆို မှန်၏
မှန်၏ စာဖတ်သူချင့်ချိန်နိုင်ရန် အထောက်အထားအချို့ကို
တင်ပြလိုပါသည်။

The Rhymes of Ancient Mariner ဟု ခေါ်သော
"သင်္ဘောသားအဖိုးတို့၏တမ်းချင်း" ကဗျာရှည်ကြီးထဲတွင် စာ
တစ်ပိုဒ် ပါလာပါသည်။ သူတို့သင်္ဘောက ရေပြင်တွင် ခရီးနှင့်ရာ
ဇု ကျေးငှက်လူသူမဲ့ကင်း တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာလျှင် လွမ်းမိုးနေ
သော သမုဒ္ဒရာကြီးအတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာပါလေ
တော့သည်။ ယခု Pacific (ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ)ဆိုသည်မှာ
ဝကတိငြိမ်သက်နေသော ဒေသဟု ဆိုလိုသည်။ ထိုခရီးစဉ်
အကြောင်းကို စာဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာက -

The fair breeze blew,

The white foams flew,

The furrow follow free.

We were the first

That ever Burst

Into that silent sea.

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ (ဆိုပါစို့-)

ကျွန်တော့်ဆရာကြီး ဦးဘမောင် (J)

ဆရာကြီးဦးဘမောင် အင်္ဂလိပ်ကဗျာ၊ မြန်မာကဗျာတွေကို
လေ့လာလိုက်စားပုံမှာ စာမေးပွဲဖြေဖို့မဟုတ်၊ ကျောင်းဆရာ
တစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့မဟုတ်၊ ကဗျာကို ချစ်ကိုချစ်လို့ လိုက်စား
နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှေ့ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်အပါအဝင် သူ၏တပည့် ကျောင်း
သား (၇)ယောက်ခန့်မှာ မက်ထရစ်တန်း (၁၀)တန်းအောင်ရ
အတွက်သာ သူ့ဆီမှာ ကျူရှင်တက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်
သို့သော် ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ကို (အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်

လေပြေလေညင်း တသွေးသွေး
ရေပန်းရေဖြူ တဖွေးဖွေး
ထယ်ရေးကြောင်းလို ရေမြွှာခွဲ
သင်္ဘောနောက်ချန် တဟဲဟဲ
နက်နဲငြိမ်သက် သမုဒ်တွင်း
ငါတို့ဦးဆုံး ရေပြင်ခွင်း။ ။

*

ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့အား သင်ပြပုံကို နားထောင် ကြည့်ပါ။
ဆရာကြီးက ကဗျာ၏ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြပေး
သည်။ စာဖတ်သူတို့ တွေ့ရသည့်အတိုင်း အင်္ဂလိပ်စာအားဖြင့်
ခက်ရာခက်ဆစ်ပါသည် မဟုတ်ပါ။ ရှင်းလင်းလွယ်ကူသည်အ
ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဆရာကြီးက ဆက်ပါသည်။

“ဒီလိုကွ မောင်အောင်သင်းရ ကဗျာမှာ မင်းတို့သတိ
ထားမိတာက blew, flew; first, burst; free, sea ဆိုတဲ့
ကာရန် Rhymes တွေလောက်ကိုသာ သတိထားမိကြမှာ
အင်္ဂလိပ်စာပေမှာ ကဗျာဆိုတာက ကာရန်လောက်ကိုသာ
အလေးထားတာ မဟုတ်ဘူး။ စကားလုံးတွေကို ရွတ်ဆိုရတဲ့
အသံကိုပါ သိကုံးရတာ။ အသံသင်္ကေတတွေပေါ့ကွယ်။

“ကဲ မင်းတို့နားထောင် ဆရာရွတ်ပြမယ်။ The fair
breze blew.”

(ဆရာကြီးက 'breeze blew' ဟူသော စကားလုံးများ
ကို အသံခပ်ပြင်းပြင်း ရွတ်ပြပါသည်။ စာဖတ်သူနားလည်
အောင် ပြောရလျှင် ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ကို ငြိမ်းသွား
အောင် မှုတ်လိုက်သလောက် အသံပြင်းပါသည်။ My fair
lady ရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်လိုက်ရစဉ်က ဆရာကြီးကို သတိရ
လိုက်မိပါသေးသည်။)

“ကိုင်း breeze blew ဆိုတာတွေက လေတိုက်တဲ့အသံ
ထွက်မလာပေဘူးလား။ အက္ခရာတွေကိုက 'သံပြင်း' တွေကို
ရွေးပြီး စီထားတာ။ လေတိုက်သံ ပေါ်စေချင်လို့ပေါ့။ ကဗျာ
ဆိုတာ ဖတ်ဖို့သက်သက်မဟုတ်ဘူး။ ရွတ်ဖို့အတွက်လဲ ဖြစ်
တယ်။ ဒါကြောင့် ရွတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ အနက်အဓိပ္ပာယ်နဲ့
လိုက်ဖက်တဲ့အသံမြည်အောင်လဲ ကြိုးစားကြရတယ်။ ရွတ်တဲ့
သူကလဲ ကဗျာဆရာရဲ့ အာဘော်ကို ထိမိအောင် (လေတိုးသံ
ကြားယောင်လာအောင်) ရွတ်ကြရတယ်။

“အဲဒီလိုပဲ The white foams flew ကုတော့ သေချာ
ရွတ်ကြည့်စမ်း။ သံပြင်းမဟုတ်တော့ဘူး။ 'သံညင်း' ဖြစ်သွားပြီ။
F သံကလေးတွေကို စီထားတာ”

ဆရာကြီးက ထိုစာပိုဒ်ကို ပြေပြေညင်းညင်း ရွတ်ပြ
ပါသည်။ သူ့အသံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့က လိုက်ဆိုရပါသည်။
ပြီးမှ ဆက်၍ -

“ကိုင်း အသံကို နားထောင်ကြည့်။ ရေပန်းရေမြစ်ကလေးတွေ မြည်တဲ့ ‘ဖွလက်-ဖွလက်-ဖလောက်-ဖလောက်’ ဆိုတဲ့အသံကို ကြားယောင်မိလာရဘူးလား။ အဲဒါ- အသံသင်တော့ပဲကွဲ့။”

ဆရာကြီးပြောပြသည့် အသံသင်တော့ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုက်သင့်သလောက်လည်း ခံစားတတ်ခဲ့ပါသည်။ စကားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ ထို့နောက်လေးငါးနှစ်လောက်အကြာတွင် ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ရပါသည်။ လေယာဉ်ခရီးသွားကြရာတွင် လေယာဉ်ပန်ကာချွတ်ယွင်းသွားသောကြောင့် ခေတ္တနားကြရသည်။ ပန်ကာကို သေချာပြုပြင်ပြီးနောက် ခရီးဆက်ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ရေးထားလိုက်ပုံက -

Our propeller properly prepared, we started gain.

(ကျွန်တော်တို့ ပန်ကာကို သေချာပြင်ဆင်ပြီးနောက် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။)

ကျွန်တော် ထိုစာပိုဒ်က propeller properly prepared ဆိုသော စကားလုံးတွဲကို သေချာရွတ်ကြည့်မိသည်။ ‘ဖရောက်-ဖရွက်-ဖရွတ်’ စသော ပန်ကာရွက် လေခုတ်သံကို ကြားယောင်မိလာသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတွင် ကဗျာမှာ

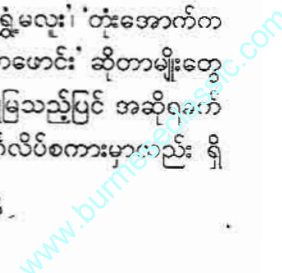
၅နိပွင့်စာအုပ်တိုက်

သာမက စကားပြေတွင်လည်း အသံသင်တော့သွင်းပြီး အရသာခံတတ်ကြကြောင်းကို သိလိုက်ရ၍ ဆရာကြီးဦးဘမောင်ကို လွမ်းဆွတ်သတိရမိလိုက်ပါသေးသည်။ ဆရာကြီးစကားကို ဆက်ပါရစေဦး။

“အဲဒီလိုပဲကွဲ့။ The furrow follow free ဆိုတာက သင်္ဘောသွားပြီဆိုရင် ရေမြွှာတွေကွဲပြီး လယ်ထွန်ရာမှာ ထယ်ရေးကြောင်း ကျန်ခဲ့သလို ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။ အဲဒီရေဂယက်တွေက သင်္ဘောနောက်ကို တသဲသဲလိုက်နေသလို ဖြစ်နေတာကိုး။ F သံကလေးတွေချည်းပဲ။ အဲဒါတွေကို အင်္ဂလိပ်လိုတော့ alliteration လို့ ခေါ်တယ်။ ပါဠိမှာတော့ဖြင့် ‘မဓုရတာဇဏ်’၊ ရွတ်ရတာ အသံချိုချိုမြမြရှိတယ်ပေါ့” (ယခုတော့ သံတူထပ် အလင်္ကာဟု ခေါ်ကြသည်။)

အမှန်ပြောရလျှင် ‘သံတူကပ်အလင်္ကာ’ ဟူသော အသုံးအနှုန်း (ဝေါဟာရ)သည် မဓုရတာဂုဏ်ဟူသောစကားကို မငဲ့မိဘဲ ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ မြန်မာစကားတွင် ကလေးဘဝက ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ကျီစယ်ကြသော သံတူကပ်တွေရှိသည်။ ဥပမာ ‘ရွှံ့ပေါ် ရှဉ့်ပြေး ရှဉ့်မွေး ရွှံ့မလူး’၊ ‘တုံးအောက်က အား ပြားတဲ့ဖားကပြား ဖောင်းတဲ့ဖားကဖောင်း’ ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ သံတူတွေကပ်ထားပါလျက် မချိုမြသည့်ပြင် အဆိုဂုဏ်လဲပါသည်။ ထိုသံတူကပ်မျိုးတွေ အင်္ဂလိပ်စကားမှာလည်း ရှိ

၅နိပွင့်စာအုပ်တိုက်

သည်။ သူတို့က 'Tongue-twister' (လျှာခလုတ်တိုက်သော အသံစု) ဟု ခေါ်ကြသည်။ သို့သော် စန္ဒကိန္နရီပျို့တွင် 'ဟိမဝန္တာ၊ ဟေမဝဟ၊ ဟေမာသန၊ မြေချာမြဝယ်' ဆိုတာမျိုးနှင့် 'ချိတ်ပန်းခြယ်ဆင့်ချပ်ရံတည်း' ဆိုတာမျိုးတွေကတော့ တကယ့်မစုရတာ ဂုဏ်ဖြစ်ပါပေသည်။

ကျွန်တော် စကားဖောက်သွားသည်ကို ရပ်ပြီး ဆရာကြီး၏ စကားကို ဆက်ပါဦးမည်။

"အဲဒီလိုပဲ 'We were the first that ever burst' ဆိုတာမှာလဲ burst ဆိုတာ ပေါက်ကွဲတာ၊ ဖောက်ခွဲတာမဟုတ်လား။ အဲဒီအသံကို ရွတ်ရင် ပေါက်ကွဲသံပါလာအောင် ရွတ်ရတယ်။ သေချာနားထောင် We were the first that ever burst"

ဆရာကြီးက ရှေ့ပိုင်းကို ဖြေညှင်းစွာရွတ်ပြီး burst ဆိုတာကို ပြင်းပြင်းကြီး ပေါက်ကွဲသံဖြင့် ရွတ်ပြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ပြီး ဆိုကြရပါသည်။ ထို့နောက် 'Into that silent sea' ကို ဆက်ပြီး ရွတ်ပြပါသည်။ တကယ့် ပြေပြေညှင်းညှင်းကလေးပါပဲ။ အထူးသဖြင့် silent sea ဆိုတာကို ရွတ်တော့ ခပ်တိုးတိုးသက်သာကလေး 'ဆိုင်း . . . လင့် . . . ဆီး . . .' ဟု ရွတ်ပြီး အသံချလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

"ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ သမုဒ္ဒရာရေပြင်၊ လူသူကျေးငှက်ကင်းမဲ့နေတဲ့ ရေပြင်ကြီးကို သရုပ်ပေါ်အောင် သံညှင်းသံသွဲကလေးနဲ့ ရွတ်ဖို့ သီကုံးထားတာကွဲ့။ အဲဒီ silent sea မှာ မစုရတာ ဂုဏ်ပါသလို ရေငတ်နေကြတော့လဲ ဒီလိုရေးတာပဲ။

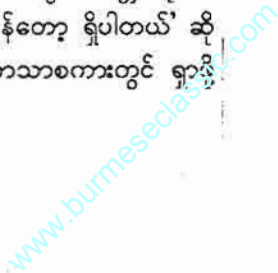
*"Water, water everywhere
Nor any drop to drink.*

(ရေတွေ ရေတွေ ကြည့်လေသမျှ တစ်စက်ကယ်မျှ သောက်မရ)

"any drop to drink ဆိုတာကို ရွတ်ကြည့်ပါလား။ ခေရတာဂုဏ်ကို တွေ့ရမှာပေါ့"

"ဤနေရာတွင် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသမျှကို စကားချပ်အဖြစ် တင်ပြလိုက်ချင်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာဘာသာ ကောင်းတွင် 'ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း' စသော 'မြည်သံစွဲအလင်္ကာ' မျိုးတွေ ရှိသော်လည်း အသံကို သင်္ကေတပြုနိုင်သည့် ဝေါဟာရ ခေါင်းပါးသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ဘာသာစကားတိုင်းတွင် 'အားသာချက်' 'အားနည်းချက်' နှစ်ခုပါသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဗမာဘာသာစကားတွင် 'မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ မရှိပေမယ့်၊ အသွားအပြန်တော့ ရှိပါတယ်' ဆိုသော ကာရန်မိစကားမျိုး အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတွင် ရှာဖွေအလွန်ခက်သည်။

ထို့အတူ -

'ကျွန်တော်က တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတော့ တစ်ကွက်တော့ ကြောင်သလားမသိ' ဆိုတာမျိုး အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတွင် မရနိုင်။ အကြောင်းက သူတို့တွင် 'စကားလိမ်' မရှိ။

ကျွန်တော် တွေ့ဖူးလှပါပြီ။ သူတို့သည် ဗမာစကား၏ ကာရန်သံကို မကြားတတ်ကြ။ စကားလိမ်ဆိုလျှင် 'ဗူးယို' ဆိုတာ 'ဗိုရူး' ဖြစ်ကြောင်းပင် မသိကြပါ။

(စကားချပ်ဟု သဘောထားပါ။)

*

ဆရာကြီးသည် မြန်မာကဗျာများကိုလည်း ချစ်တတ်ကြောင်း ရှေ့ပိုင်းတွင် ပြောခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ကိုးခန်းပျို့၊ ပါရမီတော်ခန်းပျို့စသည်တို့နှင့် ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းပိုင်း ကဗျာများလောက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားပုံရပါသည်။

'ဦးကြော့နှင့် တောင်တွင်းစာဆိုများ' ဟူသော စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ပင် စုစည်းတည်းဖြတ်၍ ထုတ်ဝေခဲ့ပါသေးသည်။ ခေတ်သစ်ကဗျာကိုတော့ စိတ်ဝင်စားပုံမရပါ။ ယုတ်စွာအဆုံး ခေတ်စမ်းကဗျာများအကြောင်းကိုပင် ပြောသံမကြားခဲ့ရဖူးပါ။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ကဗျာရေးသည်။ စာချိုးသည်။ သူ၏ အချိုးကဗျာလေးများကို စကားစပ်မိလျှင် ရွတ်ပြတတ်လေရာ သင်တန်းပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်က သူ့ကို အရွတ်ခိုင်းပြီး ကူးယူမိတတ်သည်။ သူကလည်း စိတ်လိုလက်ရ ရွတ်ပြတတ်သည်။

ကဗျာတွေကိုသင်ပေးလျှင် ကျွန်တော့်ကို သီးသန့်သင်ပေးသလို ဖြစ်နေတတ်ကြောင်း အထက်တွင် ရေးခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင်က 'စာချစ်သူ' ဖြစ်လေတော့ 'စာချစ်တတ်သော' ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီး အာရုံစိုက်မိသွားခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းသား (၇)ယောက်ခန့်မျှရှိခဲ့ရာ ထိုထိုသော သင်ကြားချက်များကို မှတ်မိသူ (ကျွန်တော်မှတစ်ပါး) မရှိကြတော့ပြီ။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်၏ဇနီးသည်မှာ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်နှင့်အတူတက်ခဲ့ရသော သင်တန်းကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာတစ်လုံးမျှ မမှတ်မိတော့ချေ။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့လည်း လေးလေးနက်နက် မခံယူနိုင်ခဲ့ချေ။

ဆရာကြီးရေးခဲ့သော အချိုးလေးတွေ ကဗျာလေးတွေကို အခုတိုင် နှုတ်တက်ရနေသောကြောင့် အချို့ကို တင်ပြလိုက်ရမိဦးမည်။

*

ဆရာကြီးဖြစ်လိုက်သောအခါ အများနည်းတူ ဆရာကြီးလည်း

တောင်ပြေးမြောက်ပြေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူက စာသမားသက် သက် 'လူ့ဘုန်းကြီး' လို့ ဖြစ်နေတော့ စီးပွားရေးဘာညာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သူလည်း မဟုတ်။ ကျောင်းကလည်း ဗုံးထဲ ပါသွားပြီ။ ကျောင်းလည်း မရှိတော့။ သူလည်း ဆရာကြီး မဟုတ်တော့။

ယခု ဖော်ပြအံ့သော တေးထပ်ကလေးရေးခဲ့မိပုံကို သူ ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော် သိခဲ့ရပါသည်။ သူ့ဇနီးက စီးပွား ကုန်သွယ် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ရှိသည်။ လယ်မြေယာမြေတွေ လည်း ရှိသည်။ ဒါတွေကို သူက လုံးဝစိတ်မဝင်စား။ ငုံ့လို့ပင် ကြည့်သူ မဟုတ်။ စစ်ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ မရေရာသည့် နောင် ရေးအတွက် အနေအထိုင် အသုံးအစွဲကို သတိပြုကြရသည်ပေါ့။

ဒီအချိန်မှာ ကျောင်းစာရေးလုပ်ခဲ့သူ ဦးစော (ဆရာစော ဟု ကျောင်းသားတွေက ခေါ်ကြသည်။)က အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူ ၁၀ဝိ/-တန်ကို သူတို့အိမ်မှာ လာပြီး အကြွေဖျက်သည်။

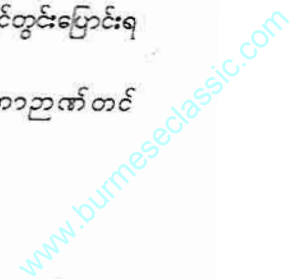
ယနေ့ခေတ်လူငယ်များ နားလည်ရန်ခက်သောကြောင့် စကားရှည်လိုက်ရပါဦးမည်။ ထိုစဉ်က ပုလိပ်(ရဲသား)လခမှာ ဆယ်နှစ်ကျပ်ခွဲနှင့် ဆယ်ငါးကျပ်ကြားမှာ ရှိသည်။ စာရေးလခ မှာ အစိတ်သုံးဆယ်ခန့် ရှိသည်။ စာရေးကြီးမှာ ၄ဝိ/-ခန့် ခံ သည်။ ဆရာကြီးဦးဘမောင်တို့ လစာမှာ ၇၅/-၊ ၈ဝိ/- လောထ် ရှိသည်။

ငွေစက္ကူတစ်ရာတန်ကို စစ်မဖြစ်မီက ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ထို့ချွဲထိ ငွေကြေးရှားပါးသည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းပေါ်၍ ငွေကြေးတန်ဖိုးကြီးသည်ဟု ဆိုနိုင် ပါသည်။

ထိုကာလ (ဂျပန်ဝင်လာစလေး)တွင် ကျောင်းစာရေး ဆရာစောက ရာတန်ကို ကိုင်နေပါလေပြီ။ ဦးဘမောင်က ဘာမျှ မဟုတ်တော့။ အဲသည်မှာတင် တေးထပ်ကလေး တစ်ပုဒ်ကို ကောက်ခြစ်လိုက်မိသည်။ ဖတ်ကြည့်ပါ။ ဦးပညာ၏လေသံ ကလေးမျိုးပါနေကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိပါလိမ့်မည်။

ခေတ်စောက်ပြန်နေမလှတော့၊ ဆွေစက္ကူလှ၊
ရှေးဘဝဂုဏ်ပကာတွေ၊ နံ့ချာလို့နစ်မော့၊
ရွှေမှန်ကင်း ရင်းဇစ်ကြုံတယ်၊ ထင်းမြစ်ပုံကိန်း
လာလို့နှော့။

သစ်ငုတ်ထက် ထက်ဆင့်ကျော်၊ မြက်မြင့်သော်
မြေလျှော၊
မြဲမတည် ဤသဘောရယ်ကြောင့်၊ ဆီဒေါန
အမှန်၊
'ဦ' မတန် 'ဘင်' ဆင်းလို့ တစ်မြင်တွင်းပြောင်းရ
'ရေန်'၊
သင်္ခါရလောကဓံကို၊ သဘောဉာဏ်တင်
ဆတော့၊

မြင်သမျှအနိစ္စာ၊ တွေးမိစိတ်မှာ၊
အပြစ်နှင့် အပျက်ဟာငယ်၊ လက္ခဏာထင်လှ
ချည့်လေး။ ။

*

ဆရာကြီးက စာကိုသာ စိတ်ဝင်စားလျက် ခပ်အေးအေး နေ
တတ်သော်လည်း ချစ်ရွှင်ရယ်မောတတ်သည်။ စိတ်ထား အလွန်
တတ်သည်။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာကြီးဦးကြွယ်စိုးဆိုတာ ရှိသည်။
ကျွန်တော်က ငယ်သေးသော်လည်း ထိုဆရာကြီးကို မှတ်မိနေ
သည်။ အသားခပ်မဲမဲ၊ ဗိုက်က ခပ်ရွဲ့ရွဲ့။ သဘောတော့ဖြင့်
အလွန်ကောင်းပုံရသည်။

နေ့လည်ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် အဆာပြေစားဖို့
ကျောင်းသားတွေအား စမူဆာသုပ်အဝယ်ခိုင်းသည်။ ဆရာမ
တွေက ဦးကြွယ်စိုးအဝယ်ခိုင်းမှန်းသိလေတော့ နောက်နောက်
ပြောင်ပြောင် နံနံပင်နှင့် ငရုတ်သီးတွေ အများကြီး ထည့်ပေး
လိုက်သည်။ ဆရာဦးကြွယ်စိုးတစ်ယောက် တရူးရှူးတရဲ့စွဲ
စားရင်း ဒေါသဖြစ်နေသည်ကို ဆရာမတွေက ရယ်မောကြ
သည်ပေါ့။

ဒါကို သိလိုက်တော့ ဆရာကြီးဦးဘမောင်က ဒွေးချိုလေး
တစ်ပုဒ်ကောက်ရေးပြီး ဆရာဆရာမတွေကို ပေးလိုက်သည်။
အားလုံးဖတ်ပြီး ရယ်မောပျော်ရွှင်ကြသည်ပေါ့။ ဆရာကြီး
ဦးဘမောင်လည်း ပျော်သည်ပေါ့။ စာချိုးက -

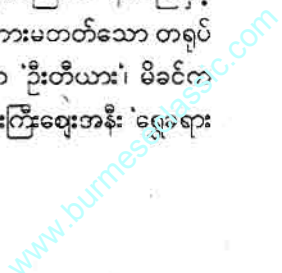
စမူဆာ၊ ဘသူလာ ဘာကမြင်းလေသိ
ငါ-ဟင်း-တယ်ရီး။

မြင်မတန်
ပင်နံနံတပုတ်ကြီးငယ်နှင့်
ရုပ်သီးတွေ အတန်ခတ်တယ်
စပ်ပေ့ လရီး။ ။

*

စစ်ပြီးစ တက္ကသိုလ်ခေတ်တွင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အမှုဆောင်
'ကိုစွန်တိတ်' ဆိုသူကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဦးရေ နည်းပါး
သေးသည့် ထိုခေတ်က မသိသော ကျောင်းသားကျောင်းသူ
မချီပါ။

ကိုစွန်တိတ်က တရုပ်ကပြားဖြစ်ကြောင်း နာမည်နှင့်
သိလောက်ပါသည်။ သို့သော် တရုပ်စကားမတတ်သော တရုပ်
ကပြားဆိုတာမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်က 'ဦးတီယား' မိခင်က
ဒေါ်ကြန်ဆောင်။ ထိုစဉ်က တောင်တွင်းကြီးဈေးအနီး 'ရေခဲရား

ဆေးတိုက် ဆိုလျှင် လူတိုင်းသိကြသည်။ 'ရွှေခရားတံဆိပ်ဆီးရွှင်ဝမ်းနုတ်ဆေး'။ သို့သော် စင်စစ်က ကုန်စုံစတိုးဆိုင်ကြီးဖြစ်သည်။

ဈေးအနီး (ဈေးမြောက်ဘက်)တွင် ဆရာကြီးဦးဘမောင်တို့တိုက်နှင့်၊ ရွှေခရားတိုက်က ကပ်လျက်၊ နံရံပုံခြားသည်။ သည်တော့ ကလေးဘဝတွင် ကိုစွန်တိတ်က ဆရာကြီးတို့အိမ်ထဲ ပြန်သည်မရှိ။ ဆရာကြီးတို့ကလည်း သားသမီးမရှိ၍ သူ့ချစ်ကြသည်။ ကိုစွန်တိတ်က မွေးချင်းများတွင် အငယ်ဆုံးမွေးချင်းတွေကလည်း များလှသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးဦးမောင်က မွေးချင်းတွေကို ကဗျာဖွဲ့ပေးလိုက်သည်။ ကြည့်ပါ။

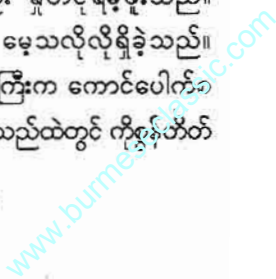
ပြည်ကြီးတိုင်းသား၊ ကိုတီယားနှင့်
စုလျားရစ်နှောင်၊ မကြန်ဆောင်တို့
အောင်သွယ်ကောင်း၍၊ ပေါင်းသည့်နေ့မှ
တစေ့စေ့ပင်၊ မေတ္တာဝင်ကြောင့်
စွန်တင် စွန်ကွမ်၊ တဖန် စွန်အိတ်
စွန်တိတ် စွန်ရှင်၊ ကြင်မြိုင် ကြင်လှ
ထိုမှ ကြင်ဆွေ၊ ကလေးတွေကို
မနေမနား၊ အားတိုင်းဖွားသည်
အလကားပေါက်ဖော်တပြုတည်း။ ။

*

ယောက်ျားလေးတွေက 'စွန်'၊ မိန်းကလေးတွေက 'ကြင်' ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိကြပါလိမ့်မည်။ ထိုလင်္ကာကို ဆရာကြီးဦးဘမောင်က ပေါက်ဖော်လေး စွန်တိတ်ကို နှုတ်တိုက်ချပေးသည်။ ကိုစွန်တိတ်က ကလေးပဲ၊ ဘာသိတာမှတ်လို့။ ဒီတော့ပျင်းပျင်းရှိလို့ ပါးစပ်အားနေလျှင် 'ပြည်ကြီးတိုင်းဖွား၊ ကိုတီယားနှင့်၊ စုလျားရစ်နှောင်၊ မကြန်ဆောင်တို့' လင်္ကာကို ကုန်းအော်တော့သည်သာ။ ဒေါ်ကြန်ဆောင်ကလည်း 'ဆရာကလဲ ကလေးကို ဘာတွေသင်ပေးနေတယ်မသိဘူး' ဟု ရယ်မောပြောရုံမှအပ ဘာမျှမတတ်နိုင်။

ကိုစွန်တိတ်က 'နန့်တင်ရွှေလှ' ဆိုသော ကရင်မကျောင်းဆရာမနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ကိုစွန်တိတ်ကတော့ တွယ်လွန်ရှာပြီ။ နန့်နန့် (နန့်တင်ရွှေလှ)ကတော့ ယခုတိုင် သားလေးတစ်ယောက်နှင့် တောင်တွင်းကြီးမှာပဲနေသည်။ တွန့်တော့ဇနီးနှင့် တစ်ကျောင်းတည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမပေါ့။

ထိုလင်္ကာကို ကျွန်တော်လည်း နှုတ်ငုံရခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် တချို့နေရာလေးများတွင် မေ့သလိုလိုရှိခဲ့သည်။ သို့သော် မကြာသေးမီက တောင်တွင်းကြီးက ကောင်ပေါက်လေးတွေ အိမ်ရောက်လာကြသည်။ အဲသည်ထဲတွင် ကိုစွန်တိတ်

ရဲ့သားလည်း ပါသည်ဆိုသောကြောင့် မေးကြည့်လိုက်တော့ 'အောင်မြင့်ထွန်း' တဲ့။ သို့နှင့် 'ဟဲ့ကောင် မင်းအဖေရွတ်တဲ့ မိသားစုလင်္ကာ မင်းသိသေးလား' လို့ မေးကြည့်လိုက်တော့ သွက်သွက်လက်လက်ရွတ်ပြသည်နှင့် ကျွန်တော့်မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်ပေးပြီး အရေးခိုင်းလိုက်ရသေးသည်။

*

ထိုခေတ်ပြိုင် ကျောင်းသားဆရာလောကတွင် ပြောစမှတ် ပြုလောက်အောင် ထင်ရှားသော ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ နာမည်က 'ဒေါ်သိန်း' တဲ့ အသက်ကတော့ သုံးဆယ်တစ်ဝိုက်လောက် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ရုပ်ရည်က ချောလွန်းလှချည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ကြည့်ရ တင့်တယ်သော ရုပ်မျိုးဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

သူ၏ထူးခြားချက်က စာသင်နှစ်တစ်နှစ်လုံး လုံချည် အင်္ကျီ၊ ပုဝါ၊ ပန်း၊ (ဖိနပ်တောင်ပါသေးသည် ထင်သည်။) အဲဒါတွေ ဘာတစ်ခုမျှမထပ်စေဘဲ ဝတ်စားဆင်ယင်သည်ဟု ဆိုသည်။ 'ပန်း' တောင်မထပ်အောင် ပန်သည်ဆိုတော့ ဇလပ်နှင့်ဆီ၊ စံပါယ်ဆိုတာမျိုးတွေ မထင်ပါလေနှင့်။ ထိုစဉ်က ခေတ်စားခဲ့သည့် ကတ္တီပါ၊ ဖဲ၊ ပိုး စသည်တို့ကို လုပ်ထားသည့် လှပေ

ဆိုသော ရောင်စုံပန်းခိုင်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ ထိုပန်းမျိုးစုံကို ရောင်းသည့် 'မေသက်ဘရားသား' ဆိုသော ကုမ္ပဏီကြော်ငြာကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးသည်။ မိဘများက ကုံလုံပြည့်စုံလေတော့ သူတို့သမီးအပျိုကြီးကို သူ့လအခကုန် သုံးခွင့်ပေးထားဟန်ရှိပါသည်။

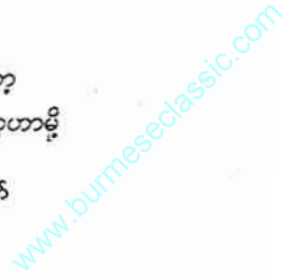
ထိုဆရာမ ဒေါ်သိန်းအကြောင်းကိုလည်း ဆရာကြီး ဦးဘမောင်က လေးချိုးတစ်ပုဒ် ဖွဲ့လိုက်ပါသေးသည်။

ဖြူတစ်ခါ ပြာတစ်လှဲ(လှည့်)ရယ်နဲ့
ဝါတစ်သွယ် နီတစ်သွင်။

ပျိုသိန်းဒေဝီခင်ရဲ့
ကေသီတွင် ပွေလီဆန်းတယ်
ပန်းခက်ခက်ယဉ်။

ဟိုယခင် တစ်မူပြုပါလို့
ဟောယခု တစ်မူပြင်
ဟယ် . . . ယဉ်လို့ပြောနိုင်ပဲ။

ကေရစ်နှောင်
ထွေသစ်အောင် မာလာစီတော့
ကဗျာသည် ပြုံးကြည့်တဲ့ခလေးဟာမို့

စာပလီကုံးသီလို့ မွေ့ရအောင်ကွယ်
ဆန်းပေဆင်ကွဲ။ ။

*

ထိုကဗျာလေးကို ကျွန်တော့်အား ရေးပေးပြီးနောက် ဆရာကြီးက ရှင်းပြပါသေးသည်။ ပထမဆုံးအပိုင်း 'ဖြူတစ်ခါ ပြာတစ်လှဲ ဝါတစ်သွယ် နီတစ်သွင်' တွင် ပါသည့် aliteration (မခုရတာ ဂုဏ်)ကိုလည်းကောင်း၊ တတိယအပိုင်းတွင် ပါသည့် 'ဟိုယခင် တစ်မူပြုပါလို့၊ ဟောယခု တစ်မူပြင်၊ ဟယ် . . . ယဉ်လို့ ပြေနိုင်ပဲ' တွင် ပါသော မခုရတာဂုဏ်ကိုလည်းကောင်း မှတ်သား စေပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ သင်ယူခဲ့ရသည့် အင်္ဂလိပ်ကဗျာ တွင် ဝါဒိစ်ဝါသ်ရေးသော 'The Daffodil' ဟူသော ကဗျာ လည်း ပါခဲ့ပါသည်။ daffodil ဆိုသော ပန်းကို ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်ရုပ်ပြစွယ်စုံကျမ်းတွင် ရှာကြည့်ပါသည်။ အလေ့ပေါက် အုံလိုက်ကျင်းလိုက် ပန်းပင်လယ်တောကြီးထနေအောင် ပေါက် တတ်သော ပန်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ အပွင့်ပုံပန်းကတော့ ခတ္တာ (ခတ္တာရိုင်း)နှင့် ဆင်ပါသည်။ သို့သော် daffodil က အဝါ ရောင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝါဒိစ်ဝါသ်က Dancing in the breeze (လေပြည်ထဲ တွင်၊ ကကြိုးဆင်)ဟု ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ကြည့်ရသော ရုပ်ပြစွယ်စုံကျမ်းတွင်လည်း ဓာတ်ပုံအောက်က Daffodils, dancing in the breeze ဟု ရေးထားလေရာ ထိုကဗျာကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့ အလွန်ချစ်ကြပုံရသည်ဟု မှန်းဆလိုက်မိပါ သည်။ ထိုကဗျာထဲ၌ပင် တစ်နေရာ၌ -

*A poet could not but be gay
In such a joeun company.*

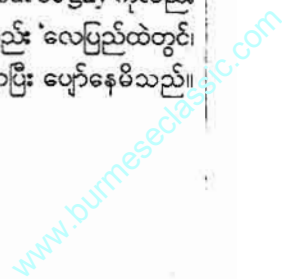
(သူတို့မြူးပုံပျော်ပုံ တွေ့လေရာ၊ ကဗျာရှင်လည်း မြူးမိ ပျော်မိ မနေသာ)

ဆရာကြီးက -

"အဲဒီ ဝါဒိစ်ဝါသ် ကဗျာထဲကလိုပေါ့ကွဲ့၊ 'ကဗျာသည် မြူးကြည်တဲ့ ဓလေ့ဟာမို့၊ စာပလီ ကုံးသီလို့ မွေ့ရအောင်' လို့ ရေးခဲ့တာ။ ကဗျာသည်ဆိုတာကတော့ ဈေးသည်၊ တေးသည် ဆိုတာမျိုးလို 'ကဗျာဆရာ၊ စာဆို' ကို ပြောတာပေါ့"

ဆရာကြီးက ကဗျာကို ဒေါ်သိန်းအား ပြလိမ့်မည် ထင် သည်။ ဝါဒိစ်ဝါသ်၏ A poet could not but be gay ကိုလည်း ရှင်းပြလိမ့်မည် ထင်မိသည်။ ကျွန်တော်လည်း 'လေပြည်ထဲတွင်၊ ကကြိုးဆင်' သော daffodil များနှင့်ရောပြီး ပျော်နေမိသည်။

*

၁၉၈၁ တွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့ကို မီးကြီးသင့်တော့ ဆရာကြီးထံ အိမ်လည်း မီးထဲပါသွားသည်။ သားထောက်သမီးခံမနှို တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်လေတော့ မီးလောင်ပြင်တွင် မနေနိုင် တော့ဘဲ မြို့သစ်မြို့ရှိ တူမတစ်ယောက်နှင့် သွားနေရရှာသည်။

၁၉၉၂ လောက်တွင် ကျွန်တော် စာပေဟောပြောပွဲ ခရီးနှင့် မြို့သစ်ကို ရောက်သွားတော့ မေးမြန်းပြီး ဆရာကြီးထံ ရောက်သွားပါသည်။ ထိုအခါတွင် အသက်ကလည်း ၇၀ ကျော် ၈၀ နီးပါး။ နားက လုံးဝမကြားရတော့ပြီ။ မျက်စိကလည်း မကောင်းတော့။ ကျောက်သင်ပုန်းတွင် မြေဖြူနှင့် ဓေးပြရသည်။ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိရှာသေးသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ဓမ္မ ၇၅ ကျပ်လား-၁၀၀ ကျပ်လား ကန်တော့ခဲ့ရသေးသည်။

နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ခြင်းပါပဲ။

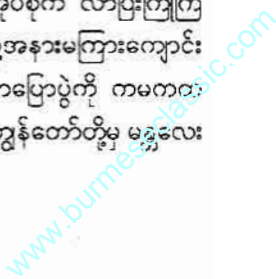
သို့သော် ကျွန်တော်စိတ်မှာဖြင့် သူ့ကို ခဏခဏတွေ့ နေရသည်က ယနေ့တိုင်ပါပဲ။

၂၆-၁၁-၂၀၀၆

ကရားစားနှင့် ကျွန်တော်

၁၉၉၅ ခု၊ မတ်လ၊ ဒုတိယပတ်ထဲတွင် ကောလင်း၊ ဝန်းသိုဘက် သို့ ကျွန်တော်တို့ စာပေဟောပြောပွဲ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုသည်က မြသန်းတင့်၊ နေဝင်းမြင့်နှင့် ကျွန်တော်။ ကောလင်းက ပြန်လာတော့ မန္တလေးက ကိုမျိုးနိုင်၊ ကိုမျိုးအောင်၊ ကိုမောင်ကံ၊ ကိုမောင်မောင်အေးတို့ အုပ်စုက လာပြီးကြိုကြ သည်။ သူတို့တစ်တွေကား မန္တလေးဆွဲအနားမကြားကျောင်း အဘိဓာန်ပြုစုရေး ရန်ပုံငွေ စာပေဟောပြောပွဲကို ကမကတ ခြောက်ပြုလုပ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှ မန္တလေး

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကို မရောက်လိုက်နှင့် သူတို့က ချက်ချင်း သတင်းရပြီးကြပြီ။ သတင်းရလိုက်သည်နှင့် တော်ရုံတန်ခိုးရုံ အရေးကြီးသည့် ကိစ္စများကိုပင် ပစ်ထားခဲ့ကြပြီး အူယားဖားယား ပြေးလာကြ၍ ကျွန်တော်တို့ထံတွင် ကပ္ပိယအမှုတော်ကို ထမ်းလေ့ရှိကြသည်။

ဤသို့ သူတို့နှင့် စကားစမြည်ပြောနေကြစဉ် ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောချင်သည်ဆိုပဲ။ နောင်တွင်မှ သိလာရသည်က 'ဆရာ ဦးရစ်ချတ်' ဆိုသူ သူနှင့်အတူ ပါလာကြသူများက 'မန္တလေး အဆာဟိ ကရာထေကလပ်' မှ နည်းပြဆရာများ။

အကြောင်းက သူတို့ ကရာတေးကလပ် သင်တန်းသားများအား သြဝါဒစကား ပြောကြားချီးမြှင့်ပေးပါရန်။ ကျွန်တော်က အတော်ကြီးကို အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် 'ဟ-ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ထဲ ဟုပင် အောက်မေ့လိုက်မိရိုး အမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဤသို့သော နယ်ပယ်ကို ကျွန်တော် လုံးဝနားမလည်ပါကြောင်း ပြောလည်း မပြောတတ်ပါကြောင်း ဝန်ခံပြီး လေးစားစွာ တောင်းပန်ခြင်းပယ်လိုက်ပါသည်။

သို့သော် သူတို့က ကျွန်တော်၏ ဟောပြောပွဲအခွေမှာ ပါလေ့ရှိသော လူငယ်စိတ်ဓာတ်ပျိုးထောင်မှုများ၊ ဆောင်းပါးများတွင် ရေးလေ့ရှိသော အချက်များမှာ သူတို့ ကရာတေးကလပ်

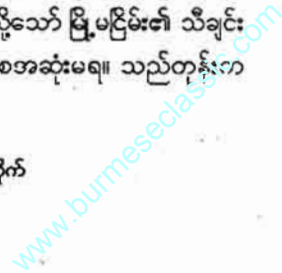
၏ ဦးတည်ချက်များနှင့် များစွာ ကိုက်ညီနေပါကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လိုက်ပါဟောပြောပေးပါမည့်အကြောင်း ထပ်မံ မေတ္တာရပ်ခံကြပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

သို့သော် တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် လိပ်ပြာမလုံ၊ စိတ်အားငယ်သလိုလို ရှိလှသည်နှင့် အဖော်ခေါ်ရပြန်သည်။ မြသန်းတင့်နှင့် နေဝင်းမြင့်ကိုပါ လိုက်ပါလာခဲ့ဖူး တောင်းပန်ရသည်။ သူတို့ကလည်း လိုက်လျောကြပါသည်။

ရောက်သွားလိုက်ရသည်က 'ဒါးတန်း ဦးသန့် ဝင်း' ဟု ခေါ်သည့် ခြံဝင်းကြီး။ အဆာဟိကရာတေးကလပ်၏ နည်းပြချုပ်ကြီးက ဦးသန့်၏သား ဦးကျော်ညွန့်။ ဦးကျော်ညွန့်ကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေကြီး သွားလေသူ 'ဂေါ်လ်တာသန့်' ကို ချက်ချင်း မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

ဂေါ်လ်တာသန့်က ကျွန်တော်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ မရင်းနှီးဘဲရှိပါမည်လား။ ပြင်ဦးလွင် စစ်တက္ကသိုလ်တွင် နှစ်ရှည်လများ အတူ အမှုထမ်းခဲ့ရဖူးသည်။ ထို့ပြင် သူက စန္ဒရား အလွန်ကောင်းသည်။ မြို့မငြိမ်း၏ သီချင်းတွေကို တစ်ပုဒ်မကျန် ကောက်ကာငင်ကာ တီးနိုင်သည်။ သို့သော် မြို့မငြိမ်း၏ သီချင်းစာသားဆိုလျှင်တော့ တစ်ပုဒ်မျှ အစအဆုံးမရ။ သည်တုန်းက သူက ဝိုင်းကြီးအဆင့်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်ပြောင်းလာခဲ့တော့ သူက စစ်တက္ကသိုလ်မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မကြာလိုက်ပါ သူကလည်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာပြန်သည်။ 'တက္ကသိုလ်များ အရံတပ်ရင်း' (ယူတီစီ)တွင် တပ်မှူးအဖြစ်။ သည်တော့ သူ့သမီး နှင့် သူ့တပည့် ရဲဘော်များ၏ သားသမီးများကို ဒသမတန်း မြန်မာစာသင်ပေးလိုက်ရသေးသည်။ ဦးကျော်ညွန့်ကို မြင်လိုက် တော့ သူတို့ညီအစ်ကိုချင်း ရုပ်ချင်းကလည်း ဆင်နေကြသည်မို့ ဝေါ်လ်တာသန့်ကို လွမ်းမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဟောပြောရမည့်နေရာမှာ သင်တန်းကွက် လပ်မှာပင် ဖြစ်သည်။ သင်တန်းသားများက မြေပြင်တွင် သူတို့ သင်တန်းသားများ ပုံစံအတိုင်း ထိုင်ပြီးနားထောင်ကြရမည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ဆက်တီထိုင်ခုံကလေးများ ချထား ပေးသည်။ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ဟောပြောကြရမည်။

ကျွန်တော်တို့ နောက်ဘက်ရှိ အဆောက်အဦကလေး အမိုးစွန်းတွင်တော့ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည့် စာတမ်း(ဆောင် ပုဒ်)တစ်ခုကို ချိတ်ထားသည်။ သူတို့ အဆာဟိကလပ်၏ အခြေခံမူဝါဒဟု ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ စာတမ်းက -

The Ulitimate aim of the art of Karate lies not in Victory or defeat, but in the perfection of the characters of its participants.

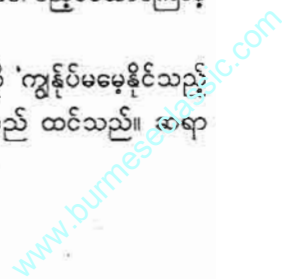
မြန်မာလိုဆိုလျှင်တော့ -
ကရာတေးပညာ၏ ပဓာနပန်းတိုင်မှာ နိုင်ခြင်းရှုံးခြင်း မဟုတ်။ မိမိ၏ စာရိတ္တကို ပြီးပြည့်စုံစေခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော် ထိုစာတမ်းကလေးကိုတော့ဖြင့် အတော်လေး ဦး သဘောကျသွားမိသည်။ သူတို့၏ 'ပညာရည်မှန်းချက်' ကြီး ဦး ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဟောပြောရန်အတွက် ဆည်း အားတက်သွားမိသည်။

ဤသို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လည်း ကိုယ်နား ဆည်တတ်စွမ်းသမျှ ဟောပြောခဲ့ကြပါသည်။ သင်တန်းသား များကလည်း စိတ်ဝင်စားကြပုံပေါ်ပါသည်။

ဟောပြောပြီးသောအခါ ဆရာများနှင့် သင်တန်းသား များက သူတို့၏ ကရာတေးပညာစွမ်းရည်ကို လှုပ်ရှားပြသကြ ပါသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသောကြောင့် (ကင်မရာ ဆည်း ပါလာသည်နှင့် ဓာတ်ပုံ လေးငါးရှစ်ပုံလောက် ရိုက်လိုက် ပြီးသေးသည်။)

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ဦးကျော်ညွန့်၏ တွဲဖက် မြင်းပြချုပ် ဦးရစ်ချတ်က နံနက်စာ ဖိတ်ခေါ် ဧည့်ခံသောကြောင့် များပြီး စားလိုက်ရပါသေးသည်။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းပြောသလို 'ကျွန်ုပ်မမေ့နိုင်သည့် မင်းတစ်နပ်ပါပေ' ဟု ပြောလိုက်ရမည် ထင်သည်။ ဆရာ

ရစ်ချက်နှင့် သူ၏ နှမ ဒေါ်မြိုင်ရာက လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးတွေ မောင်နှမနှစ်ယောက် တကယ့်ကို အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြိုင်ရာ လက်စွမ်းပြ စီရင်ထားသော အရှေ့တိုင်း ဟင်းလျာများကလည်း ထူးခြားကောင်းမွန်လှသည် ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သည်က ထိုထမင်းတွေ ဟင်းတွေမဟုတ် ခွေးတွေကို မမေ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကတည်းခင်ဗျာ အိမ်တံခါးဝသို့ ကပ်သွားလိုက်သည့် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခွေးတစ်ဒါလင်လောက်က ဆီးကြိုပြီးဟောလိုက်ကြသည်မှာ နားတွေ အူသွားလောက်အောင် ပါဖဲ အကောင်လေးတွေ ငယ်ပေမယ့် အသံတွေက စွာလိုက်ကြသည်မှာ မပြောပါနှင့်တော့။ 'ဪ - သည်မောင်နှမနှစ်ယောက် သံယောဇဉ်တွေကလဲ တစ်ထွေးကြီးပါလား' ဟု အောက်လိုက်မိပါသည်။

*

သူတို့ 'အဆာဟိ ကရာတေးကလပ်' က ငွေရတု အထိမ်းအမှတ် ထုတ်ဝေသည့် စာစောင်ကလေးတစ်ခုကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်သည်။ ခြောက်လက်မ x ကိုးလက်မအရွယ်၊ စာမျက်နှာ ၈၀၊ ကွန်ပျူတာစာစီ၊ စက္ကူကောင်း၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ တန်ဖိုး ၅၀ ကျပ်။ အုပ်ရေများများ မရိုက်၊ ၅၀၀ မျှသာ။

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ထိုစာအုပ်ကိုလည်း (ကိုယ်နှင့် မဆိုင်ဘိသကဲ့သို့ စိတ်မဝင်စားလှသဖြင့်) အမှတ်မထင်ပင် ထားလိုက်မိပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်ကမှ အမှတ်မထင် ကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ (ဖတ်တာမဟုတ်၊ ကောက်ပြီး ကိုင်ကြည့်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။) စာမျက်နှာများကို ဟိုလှန် သည်လှန် လုပ်နေရင်း ခပ်တိုတို စာတမ်းဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကိုတော့ ဝန်မလေးလှ သည်နှင့် ဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

The usefulness of the cup is in its emptiness.

ခွက်တစ်ခုရဲ့ အသုံးကျမှုဟာ ခွက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတဲ့ ဗလာဖြစ်နေတဲ့အတွက် ခွက်ဟာ အသုံးတုနေခြင်းပါပဲ။

ကျွန်တော် လန့်သွားပါသည်။ 'ဟ-ဒါက ကရာတေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ' ပေါ့။ နောက်ထပ် ဆက်ပြီးဖတ်ကြည့်လိုက်မိ ပြန်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လို စာပိုဒ်များနှင့်တကွ မြန်မာပြန်များကို ထည့်ပေးထားသည်။ စုဆောင်းတင်ပြသူက ဆရာရစ်ချက်။ ဆရာရစ်ချက် တင်ပြထားသော စာပိုဒ်ကလေးတွေကို ကျွန်တော် အားလုံးဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တကယ့်ကို နှစ်သက်ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်သွားမိပါသည်။ ကဗျာလေးတွေကို ဖတ်လိုက်ရသလိုပါပဲ။

မူလ အင်္ဂလိပ်လိုကို ချန်ပြီး ဘာသာပြန် စာပိုဒ်အချို့ကို တင်ပြလိုက်ပါသည်။ စာဖတ်သူ လေ့လာကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်တော် ပြောတာ လွန်သလား။

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ပညာရှိသူတစ်ဦးကို 'သင်၏ နည်းစနစ်သည် အကောင်းဆုံးလား' ဟု မေးသောအခါ ပြန်ဖြေလိုက်သည်က 'တသွင်သွင် စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်ဟာ ငြိမ်သက်စွာ တည်နေတဲ့ တောင်ကို မကဲ့ရဲ့ဘူး။ တောင်ကလည်း နိမ့်နေတဲ့ မြစ်ကို မကဲ့ရဲ့ဘူး' တဲ့။ ဒါကြောင့် အတတ်ပညာကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ အကောင်းဆုံးဆိုတာ မရှိဘူး။ အားလုံးဟာ မတူညီပေမယ့် အသုံးကျနေတယ်။

(လာဘွန်နဘေစ်)

လှပတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို နံရံမှာ သူ့ချည်း ချိတ်မထားဘူး။ ထိုနည်းတူ လှပတဲ့ ဘောင်တစ်ခုကိုလည်း နံရံမှာ သူ့ချည်း ချိတ်မထားဘူး။ လှပတဲ့ ပန်းချီကားကို လှတဲ့ ဘောင်အတွင်းမှာသွင်းပြီးချိတ်တယ်။ လှပတဲ့ဘောင်ဟာ ကျစ်လျစ်စွာ လှုပ်ရှားမှုနဲ့တူတယ်။ ပန်းချီကားဟာ မှန်ကန်ပြောင့်မတ်တဲ့ စိတ်အနေအထားနဲ့တူတယ်။ ပန်းချီကားဟာ ဘောင်အတွင်းမှာ ရှိသလို လှေကျင့်ခြင်းဟာလည်း မှန်ကန်ပြောင့်မတ်ခြင်းနဲ့ အတူရှိနေပါတယ်။

(အေ့စ်စတီဂီရ)

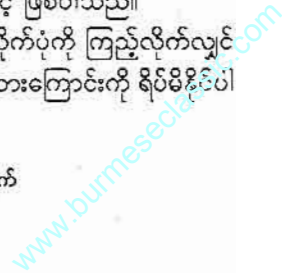
ပုံသဏ္ဍာန်ဟူသည် ဗလဟင်းလင်း။
ဗလဟင်းလင်းသည် ပုံသဏ္ဍာန်။

*

အထက်ပါ စာပိုဒ်များကို ဖတ်လိုက်မိတော့ ကျွန်တော် အတော်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားမိသွားပါသည်။ ဤသို့နှင့် စာအုပ်ကို အစအဆုံး ထိုင်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ နောက်တော့ ဖတ်နေရင်းကပင် မနေနိုင်တော့ဘဲ 'လိုင်းတားမင်တောင့်' ကို ယူပြီး ကြိုက်သည့်နေရာတွေကို မျဉ်းသားရင်း ဖတ်သွားမိသည်။ ယခုနစ်ထဲတွင် ယခုစာရေးနေသည့်အချိန်အထိ စိတ်အဝင်စားဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

တစ်အုပ်လုံးကို သေချာဖတ်ကြည့်လိုက်တော့မှ နည်းပြချုပ်ကြီး ဦးကျော်ညွန့်သည် ကိုယ်ခံပညာရပ်ဟူသမျှကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝါသနာထုံခဲ့သည်။ လက်ဝှေ့ သိုင်း စသည်တို့မှစ၍ သင်ယူလိုက်စားခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဝါသနာတူသူ ဆရာရစ်ချတ်နှင့် နှစ်ယောက်တွဲပြီး ဤအဆာဟိကရာတေးကလပ်ကို တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ရေးသည့် 'ကတကောင်းဟူသည်' ဆိုသော စာတစ်ပုဒ်လည်း ပါသည်။ ထိုစာကို ဖတ်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဘာမှ ဟုတ္တိပတ္တိ ခေပ်ပါဘဲလျက်နှင့်ပင် စိတ်အားတက်ခြင်းဖြစ်မိသည်။ သူ့စာထဲတွင် မိမိကိုယ် မိမိ ယုံကြည်မှုအပြည့်ပါနေသော လေသံတင်းတင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဆောင်းပါး အစပျိုးထားလိုက်ပုံကို ကြည့်လိုက်လျှင် ပင် သူ့ အဘယ်မျှဆည်းပူးလေ့လာထားကြောင်းကို ရိပ်မိနိုင်ပါသည်။ ကြည့်ပါ -

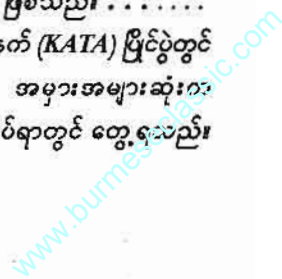
ကရာတေးပညာတွင် (KATA) အရေးကြီးကြောင်း လူတော်တော်များ သိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် (KATA) မှာရော ဘာအရေးအကြီးဆုံး ဆိုသည်ကို သိကြဖို့ လိုပါသည်။ ပြိုင်ပွဲများ ရေဝန်းစားနေသော ယခုခေတ်ကြီးတွင် (KATA) ခိုင်လုံကြီး များအတွက် ပို၍ ဤအချက်ကိုသိဖို့ လိုပါသည်။ ဤဆောင်းပါး တို့ ပြိုင်ပွဲခိုင်လုံကြီးများအတွက် ပို၍ ရည်စူးရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ပါ စာပိုဒ်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် နည်းပြချုပ်ဆရာ ကြီး ဦးကျော်ညွန့်၏ လေ့လာမှု၊ လေ့ကျင့်မှု မည်မျှခိုင်မာခဲ့ ကြောင်း သိလောက်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံယုံကြည်ကြည် ပြော ချလိုက်သည်ကိုလည်း သတိပြုမိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကရာ တေးကို နားမလည်ပါ။ သို့သော် ခိုင်လုံကြီးအချို့၏ လေ့လာမှု နည်းပါးသောကြောင့် ပြိုင်ပွဲတွင် အမှတ်သာသာထိုးထိုးရသင့် သည့် ပြိုင်ပွဲဝင်ကလေးများ နစ်နာနေမှုကို မရှုဆိတ်နိုင်သော ကြောင့် ထိုဆောင်းပါးကို ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တို့ ခိုင်မာနိုင်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ကောက်နုတ်ပြ လိုက်ခြင်းများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆောင်းပါးတစ်ပိုဒ်လုံးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်လျှင် ပိုပြီး သိသာနေပါသည်။

ဦးကျော်ညွန့် ရေးလိုက်ပုံတွင် ကျွန်တော် အားရပါးရ ရှိလှသော အချက်တစ်ချက်ကိုဖြင့် တင်ပြလိုက်ပါရစေဦး။ နည်း နည်း ရည်သွားလျှင်လည်း သည်းခံပါ။

(KIHON) တစ်ခု ကောင်း မကောင်း ဘာအရေးကြီး သလဲ။ သည်နေရာတွင် ကရာတေးသမားတိုင်း သိပြီး အချက် နှစ်ချက်ကတော့ (POWER)နှင့် (SPEED)ဖြစ်ပါသည်။ အားမပါသော (TACHNIQUE)တစ်ခုသည် ဘာမျှ အသုံး တွေ့ချေ။ (POWER)မှာလည်း အားသတ်သတ်ထွက်အောင် စတားတာသည် အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပေ။ ကောင်းတော့ ကောင်းသည်။ အကောင်းဆုံး မဟုတ်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လိုဆိုလျှင် အကောင်းဆုံးသည် ဘာလဲ။ အကောင်းဆုံးက (SPEED)မှနေ ထွက်ပေါ်လာသော (POWER)သည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ (KIHON)တစ်ခုတွင် (POWER) အရေးကြီးကြောင်း သတိပြုမိကြပေမယ့် ကရာတေးသမားတိုင်း သတိမပြုမိကြသည့် တစ်ခုရှိပေသည်။ (ROUTE)ဆိုသော သမ်းကြောင်းပဲ ဖြစ်သည်။

သည်အချက်ကို မည်သည့်နိုင်ငံခြားစာအုပ်ထဲမှာမှ တွေ့၍ ရေးခြင်း မဟုတ်ပေ။ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော် လေ့လာလေ့ တွင်လာ၍ တွေ့လာရခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ နောင်လာ နောက်သား တွေ သိစေချင်သော ဆန္ဒသက်သက်ပဲ ဖြစ်သည်။ (KIHON)တွေ အများအပြားရှိသည့်အနက် (KATA) ပြိုင်ပွဲတွင် ဆုရသူရော၊ မရသူပါ ကလေးတွေ အများအများဆုံးက (MAWA-SHI TECHNIQUE) ပြုလုပ်ရာတွင် တွေ့ရသည်။

ဒါ သူတို့အဖြစ် မဟုတ်ပါ။ (VIDEO) အခွေထဲမှ တစ်ခုခုပေးရမည်။ ထိုကိုယ်တော်သည် မိမိတို့ ဂိုဏ်းဝင် ဘုန်းတော်ကြီး ဂျပန်ဆရာများပင် (MAWASHI ROUTE) သိပ်မမှန်ကန်စွာ ဆိုအား ကိုယ်နှင့်စိတ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်ပျိုးပေးထား တွေ့ရသည်။ ဂျပန်လုပ်သမျှ မှန်တာချည်းပဲဟု ယူဆလျှင်တော့ သင်ကြားပြသပေးခဲ့သည်။ ၎င်း၏ တမ္ပဌာန်းအလုပ်များတွင် ငါးပါးမှောက်ကြတော့မည်။ ဂျပန်လည်း လူပဲခွဲ မှားတတ်ပါသည်။ အသက်ရှူနည်း၊ မိမိစိတ်ကို တစ်နေရာတည်းတွင် တည်ငြိမ်စွာ မိတ်ဆွေစာဖတ်သူကတော့ ကရာတေးကို သိကောင်း နေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကဖြင့် သူပြောတဲ့ ဝေါဟာရတွေကို တစ်ခုမှ မသိပါ။ သို့သော် သူပြောတာတွေကို ကျွန်တော် ရိပ်မိနိုင်သည်။ ခံစားမိနိုင်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း လူငယ်တွေအတွက်ပါပဲ။ ကိုယ့် ဝါသနာပါတာကိုလုပ်၊ သေသေချာချာလုပ်၊ ပိုင်အောင်ကြိုးစား ခိုင်ခိုင်မာမာပြော ဒါမျိုးကို အတူယူကြစေချင်သည်။

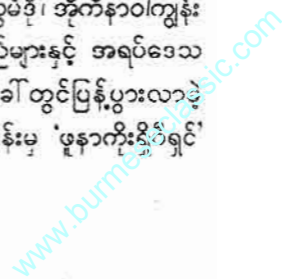
*

'လှစိုး (တိုင်းတရားသူကြီး)' ဆိုသော ကလောင်ရှင်၏ 'ကရာတေး မိတ်ဆက်' ဆောင်းပါးတွင် ဖတ်လိုက်မိသည်က - ယနေ့ ကမ္ဘာတွင် ရေပန်းစားနေသော ကရာတေးပညာ သည် လွန်ခဲ့သော ခရစ်နှစ် ၃၀၀ ခန့်ကစ၍ ငြိမ်းချမ်းသော ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လေ့ကျင့်ခန်းများအဖြစ် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် စတင် အစပျိုးခဲ့ပေသည်။ ထို့နောက် အိန္ဒိယမှ ဗောဓိဓမ္မ (အေ. ၃၇၈-၅၂၈) အမည်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် တရုတ်ပြည် သို့ ကြွလာပြီး မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဂိုဏ်းကို တည်ထောင်

သည်။ ထိုကိုယ်တော်သည် မိမိတို့ ဂိုဏ်းဝင် ဘုန်းတော်ကြီး ဆိုအား ကိုယ်နှင့်စိတ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်ပျိုးပေးထား သင်ကြားပြသပေးခဲ့သည်။ ၎င်း၏ တမ္ပဌာန်းအလုပ်များတွင် အသက်ရှူနည်း၊ မိမိစိတ်ကို တစ်နေရာတည်းတွင် တည်ငြိမ်စွာ နေ့စဉ်ထားနည်း၊ အိန္ဒိယစစ်သည်တို့၏ လက်သီးထိုးနည်းနှင့် အရိပ်နှင့် ထိုးသတ်သည့် တရုတ်လက်ဝှေ့နည်းတို့ကို ပေါင်းစပ် သည့်သွင်းထားပေသည်။ ဤလေ့ကျင့်နည်းများသည် နောက် နှစ် ၅၀၀ တွင် တရုတ်ပြည် ရှောင်လင်စုအရပ်၌ 'ရှောင်လင် သိုင်းပညာ' အဖြစ် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပေသည်။

ထိုစာပိုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် နှစ်ခေတ်ဦးပိုင်းက အရည်းကြီးများ၊ ကျန်စစ်သား၊ ငလုံးလက် စသော လက်ရုံးရည်သူရဲကောင်းများ၊ ကိုလိုနီခေတ်တိုင် အောင် တစ်စွန်းတစ်စ ကျန်နေရစ်ခဲ့သေးသည့် 'ပွဲကျောင်း' များကို သွားပြီး သတိရမိပြန်ပါသေးသည်။ ထိုဆောင်းပါးကို နည်းနည်းဆက်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ -

ထိုမှတစ်ဆင့် ကိုရီးယားနှင့် အိုကီနာဝါ ကျွန်းများ၌ ဆက်ရှိလာကာ ကိုရီးယားတွင် 'တိုက်ကွမ်ဒို'၊ အိုကီနာဝါကျွန်း တွင် 'အိုက်နာဝါတေး' ဟူသော အမည်များနှင့် အရပ်ဒေသ လိုက် အမည်နာမအမျိုးမျိုးဖြင့် ခေါ်တွင်ပြန့်ပွားလာခဲ့ သောအခါ ၁၉၁၇ တွင် အိုကီနာဝါကျွန်းမှ 'ဖူနာကိုးဒို' ရှင်

အမည်ရှိသော ပညာရှင်ကြီးက အစိုးရ၏မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ လှုပ်နှံနိုင်ငံတွင် စတင် သင်ကြားပေးသည့် အချိန်မှစ၍ လှုပ်နှံတို့ ၏ အစွမ်းထက်သည့် 'ကရာတေး' ဟူသော ကိုယ်ခံပညာရပ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ ပေသည်။

*

ရန်ကုန် အဆာဟိကရာတေးအသင်း၏ နည်းပြချုပ် ဆရာ မြင့်ကြည်ရေးသော 'အသိနှင့် အကျင့်တရား' ထဲက စာပိုဒ် ကလေးတစ်ခုကိုလည်း ထုတ်ပြလိုက်ပါရစေဦး။

ကရာတေးပညာရပ်တွင် 'ကတ' ဟုခေါ်သော ပုံစံ ကတွက်များ များစွာရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် မကြိုက် နှစ်သက်သော ကိုယ်နှင့် မလိုက်ဖက်သော 'ကတ' များကို မက ချင်ပါ။ ထိုအခါ ဆရာက 'မင်း-အဲဒီကတကို ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ကျင့်ဖြစ်အောင် ကျင့်ပါတော့။ ကရာတေးရဲ့ 'ကတ' အနေနဲ့ သင်နေတာလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ မင်းရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးမှာ မင်းကြိုက်တဲ့လူ၊ မကြိုက်တဲ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ ပေါင်းတတ်၊ သင်းတတ်၊ နေတတ်၊ ထိုင်တတ် ဖြစ်လာအောင် သင်ပေးနေတာပါ' လို့ ဆုံးမသွန်သင်ပေးပါတယ်။ လူငယ်ဘဝ အဲဒီတုန်းက သိပ်သဘောမပေါက်ခဲ့မိရိုး အမှန်ပါ။ ယခုထို နှောင်းကာလရောက်လာတော့မှ နားလည်သဘောပေါက်တာ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ထိုကဲ့သို့ ဆုံးမသွန်သင်မှုမျိုး ကြားရခဲဘိခြင်းဟု ကြက်သီးထကာ မှီခိုးဦးတင်မိပါသည်။

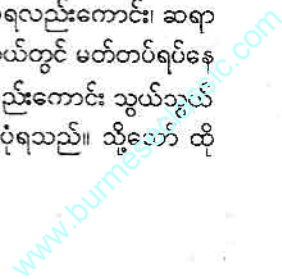
*

ဆောင်းပါးအားလုံးမှာ တစ်မျိုးစီကောင်းကြပါပေသည်။ အားလုံး ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကရာတေးပညာရပ်များကို သင် ကြားပေးနေကြသော ဆရာကြီးများသည် လူငယ်မျိုးဆက်သစ် တို့အား ကိုယ်ကြံ့ခိုင်မှု စိတ်ကြံ့ခိုင်မှု နှစ်ပါးလုံးကို ပြုစုပို့ဆောင် ပေးနေကြသူများပါတကားဟု ခံစားမိလာပါသည်။ (ကျွန်တော့် စိတ်ထင်) စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင် မွန်မြတ်မှုဘက်သို့ပင် ပိုပြီး အလေး ပေးသည်ဟု ခံစားမိပါသည်။

ဆောင်းပါးရှင်များအနက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသူ ခေပ်ယောက် ရှိပါသေးသည်။ သူတို့ကတော့ သွယ်သွယ်ဦးနှင့် ခိုင်ခွယ်သန့်(မန္တလေး)တို့ ဖြစ်သည်။ နာမည် တွေ့လိုက်ရုံနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်ပါပြီ။

သွယ်သွယ်ဦးက အဆာဟိကရာတေးကလပ်တွင် ခါးပတ်နက် ပထမဆုံးရသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သူ့ ဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြထားချက်များအရလည်းကောင်း၊ ဆရာ ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ဆရာရစ်ချတ်တို့ အလယ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေ သည့် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း သွယ်သွယ် ဦးက အတော်လေးကို အကောင်သေးပုံရသည်။ သို့သော် ထို

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

အကောင်သေးသေးပေါက်စကလေးထဲတွင် သန်မာကြံ့ခိုင်သည့် စိတ်ဓာတ် ကိန်းအောင်းလာခဲ့ကြောင်းကို ရိုးရိုးကလေး (သူပြော တတ်သလို) ရေးထားသည့်စာထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင်ကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။

ဆရာ ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ဆရာရစ်ချတ်တို့ကလည်း သူ့ခမ္ဘာ မိန်းကလေးပဲ။ အကောင်သေးသေးကလေးပဲဟု တစ်စက်ကလေးမျှ မညှာ။ ပထမဆုံး မိန်းကလေးခါးပတ်နက်မို့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်စေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသည့်အတိုင်း ရက်ရက်စက်စက်ကြီး 'မောင်း' ပစ်လိုက်ကြဟန်တူသည်။ သို့သော် သူ့ယံသွယ်ဦးက စိတ်ကောက်၊ စိတ်ပျက် လုံးဝမဖြစ်။ ကရာမတေး ကနေရလျှင် ပြီးပြီ။ ချီးကျူးခြင်း ခံလိုက်ရလျှင်တော့ မြူးနေအောင် အားတက်သည်။ သူ့ရေးပုံကလေးကို ကြည့် ပါဦး -

မှတ်မှတ်ရရ ခါးပတ်အညိုမှာ 'ဆုမာစပ်ကီဂဲရီ' ကို ကျွန်မ ကန်ငှာ ဆရာကြီး ဦးကျော်ညွန့်က ချီးကျူးပြီး သင်တန်းရှေ့တွင် ကန်ပြိုင်တုန်းက ကျွန်မမှာ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ တစ်အိမ်လုံး ကို ကြွေးလို့မပြီးတော့ဘူး။ ထပ်ပြီးချီးကျူးခံချင်လွန်းလို့ ကောင်း သဘက်ကောင်းအောင် လေ့ကျင့်လိုက်ရတာလည်း အမောပဲ။ ကျွန်မက လက်သီးထတ် ပိုပြီး အားထည့်နိုင်တဲ့ ခြေကန်ကို ပိုအားရတယ်။ နှစ်သက်သဘောကျတယ်။ ပြီးတော့ 'ကတ' တစ်ခုကို စိတ်ရောက်ယံပါနစ်ပြီး 'တိုင်မင်' အလိုက် အသေအကြေ

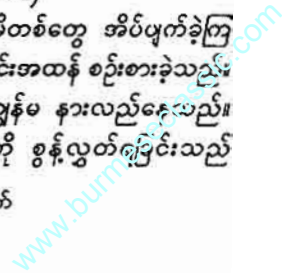
အားထည့်ပြီး ကစားရတာကို သိပ်အရသာတွေ့တာပဲ။ 'ကတ' ကနေချိန်မှာ ကျွန်မ ဘာကိုမှ သတိမရအောင် မေ့ထားနိုင်တယ်။ စိတ်ကို နှစ်ထားနိုင်တယ်။

အကောင်သေးသေးလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပေါ်လွင်နေသည် ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ဤသည်က သွယ်သွယ်ဦး။

နောက်တစ်ယောက်က ခိုင် နွယ်သန့် (မန္တလေး) ဖြစ်သည်။ သူ့ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်က 'ကရာတေးပညာနှင့် ဘဝ လမ်းခရီး'။ ခိုင်နွယ်သန့်က နည်းပြချုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီး။ ကရာတေးကလပ်က သူတို့ ဝင်းထဲမှာ။ ကရာတေး ကစားသည်ကို ထာဝရမြင်နေရသူ။ သို့ပါလျက် ကရာတေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား။ သိပ်ပြီးတော့လည်း ယုံကြည်လှသည်မဟုတ် ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် -

အသင်းကြီး၏ နှစ်ဆယ်နှစ်မြောက်အပြီး ဆောင်းရာသီ (၁၉၉၀၊ ဒီဇင်ဘာလ)တွင်မှ ကရာတေးနှင့် ကျွန်မ ထိတွေ့ဖို့ အကြောင်းက ဖန်လာသည်။ ဖေဖေဂုတ်တွင် ကြီးပေါင်းတက် သော ရောဂါရှိနေပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်ပြီး ဆရာဝန်က ကရာ တေး လုံးဝ မကစားတော့ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ထိုညကို ကျွန်မ မမေ့ပါ။ (ဖေဖေမျက်နှာကို ပို၍မမေ့ပါ။)

ထိုညက ကျွန်မတို့ သားသမီးတစ်တွေ အိပ်ပျက်ခဲ့ကြ သည်။ အိပ်ရာထက်ဝယ် ကျွန်မ အပြင်းအထန် စဉ်းစားခဲ့သည်။ ဖေဖေ မည်မျှ ခံစားနေရမည်ကို ကျွန်မ နားလည်နေသည်။ တိုယ်အမြတ်နိုးဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ရခြင်းသည်

အဘယ်မျှ ဆိုးဝါးလိုက်ပါသလဲ။ ကျွန်မ ဖေဖေစိတ်ကို အနည်းငယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်သိမ့်နိုင်ချင်သည်။

သေခြင်းတရားသည် မြင်နိုင်သောအရာ မဟုတ်ပါ။

ထိုအချက်က ကျွန်မကို များစွာ ခြောက်လှန့်ခဲ့၏။ ဖေဖေ မရှိတော့လျှင် ဖေဖေ အလွန်ဝါသနာထုံသော ပညာရပ်ကို လက်ဆင့်ကမ်းရန် တပည့်တွေပဲရှိမည်။ သားသမီးတွေထဲမှာ မရှိတော့ဘူးလား။ အလွန်နုမြောစရာ ကောင်းပါလိမ့်မည်။ ဖေဖေသာ သမီးများထဲမှ ဖေဖေ ကျန်းမာနေစဉ် ထိုပညာကို သင်ကြားထားသင့်သည်ပဲ။

ကျွန်မ ကစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

*

ခိုင်နွယ်သန့် ခုက္ခရောက်ပုံက တစ်မျိုး။ သူက သူများတွေ ကစားတာ နေ့စဉ်မြင်နေရတော့ လွယ်လွယ်ပဲ ထင်သည်။ ကိုယ်ထလုပ်လိုက်လျှင် ဘာမျှ မခက်ဟာ ထင်သည်။ တကယ်ကျတော့ မလွယ်ရေးချ မလွယ်ကြောင်း၊ အဘယ်မျှ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှု လိုအပ်ကြောင်းကို သိလာရသည်။ ကရာတေးအပေါ် တကယ်လည်း ယုံကြည်လာသည်။ ဘဝမှာ ကရာတေးကို တကယ်လိုအပ်သည်ဟု ယုံကြည်လာသည်။ ကရာတေး ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ လည်း ရိုရိုသေသေကို ချစ်တတ်လာသည်။

*

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်လည်း ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးနောက် တကယ့်ကိုပဲ ယုံကြည်လာပါသည်။ လူငယ်မျိုးဆက်သစ်ကို တကယ် စောင့်ရှောက်နေကြသည့် လုပ်ငန်းကြီးများပေပဲ။ ဒီလို အားကစား အသင်းမျိုးတွေ၊ လူငယ်တို့၏ ကိုယ်ကြံ့ခိုင်မှု၊ စိတ်ကြံ့ခိုင်မှုကို ပျိုးထောင်မြှင့်တင်ပေးနေသော အသင်းအဖွဲ့တွေ များစွာ ပေါ်ပေါက်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ပိုပြီး လိုအပ်နေသည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

ထိုသို့သော အားကစားမျိုးတွေ ထွန်းကားပါစေ သတည်း။

ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြံ့ခိုင်သည့် မျိုးဆက်သစ် လူငယ်များ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားပါစေသတည်း။

'အဆာဟီ ကရာတေးအသင်းကြီး' လည်း စိန်ရတုမျှ မက 'ရတု' များစွာ ကျင်းပနိုင်ပါစေသတည်း။

သင့်ဘဝမဂ္ဂဇင်း
အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၉၅

လှမ်းခဲ့နော် ... ဗျာ

နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်ခဲ့ပါလေပြီ။ ၁၉၅၉ လောက်က ...

ကျွန်တော်က ဘီအေ အထက်တန်း၊ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားကြီး။ နေရသည်က ရွှေဘိုဆောင်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က နေမကောင်းလို့ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံ မှာ ခေတ္တတက်နေရသည်။ သူ့ဆီကို စာတို့ဘာတို့လာလျှင် ကျွန်တော်က ယူသိမ်းထားရသည်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံသွားပြီး သူ့ကိုပေးပေ။

ယခုခေတ်လူငယ်များ သိနိုင်တော့မည်မဟုတ်တော့ သော ကျွန်တော်တို့ခေတ် လူငယ်အချို့အကြောင်းကို ပြောပြ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သီချင်စိတ်

၁၁၃

လိုက်ရပါဦးမည်။ ၁၉၅၀ တစ်စိုက်လောက်ဆီက 'ချိုတေးသံ' ဟူသော စာစောင်တစ်ခု ထွက်ပေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ အတော်လေးကို ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့ပါသည်။ ထိုစာစောင်က 'ချိုတေးသံအဖွဲ့' ဟု အမည်ပေးပြီး ချိုတေးသံအဖွဲ့ဝင်များကို လက်ခံသည်။ အဖွဲ့ ဝင်နံပါတ်တွေဘာတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ အဖွဲ့ဝင်တို့၏ လိပ်စာနှင့် တကွ အဖွဲ့ဝင်နံပါတ်ကိုပါ စာစောင်တွင် အပတ်စဉ်ဖော်ပြသွား လေ့ရှိသည်။ များသောအားဖြင့် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးများက စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ထိုလိပ်စာကို အခြေခံပြီး အဖွဲ့ဝင်အချင်း ချင်း မိတ်ဆက်ကြ၊ စာပေးစာယူလုပ်ကြနှင့် အလွန်ကိုမြိုင်ဆိုင်ခဲ့ သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုအချိန်တွင် ဓာဝါအတော်လေး ရင့်လာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ထိုပွဲမျိုးကို စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။ ဆိုခဲ့သည့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်အောက် အတော် လေးငယ်ပါသည်။ သူကတော့ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ တပင် ချိုတေးသံအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်လျက် ချိုတေးသံ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်နှင့် စာအဆက်အသွယ်ရှိနေခဲ့သည်။ လူချင်းတော့ တွေ့ဖူးကြသည် မဟုတ်။ ဓာတ်ပုံကိုပင် မြင်ဖူး သည် မဟုတ်။ စာတော့ဖြင့် မပြတ်ရေးသားဆက်သွယ်ကြသည်။ အခုတော့ သူက နေမကောင်းဖြစ်နေသည်မို့ စာပြန် မရေးနိုင်။ တစ်နေ့မှာတော့ဖြင့် ထိုမိန်းကလေးဆီက ရန်ထောင် စာလား၊ စိတ်နာစာလား ရောက်လာလေတော့ သူက ကျွန်တော့် တို့ ပြန်စာရေးပေးရန် ပြောပါတော့သည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

“ဟာ . . . အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေးစမ်းပါ”

“မဟုတ်ဘူး ဦးအောင်သင်းရေ . . . ကျွန်တော် နေမကောင်းလို့ စာမရေးနိုင်ကြောင်း၊ ပေးတဲ့စာတွေကို ရတယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောကြောင်း ဒီလောက်ကိုသာ ရေးလိုက်ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ် ဦးအောင်သင်းရယ်၊ ခင်ဗျားက ကြားထဲက ရေးလိုက်တော့ ကျွန်တော် နေမကောင်းတာ မှန်ကြောင်းလည်း ထောက်ခံပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ကျွန်တော် ရယ်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူပြောသည့် အတိုင်းပဲ စာလေးတစ်စောင်ရေးပြီး ထည့်လိုက်ပါသည်။

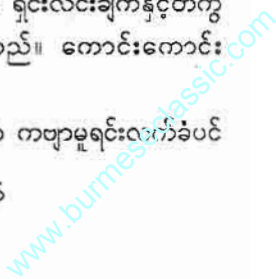
ဤသည်တွင် ကျွန်တော်ပါရောပြီး ငြိပါလေတော့သည်။ ‘ငြိ’ သည် ဆိုလိုက်သောကြောင့် တလွဲမထင်ပါလေနှင့်။ ကျွန်တော့်ထံ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စာပြန်လာတာပါပဲ။ သို့သော်လည်း သူ့ကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးအဖြစ် မှတ်ယူပါမည့်အကြောင်း မိတ်ဖွဲ့စာတော့ဖြင့် ပါလာသည်ပေါ့။ သို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့် ခင်မိကြပြီး စာအပြန်အလှန်ရေးကြသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ စာကြောင်းပေးကြောင်း၊ စာအုပ်အကြောင်းတွေကို ရေးကြသည်ပဲ များပါသည်။

တစ်နေ့တွင်တော့ သူ့စာထဲတွင် အင်္ဂလိပ်ကဗျာတစ်ပုဒ် ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဘာသာပြန်ပေးပါရန် တောင်းပန်လာပါသည်။

ဪ . . . ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ကျွန်တော်က စာတစ်စောင်တွင် ဤသို့သော မိတ်ဆက်စာတွေ ဘာတွေ ရေးလေ့မရှိကြောင်း၊ (ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးထင်နေမှာစိုးသောကြောင့်) လူချင်းတွေ့ရန်လည်း ဘယ်တော့မှ ကြိုးစားမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ လိပ်စာကို သိနေပါသော်လည်း သူတို့မြို့မှာ ကျွန်တော် ခရီးကြိုနိုင်သော ဒေသမဟုတ်ကြောင်း၊ မတော်တဆ ရောက်ခဲ့လျှင်လည်း လာရောက်လည်ပတ်ရန် စိတ်ကူးမရှိကြောင်း ဆိုတာတွေကို ထည့်ရေးလိုက်ဖူးသည်။ (မာနသံကလေးတော့ နည်းနည်းပါ သွားဟန်ရှိပါသည်။)

ယခု ဘာသာပြန်ပေးပါရန် ထည့်ပေးလိုက်သည့် အင်္ဂလိပ်ကဗျာက ‘The Welcome’ တဲ့။ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်ပေါ့။ အူတူကောင် မောင်အောင်သင်းက နောင်ကာလ အတော်ကြာမှ သူ၏ စာပရိယာယ်ကို ရိပ်စားမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ကျွန်တော့်အရည်အချင်းကို အကဲမခံကြည့်လိုက်ခြင်းဟု ထင်နေခဲ့မိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကဗျာကို အာရုံစူးနေသည့်ကာလမို့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်အဖြစ်ပဲ ဘာသာပြန်ပေးလိုက်သည်။ စကားပြေသီးသန့်လည်း ရှင်းလင်းချက်နှင့်တကွ ရေးပေးလိုက်သေးသည်ဟု ထင်သည်။ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့။

ကျွန်တော့်တွင် ရှိနေခဲ့ဖူးသော ကဗျာမူရင်းလက်ခံပင်

မရှိတော့၊ ပျောက်ပျက်ကုန်ခဲ့ပါလေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း မေ့ခဲ့ပြီ။

*

ကျွန်တော်၏ ညီငယ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သော၊ တပည့်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သော စာရေးဆရာ မောင်ဇေယျာ။

သူက စာကြည့်တိုက်မှူး၊ စာကြည့်တိုက်တစ်ခုလုံးကို ကြွက်နှိုက်သလို မွေနေသည့်ကောင်။ သူက 'ဆရာစာကလေးတွေတွေ့လို့ ကျွန်တော် မိတ္တူဆွဲလာခဲ့တယ်' ဟု ပြောပြီးပေးသည်။ ထိုစာတွေကို 'အောင်သင်း' နာမည်နှင့် ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

"မင်း . . . ဘယ်ထဲကတွေ့သလဲ"

"ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပုသိမ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအသင်းကထုတ်တဲ့ ပုသိမ်မဂ္ဂဇင်းထဲက ဆရာ"

"ဟ . . . အဲဒီလိုဆိုရင် ထပ်ရှာစမ်းပါဦး။ မောင်သံနိုင် ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ အင်္ဂလိပ်ကဗျာနဲ့ မြန်မာပြန်ကဗျာ တွဲထားတာလေး ပါလိမ့်မယ်။ ရှာပြီး ကူးပေးစမ်းပါကွာ"

ဤနည်းအားဖြင့် ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျွန်တော်၏ စာကို ပြန်ရခဲ့ပါသည်။

တခြားစာစောင်တွေကိုမပေးဘဲ ဘာကြောင့် ပုသိမ်ကျောင်းသားများမဂ္ဂဇင်းကို ပေးရသလဲဟု မေးစရာရှိသည်။

ထိုစဉ်က ပုသိမ်က ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် အတော်လေးမျက်စိကျနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ပုသိမ်မဂ္ဂဇင်းသို့ စာမူသုံးပုဒ်ကြီးများတောင် ပေးလိုက်ခဲ့သည်။ အောင်သင်းနာမည်နှင့် နှစ်ပုဒ်၊ မောင်သံနိုင်နှင့် တစ်ပုဒ်။

ထို့ပြင် ပုသိမ်မဂ္ဂဇင်းကို ကြီးကြပ်လုပ်ဆောင်ပေးနေသူ ဦးဗြဟ္မစာရီမွန်ဗိုကော၊ 'မွန်ဗိုကော' က ရှေးဟောင်းသူတေသနာဦးက သူတေသနအရာရှိ။ ကျွန်တော်က တောင်တွင်းကြီးအမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်တွင် အတွင်းရေးမှူးလုပ်ခဲ့လေတာ သူတို့ဌာနနှင့် လုပ်ငန်းဆက်သွယ်နေရ၍ သူနှင့် အကွမ်းဆက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စေတနာပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

'မောင်သံနိုင်' အမည်ယူလိုက်ပုံလေးကို ပြောရပါဦးမည်။

ကျွန်တော့်ငယ်စွဲစာအုပ်များတွင် မဟာဆွေ၏ 'စစ်ထွက်သူ' နည်းပါသည်။ စစ်ထွက်သူမှာ စာဆိုတော်နဝဒေးကြီး၏ ကြောင်းကို ဝတ္ထုဆင်ထားကြောင်း အားလုံးသိကြပါသည်။ စာအုပ်ထဲတွင် နဝဒေးကြီး၏ နာမည်ရင်းမှာ 'မင်းသံနိုင်' ဟု ခေါ်သည်။ ထိုနာမည်လေးကို ချစ်နေမိသည်နှင့် 'မောင်သံနိုင်' အမည်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မောင်သံနိုင်ရဲ့ တစ်ခုနည်းသောလက်ရာ ဆိုပါစို့။

*

THE WELCOME

W.H DAVIES

*Come in the evening, or come in the morning,
Come when you're looked for, or without warning.
Kisses and welcome you'll find here before you.
And the oftener you come here the more I'll adore
you.*

*Light is my heart since the day we were plighted.
Red is my cheek that they told me was blighted.
The green of the trees looks far greener than ever.
And the linnets are singing "True lovers don't
sever!"*

*I'll pull you sweet flowers, to wear if you chose
them,
Or, after you've kissed them, they will lie on my
bosom:*

*I'll fetch from the mountain its breeze to inspire
you:*

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

*I'll fetch from my fancy a tale that won't tire you.
O! our step's like the rain to the summervexed
farmer,*

*Or sabre and shiled to a knight without armour;
I'll sing you sweet songs till the stars rise above me,
Then, wandering, I'll wish you, in silence, to love me.*

*We'll look through the trees at the cliff and the eyrie,
We'll tread around the rathe, on the track of the fairy.
We'll look on the stars, and we'll list to the river,
Till you ask of your darling what gift you can give
her.*

*O! she'll whisper you, "Love as unchangably
beaming.*

*And trust when in secret, most tunefully
streaming.*

*Till the starlight of Heaven above us shall quiver.
And our souls flow in one down Eternity's river.*

*So, come in the evening, or come in the morning.
Come when you are looked for, or come without
warning,*

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

Kisses and welcome you'll here before you,
And the oftener you come here the more I'll adore
you.

*

လှမ်းခဲ့နော် . . . ဖျာ

မနက်တွေ ညနေချင့်ပါနဲ့
ဖေ့မလင့် ရှောင်တစ်ခင်
လှမ်းပါခဲ့ရှင်၊
ကြာတိုင်းဖြင့် တိုးလို့ကြင်
ဖုန်းသခင်လိုကျ၊
လုံကညာ
ထုံနုံသာ ပါးမှာသွဲ့မယ်
လှမ်းခဲ့နော် . . . ဖျာ။

ရွှေသစ္စာ နှစ်ဖော်မွေ့တော့
ပျော်သရွေ့ ကမ်းမမြင်၊
ချစ်သွေးနီ ပါးဆီဝိုက်တော့
စုန်းကိုက်တယ်ထင်၊
စိမ်းနုနုရွက်သစ်ပင်

ရွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ပိုလို့လွင် ထင်မိ၊
နှုတ်ချိုချို 'အုတ်' ပျိုပျို ကိုရွှေ 'သြ' က
'ချစ်ဇောတကယ်မွေ့ရင်
ခွဲလေ့မရှိ' တဲ့။

ပန်းကြူကြူ ရောင်အသွေး
မောင်ရွေးဖို့ ချိုးမယ်ရှင်၊
မောင်မွေးရာ မာလာနုကို
ယုယပွေ့ချင်၊
မောင့်လိပ်ပြာ ရွှင်ဖို့လျှင်
တောင်စဉ်က လေညင်း၊
ကြံကာစည်
ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များနဲ့
မငြီးအောင် မောင့်အပါးက
ရွှေနားတော်သွင်း။

ကိုတောင်သူ ရေမတွေ့
နွေအသွေ့ ပူတုန်းခါ၊
ဖုန်းကိုကို စကြာထောက်ရင်
မိုးပေါက်စွေရွာ၊
ရွှိမ်းမခဲ သံမဏိ

ရွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

စစ်သူကြီး 'ဓား' ပမာ
'လွှား' 'ကာ' တွေပုံပေါ့။

တံခွန်သွင်
ခုနစ်စဉ် အမြီးထောင်မှ
မငြီးအောင် ချိုချိုတေးနဲ့
ချစ်ရေးကို နှုတ်မညှင်းတယ်
သွေးကြဉ်းမှာတော့။

သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားက
ချောက်ကမ်းပါး မိုးဘုံမြင်၊
ခံတုပဲအို မြေကိုပန်းလို့
သိုက်နန်းရှင် ခြေရာတွေ့အောင်
လိုက်၍ရှာချင်၊
နားစွင့်လို့ လှိုင်းရေယဉ်
မိုးကြယ်စင် ရှုစား၊
နှစ်သက်အောင်
ချစ်လက်အောင် ဘာကိုမက်တယ်
မောင့်ဒါလီ သာကီသက်ကို
မေးမြှောက်ပါလား။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

အို . . . မောင်သာ နွဲ့နွဲ့မေးရင်
သဲ့သဲ့လေး ဖြေမယ်ရှင်၊
ထားစဉ် ချစ်ရွှင်ပြုံးလို့
သက်လုံးပုံ ယုံပါတော့
ချစ်တယ်နေ့ . . . ဟင်၊
ကြယ်သောက်ရှူး မြဝေဟင်
မှောင်ဝင်လို့ ကြွေလူး၊
ချစ်စိတ်ဖြာ
ရစ်လိပ်ပြာ နှစ်သွယ်ထုံးလို့
မဆုံးအောင် သံသာကြောမှာ
မော့စို့နှစ်ဦး' လို့။

အို . . . မနက်တွေ ညနေချင့်ပါနဲ့
ဖွေမလင့် ရှောင်တစ်ခင်
လှမ်းပါခဲ့ရှင်၊
ကြွတိုင်းဖြင့် တိုးလို့ကြင်
ဖုန်းသခင်လိုကျ၊
လုံကညာ
ထုံနဲ့သာ ပါးမှာသွဲ့မယ်
လှမ်းခဲ့နော် . . . ဖျား။

*

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ယခုပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ အင်္ဂလိပ်စကား ပေါရာဏ (ရှေးသုံးဝေါဟာရတွေ) အတော်လေးပါနေကြောင်း သတိထားမိသည်။ အမှားလေးတွေလည်း ပါနေသည် ထင်မိသည်။ ယနေ့လူငယ်တွေ နားမရှင်းလောက်သော စကားတွေကို ရှင်းပြလိုက်ရပါဦးမည်။ blighted ဟူသော စကားဖြစ်ပါသည်။ blight ဆိုသည်မှာ ရာသီဥတုကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ပိုးကုလွှဲဖြစ်စေ စိုက်ခင်းသစ်ရွက်များတွင် ညှိကွက်၊ နီကွက်များပေါ်ပြီး ပျက်စီးခြင်းကိုဆိုလိုပါသည်။ ဤကဗျာတွင်တော့ဖြင့် လုံမငယ် ချစ်သွေးဖျန်းလို့ ပါးပြင်တွေရဲနေသည်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က blighted ဟု ပြောနေကြသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွင် (အထူးသဖြင့် အညာဒေသတွင်)လည်း တစ်ခါတစ်ရံ နံနက်လင်းအိပ်ရာထတွင် ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ ပါးပြင်တွင် အနီကွက်ကြီး၊ သို့မဟုတ် ညှိသန်းသန်းအကွက်ကြီး ပေါ်နေတတ်ပါသည်။ ဘာမျှတော့ အန္တရာယ်မရှိ။ နာခြင်း၊ ကျင်ခြင်းမရှိ။ ညနေပိုင်းလောက်ရောက်တော့ အလိုလိုပျောက်သွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းကို 'စုန်းကိုက်သည်' ဟု ပြောတတ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် 'ချစ်သွေးနီ ပါးဆီဝိုက်တော့၊ စုန်းကိုက်တယ်ထင်' ဟု ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

*

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဪ... ချိုတေးသံမိန်းကလေးနှင့် ပုသိမ်က ကျောင်းသူတို့ကိုလည်း တစ်ခါမျှ မတွေ့ရတော့ပြီ။ ရှိကြပါသေးရဲ့လားမသိ။ ရှိကြပါသေးလျှင်လည်း သားသမီးတွေပွားစည်လို့ အဘွားကြီးတွေ ဖြစ်နေကြလောက်ပြီ။

ခုနေအခါမှာ သူတို့ကိုတွေ့လိုက်လို့ 'ဒီကဗျာကို ပြန်ဖတ်လိုက်ရတော့ ငါ့မှာလေ 'I feel seventy seven years young' ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဘွားကြီးတွေ သွားကျိုးပါးကျိုးနှင့် ရယ်ကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

■
Beauty Max မဂ္ဂဇင်း
ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၄

အလှသည် မေတ္တာ မေတ္တာသည် အလှ

ဝန်ခံပါရစေ။

ယခုလ ၂၀၀၄ ဇူလိုင်ထုတ် Beauty Max တွင် 'ပန်းချီ ဝသုန်' တွေ့ဆုံခန်းထဲက စာလေးတစ်ပိုဒ်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဤစာကိုရေးရန် လိပ်ပြာနီးလာခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ မေးသူက မြတ်သျှင်မောင်။ ဖြေသူက ပန်းချီဝသုန်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ တွေ့နေကျ အမေးအဖြေမျိုးမဟုတ် မြတ်သျှင်မောင်က ဝသုန်၏ပန်းချီဘဝကို ပြောပြပါရန် မေးလိုက်

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သိရင်စိတ်

၁၂၇

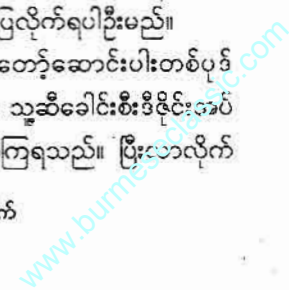
ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပုံရသည်။ ပုံတူရုပ်ပြောင်ကို 'မိုးကြီး'က ရေးထားသည်။ ပုံကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် 'ငါ့ကောင်ကြီးပါလား' ဟု စိတ်ဝင်စားသွားလိုက်မိသည်။

'ငါ့ကောင်ကြီးပါလား' ဟု ဆိုလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ဝသုန် ဖက်လှဲတကင်းပေါင်းသင်းနေသောသူများ ဖြစ်သည်ဟု ထင်လျှင် အထင်မှားပါလိမ့်မည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် တွေ့ဆုံခဲ့လှပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သူ့ကို ခင်မင်နှစ်သက်နေသည်မှာ သူ၏ 'အရှူးငွေ' ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟုသာ ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။ ဝသုန်ရှူးပုံကို ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ ပါတိတ်ပန်းချီကို စိတ်ဝင်စားနေစဉ်က သွားလည်း ဒီစိတ်၊ စားလည်း ဒီစိတ်၊ ပန်းချီပါတိတ်ဟု ဆိုလောက်အောင် ပါတိတ်ပန်းချီကို အငမ်းမရလိုက်စားခဲ့သည်။ ရေးလိုက်ရတဲ့ ပါတိတ်ပန်းချီ။ ပိုက်ဆံကတော့ ဟုတ်တိပတ်တိ ရပါလေရဲ့လား ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ သို့သော် ပါတိတ်ရင်းမြစ်ဒေသ အင်ဒိုနီးရှားက ဒီဇိုင်းဆရာတွေကောင် သူ့ကိုမမိနိုင်ဟု ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ထင်စားမိခဲ့သည်။ ထိုမျှထိအောင် ရှူးတတ်သည်။

ရှူးပုံ နောက်တစ်မျိုးကို ပြောပြလိုက်ရပါဦးမည်။

ဂျာနယ်တစ်စောင်က ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် အတွက် ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကိုပေးပြီး သူ့ဆီခေါင်းစီးဒီဇိုင်းအပ်သည်။ မပြီးနိုင်လို့ ခဏစောင့်လိုက်ကြရသည်။ ပြီးလာလိုက်

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

တော့ ဂျာနယ်ဒီဇိုင်းအဆင့်ထက် လွန်လောက်အောင် ကောင်းနေသည်။ ဂျာနယ်သမားတွေကို အမှာပါးလိုက်သည်က -

“ကိုင်းဗျာ - ကျုပ်လည်း လက်လွန်သွားပြီ။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပေါ့။ ပြီးရင်တော့ ဒီကားကို ဦးအောင်သင်းဆီ သွားပေးလိုက်ဗျာ။ ကျုပ် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်မယ်”

‘လက်လွန်သွားပြီ’ ဟုသောစကားကို စာဖတ်သူနားလည်နိုင်လောက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ပုံတူအတွက် ငွေတစ်သိန်းပုံ ပေးလို့လည်း ရေးချင်မှရေးတဲ့သူတွေ။ သူ့ဘာသာ သဒ္ဒါပေါက်လာပြန်တော့လည်း လက်လွန်ချင်လွန်သွားတတ်သော သူတွေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်သူ ဖက်လှဲတကင်းမပေါင်းဖူးပဲ ရင်းနှီးနေသည်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

*

ဝသုန်က သူ့ပန်းချီဘဝအကြောင်းကို ပြောပြထားသည်။ သူ့ဖခင်က ပန်းချီကျောင်းတက်မှာ မနှစ်သက်ခဲ့ပုံ၊ သူက တက်ဖြစ်အောင် တက်ခဲ့ပုံ စသည်တွေလည်း ပါသည်။ အနုပညာသမားများ၊ အနုပညာစိတ်ဝင်စားသူများအတွက် သတိပြုစရာစကားတွေ များလှပါသည်။ သို့သော် ဤဆောင်းပါးဆိုင်ရာ ကျွန်တော့် လိပ်ပြာကိုနိုးလိုက်သည့် စာကိုသာ ဖော်ပြလိုက်ပါတော့မည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် ဖခင်ရဲ့သား မဖြစ်ခဲ့ရင်၊ သူ့သွေးမပါခဲ့ရင်၊ ကျွန်တော် ပန်းချီဆရာဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဗျာ။ အဲဒါတွေဟာ အပြုစိတ်၊ ဖန်တီးလိုစိတ်တွေနဲ့ ဖျက်ဆီးလိုစိတ်မရှိအောင် သူလုပ်ပြပေးခဲ့တာပေါ့’

ပန်းချီဝသုန်က သူ့ဖခင်ကျေးဇူးကို အထူးအမွန်းတင်ပြီး ပြောပြသွားပါသည်။ ဖတ်လို့လည်း ကောင်းလှပါပေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အား စာရေးလိုစိတ်ပေါ်လာအောင် ဖန်တီးလှုံ့ဆော်လိုက်သည့် စကားကတော့ -

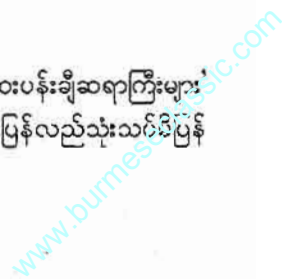
‘အပြုစိတ်၊ ဖန်တီးလိုစိတ်နဲ့ ဖျက်ဆီးလိုစိတ်မရှိအောင်’ ဟုသော စကားများဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အလယ်တန်းပြဆရာဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ကြောင်း မကြာခဏရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုစဉ်အခါက အလွန်ကောင်းလှသော စုတ်၊ ဆေး စသော ပန်းချီပစ္စည်းများကိုလည်း ကျောင်းသားများနှင့်အတူ သုံးစွဲခဲ့ရဖူးပါသည်။ ပန်းချီ အနုပညာ၏ ကျေးဇူးကိုလည်း နားလည်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

‘အလှကန်း’ လျှင်၊ ‘မေတ္တာခန်း’ တတ်ပါသည်။ ပန်းချီဝသုန်က ‘အပြုစိတ်နဲ့ ဖျက်ဆီးလိုစိတ်မရှိအောင်’ ဟု ပြောခဲ့သည်။

*

သည်တော့မှ ကျွန်တော့် စိတ်တွင် ‘ဆေးပန်းချီဆရာကြီးများ’ ဟုသာမက ‘စာပန်းချီဆရာကြီး’ များပါ ပြန်လည်သုံးသပ်သိမြင်

ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ဘဝကို ပြောလိုက်ပါရစေကဗျာထက် သီချင်းကို ပိုလို့ပင် နှစ်သက်မြတ်နိုးတတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ခံစားမှုတွေကို ပြန်လည်သုံးသပ်လိုက်တော့ မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ၏ 'သာဆန်းရင့်တွေ' ပတ်ပျိုး။

'သာဆန်းငယ်တည့် ရင့်တွေ . . . ညင်းပြေပြေလေပြည်လောင်း . . . ညှာခြေစိမ်းရင့်မောင်း - ညောင်းရွတ်ကယ်တည့်ကြွေလေဟန် မြညှာရွှေရည်စံ'

တပေါင်းလသို့ ရောက်ခဲ့ပါလေပြီ။ လေပြည်လေညင်းကလည်း သွေးစပြုလာပြီ။ သစ်ရွက်ကလေးတွေ၏ အညှာကလည်း အစိမ်းရင့်လာရာတွင် ညိုမောင်းသောအရောင်ကလေးတွေ ဝင်စပြုလာကြပြီ။ ထို့နောက် ကြွေတော့မည့် အသွင်ဆောင်လာကြသည်။ မြစိမ်းရောင်အညှာတွင် ရွှေရောင်အဝါစက်ကလေးများ ဝင်လာပါလေပြီ။ ထိုသီချင်းကို သီဆိုနေရင်းကပင် တပေါင်း၏အလှကို ချစ်တတ်လာသည်။ 'မြညှာရွှေရည်စံ' ပုံကို သတိထားမိလာသည်။ ထိုစကားလုံးကလေးကိုလည်း ချစ်တတ်လာသည်။

မြဝတီမင်းကြီးသည် ထိုသို့သော သီချင်းဂီတဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား ပတ်ဝန်းကျင် ရေမြေတောတောင်တို့ကို ချစ်တတ်အောင်၊ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေကို မြတ်နိုးတတ်အောင် သွန်သင်ပေးရာခဲ့ပါလေသည်။

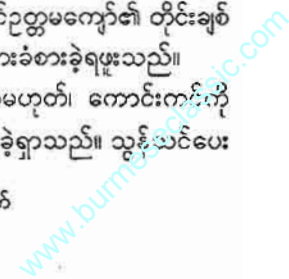
နောက်ပိုင်းတွင် ရှင်ဥတ္တမကျော်၏ တောလားကို ဖတ်လိုက်ရပြန်သောအခါ -

'သစ်ရွက်ရော်ရီ ဣန္ဒနီဝယ် သီကီတစ်ဝက် ဘက်၍ ဆေးစုံခြယ်သောပုံသို့ ရုပ်မြိုင်တွင်း တောလုံးလင်းသား'

ဟူသော စကားတွေကို တွေ့လာရပြန်သည်။ ဣန္ဒနီလာဆိုသည်က စိမ်းပြာရောင်ကလေးဖြစ်သည်။ သီကီဆိုသည်က ရွှေရောင်။ အစိမ်းတစ်ပိုင်း၊ အဝါတစ်ဝက်ဖြစ်နေသော သစ်ရွက်ကလေးတွေကို မြင်ယောင်လာမိပါတော့သည်။ 'တောလုံးလင်း' ဆိုသော စကားကိုမူ 'စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ရိပ်ကြီးတောတောင်' သို့ သွားဖူးလာဖူးသူများမှသာ အရသာခံနိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

တောရိပ်တောင်ရိပ်ကြီးလာသောအခါ တောကြီးတစ်ခုလုံး 'မိုင်းရိပ်ငယ်တည့် ဝေမှောင်' ဖြစ်တတ်သည်။ ညနေစောင်း (၄)နာရီလောက်ဆိုလျှင်ပင် ညဘက်သို့ရောက်သွားပြီ ဖြစ်တတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် ကောင်းကောင်းမမြင်ရချင်တော့။ 'တပေါင်းသာခေါင် လများနောင်' သို့ ရောက်လာသောအခါ ရွက်ဟောင်းတွေကြွေလျက် တောကြီးတစ်ခုလုံး လင်းနေတတ်သည်။ 'ရုပ်မြိုင်တွင်း တောလုံးလင်းသား' ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ချစ်လည်း ချစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ရှင်ဥတ္တမကျော်၏ တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်သင်ခန်းစာကိုလည်း မှတ်သားခံစားခဲ့ရဖူးသည်။

ဆရာတော်က မြေပြင်ကိုသာမဟုတ်၊ ကောင်းကင်ကိုလည်း ချစ်တတ်အောင် သွန်သင်ပေးခဲ့ရာသည်။ သွန်သင်ပေး

ခဲ့သည်ဟု ဆိုခြင်းထက် သူခံစားမိသော 'အလှကို အမျှဝေခဲ့သည်'ဟု ဆိုမှ ပိုလို့မှန်မည် ထင်မိသည်။ ဆရာတော်၏ အမျှဝေသံကို ကြားနာကြည့်လိုက်ပါဦး။

'တိမ်ညိုမိလ္လာ၊ တိမ်စူကာတွင်း၊ တိမ်ပြာရောယုတ်၊ မရမ်းဖက်၍၊ တိမ်သက်တံရောင်၊ အဝါပေါင်ဝယ်၊ မှောင်ခဲ့တချို့၊ ညှို့ခဲ့တစ်လီ၊ ရီခဲ့တစ်ဖုံ၊ မှန်ခဲ့တစ်ချက်'

ထိုကဲ့သို့ တိမ်ရောင်တွေက ဟပ်လိုက်တော့ မြေပြင်ကလည်း လင်းလင်းလက်လက် ဖြစ်လာပြန်သည်။ အနောက်တိုင်းတွင် ထိုသို့သော 'နေခြည်အလင်းတွင်း၊ ရွှေရည်ဝင်းနေသည့် မြေဆီအဆင်း' မျိုးကို တွေ့ရဟန်မရှိပါ။ အကြောင်းက သူတို့ရေးသော ခရီးသည်လမ်းညွှန် စာအုပ်တိုင်းတွင် 'တကယ့် Golden Land (သုဝဏ္ဏဘူမိ)ကို တွေ့မြင်ခံစားလိုလျှင် မြန်မာပြည်ကိုသွားပါ' ဟု ညွှန်းလှေရှိကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

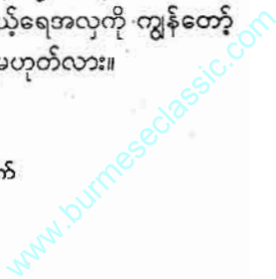
ယခုအခါတွင် မြန်မာ့ရုပ်သံမှလာသော ကချင်ပြည်နယ် အလှကို စာဖတ်သူများ သတိထားမိကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် စိမ့်နေအောင်ချစ်မိသည်မှာ ဟည်းနေအောင် ကြီးလှသော တောင်ကျရေတံခွန်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ မြင့်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် အောက်ဘက်က ရေမူန်တွေ ပြန်တက်နေသည်ကပင် မြူလား တိမ်လား လွဲမှားလောက်အောင်ပင်

ဖြစ်သည်။ ထိုရှုခင်းကို မြင်လိုက်ရတိုင်း ရေတံခွန်ကျသံကို ကြားယောင်မိသည်။ ရေငွေ့ကို ခံစားမိယောင် ရှိသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေကို ပိုလို့ပိုလို့ ချစ်မိသည်။ ဝေးလံခေါင်ဖျား ထိုဒေသများဆီသို့ ချက်ချင်းသွားလိုက်ချင်မိသည်။ ငါတို့မြေ၊ ငါတို့ရေ ဟူသော ခံစားမှု ပေါ်လာတတ်သည်။

ကျွန်တော့်ဖခင်က တို့ဗမာအစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လေတော့ ကလေးဘဝကပင် ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်တက်လောက်သည့် သီချင်းတွေကို ဟစ်ခဲ့ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ ဇာတိမာန် မျိုးချစ်စိတ်လည်း ဖွံ့ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဆေးပန်းချီ၊ စာပန်းချီတွေက နှလုံးသားတွင် စိမ့်ဝင်ပါလေသောကြောင့် ပိုလို့ခိုင်သည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေ၏အလှ ပျက်မှာကိုပင် သိတ်ထိတ်လန့်လန့် စိုးရိမ်နေမိတတ်ပါသည်။

တောင်တွင်း ဦးကြော့ကလည်း -
'လမ်းတစ်လျှောက်သင်းပါဘီ၊ ဆန်းသလောက်မလင်း၊ နိုင်ဘူ၊ ပန်းပီတောက်မင်း'
'လောကဓာတ်တစ်ခန်းမှာဖြင့် ပြောစမှတ်ဆန်းပါဘီ၊ ဪကဲ့ တောဒဟတ်ပန်း'
'ဆန်းပွေဘီတောင်းရယ်မှ၊ ပန်းငွေမိကျောင်း'
စသည်အားဖြင့် ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေအလှကို ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာ အမြစ်တွယ်စေခဲ့သည်မဟုတ်လား။

*

ဒီအရွယ်ရောက်မှ သူငယ်ပြန်သည်ဟု မှတ်ချက်ချလျှင်လည်း ခံရပါတော့မည်။ ကျွန်တော်၏ ငယ်နုစဉ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းလေး တစ်ခုကို ပြန်ပြောင်းလိုက်ချင်ပါသည်။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင် လွန်းလို့ပါ။ တစ်ခါသော် ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ဦးသူတို့ တောရ စေတီလေးတစ်ဆူသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ကဆုန်မိုးလေး တစ်ပြိုက် ရွာထားသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း စိမ်းလန်း သစ်လွင် နေပါသည်။ လမ်းဘေးချုံတန်းတွင် ပွင့်နေသော ပန်းကလေး တစ်ပွင့်ကို ကျွန်တော်က ခူးလိုက်ပြီး သူ့ကို ပန်ပေးလိုက်ပါ သည်။ သူက 'ဘာပန်းမှန်းလဲ မသိဘူး' ဟု ပြောနေရင်းကပင် ခေါင်းကလေးကို ငဲ့ပေးလိုက်ပါသည်။ ဘာပန်းဆိုသည်ကို ကျွန်တော်လည်း မသိခဲ့ပါ။ ပန်းရိုင်းလေးတစ်ပွင့်ပါပဲ။

သို့နှင့် အတန်ငယ်သွားလိုက်မိတော့ ရွှံ့လမ်းချောချော လေးတွင် သူ ခြေချော်ပြီး ရေစုပ်စပ်ရွှံ့အိုင်ကလေးတွင် ခြေတစ် ဖက်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်က ပျာပျာသလဲ သူ့ခြေဖဝါးတွင် အနည်းငယ်ပေနေသည့် ရွှံ့တွေကို အိတ်ထဲတွင် ပါလာသည့် စက္ကနဲ့ သန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူ့ဖိနပ်ကိုလည်း အနီးရှိသစ်ရွက် တွေခူးပြီး သန့်စင်ပေးနေပါသည်။ သူက အတန်တန်တားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ပါရစေဟု ပြောပါသည်။ သူပြောတာလေးက - 'မောင် ဘုန်းနိမ့်မှာစိုးလို့' တဲ့။

ကျွန်တော်က သူ့ကို မကြည့်တော့ဘဲ ဘေးကို ငေးကြည့်

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

နေရင်း . . . တွေ့တွေ့ငေးငေး ဓအားဓအားဓအားဆေး ပြေမိ ပါသည်။

"မောင်က စာသမားမို့ စာစကားပြောတယ်ဆိုရင်လဲ ခံရတော့မှာပါပဲ။ ဘုန်းဆိုတာ ပုည-ကောင်းမှု' ကလာတယ်လို့ ဖတ်ရဖူးပါတယ်။ ဘဝက ကောင်းမှုပေါ့။ ပုည-ပုဉ်း-ဖုန်း-ဘုန်း ရယ်လို့ ရွေ့လျောလာပါတယ်တဲ့။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူတစ်ယောက် ခဲ့ ဖဝါးလေး၊ ဖိနပ်လေးကို သန့်စင်ပေးလိုက်မိတာကြောင့် ဒီဘုန်းဟာ နိမ့်မသွားနိုင်ပါဘူး။ မောင်နဲ့ ခင်လေးငယ်နဲ့ အတူနေ ကြလို့ မတော်တာဆ ခင်လေးငယ် နာဖျားမကျန်းရုံနေခဲ့ရင်လဲ ခင်လေးငယ်ရဲ့ ထဘီကအစ မောင်လျှော်တန်ရင် လျှော်ရတော့ မှာပေါ့။ အဲဒီလိုလုပ်မိတာကြောင့် မောင်ဘုန်းနိမ့်သွားနိုင်တယ် လို့ မောင်မယုံပါဘူး။ တကယ်လို့ နိမ့်သွားမယ်ဆိုရင်လဲ အဲဒီ ဘုန်းကို မောင် မနုမြောပါဘူး ခင်လေးငယ်"

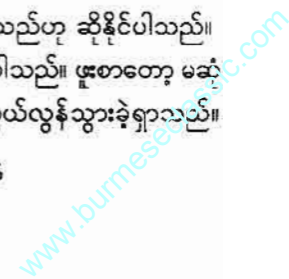
ကျွန်တော် သူ့ဘက်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်စကလေး ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"မောင့်စကားလေးတွေက လှလိုက်တာ။ ခင်လေးငယ် ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်ပါပြီ"

တကယ်ပဲ သူ့သိမ်းထားလိုက်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် ရေစက်ဆုံခဲ့ပါသည်။ ဖူးစာတော့ မဆုံ လိုက်ရပါ။ သူက ငယ်နုစဉ်မှာပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရှာသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့်ကို ချန်ထားသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ချန်ထားခဲ့သေးသည်။ သူ့ညီမထွေးက ပြသောကြောင့် မြင်လိုက် ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယွန်းသေတ္တာကလေးထဲတွင် ထည့်ထား သော ကျွန်တော် ပန်ပေးခဲ့သည့် အရိုင်းပန်းကလေး။ စာအုပ် မှာ ညှပ်ထားပြီး အခြောက်ခံထားဟန် ရှိပါသည်။ ထိုပန်းကလေး တွင် စက္ကူစလေးတစ်ခု တွဲထားသည်။ ရက်စွဲကလေးနှင့် အတူ -
 'အမြတ်နိုးရဆုံး၊ အလှဆုံးပန်း' တဲ့။

*

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာဆိုကျော် ဂျွန်ကီထ်စ် (John Keats)က Beauty is Truth and Truth is Beauty (အလှသည် သစ္စာ သစ္စာသည် အလှ)ဟု ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။

သစ္စာတရား၊ သစ္စာလေးပါးစသည်တို့မှာ ကျွန်တော့်အပေါ် သိယောင်ဝေဝါးဖြစ်တတ်လှပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ Love is Beauty and Beauty is Love. မေတ္တာသည် အလှ၊ အလှ သည် မေတ္တာဟု ဆိုချင်မိပါသည်။

Beauty Max မဂ္ဂဇင်း
 ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၀

သုံးပန်လှ

“ခက်တာက ဆရာရယ် . . . ဆရာ့တပည့်မိစိုးက အစစ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကောင်းပါတယ်။ စားစရာသောက်စရာက အစ ကောင်းနိုးရာရာလေးရှိလာရင် ကျွန်တော့်ကို ဦးဦးဖျားဖျား ကျွေးလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်များ နေမကောင်းထိုင်မသာ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် သူ့ပါ ထပ်ပြီးလဲမှာ စိုးရိမ်ရလောက်အောင်ကို ပြုစုပါတယ်”

“ဒီလောက်ဆိုရင် ငါ နားလည်ပြီ မောင်ကို။ မင်းမိန်းမ ကောင်ဝင်သူဖြစ်နေတာကို ငါက ထိုင်နားထောင်မနေနိုင်ဘူး။ ပေမဲ့ခဲပြီး လိုရင်းဆက်ပြောတော့ကွာ”

ခွန်ဖွင့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်က ရယ်မောပြီးပြောလိုက်တော့ မောင်ကို
ကို သိတိုင်လည်း မနေနိုင် ရယ်ပါတော့သည်။

မောင်ကိုနှင့် မိစိုးတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ကျွန်တော့်
တက္ကသိုလ်များဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အလွန်
သာယာသည်။ မောင်ကိုက အသောက်အစားကင်းပါသည်ဟု
မဆိုသာသော်လည်း လုပ်ငန်းသဘောအရ အဖော်ပြုခြင်းမျှ
လောက်သာ ဖြစ်သည်။ မောင်ကို မူးမူးရှူးရှူးဖြစ်သည်ဟု
ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူး။ သူများတွေ ဟိုဒင်းဒီဒင်း
လောင်းကြစားကြလုပ်သည်။ အဲသည့်ထဲတွင် မောင်ကို မပါ။
သူသည် ပိုက်ဆံငွေကြေးကို အလကားရဖို့ မျှော်လင့်သည့်
လူစားမျိုး မဟုတ်။ အချောင့်အပွဲကြံချင်သော စိတ်ဓာတ်မျိုး
သူ့မှာမရှိ။ ထို့အပြင် ပရဟိတစိတ်လည်း အလွန်ကြီးသည်။
ရပ်ရေးရွာရေးများတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ငွေအား၊ လူအား စိုက်ထုတ်
လုပ်ဆောင်ရန် မည်သည့်အခါမျှ ဝန်မလေးတတ်။ ထို့ကြောင့်
အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဩဇာရှိနေသည်မှာတော့လည်း အမှန်
ဖြစ်သည်။

သူတို့မှာ ယခု သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်
ရနေပြီ။ သားလေးက အကြီး၊ သုံးတန်းရောက်နေပြီ။ သမီးလေး
က ရင်ငွေပိုက်။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးကို သာယာသည်ဟု ဆိုနိုင်
သည်။ သို့သော် သူတို့ပြဿနာနှင့်သူတို့တော့ ရှိနေကြသည်ပင်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

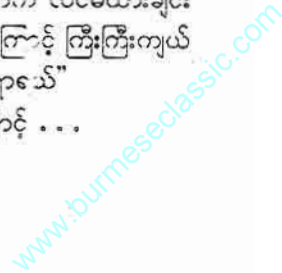
တစ်စုံတစ်ရာ ပြောစရာမရှိအောင် သာယာနေသည့် အိမ်ထောင်
ရေး အဘယ်မှာရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးမှာ
သာယာပြောစရာမရှိဟုဆိုလျှင် ကျန်းမာရေးက ကသိကအောက်
ဆုပ်တတ်သည်။ ကျန်းမာရေးပါကောင်းလျှင် သားသမီးက
အောက်တတ်သည်။ သားသမီးကကောင်းလျှင် တယ်ဖက်
အာကွမက ဂဏီဂဏောင်လုပ်တတ်သည်။ စုံလို့ပါပဲ။ ဒါတွေကို
ကျွန်တော်က တွေ့ဖူးကြုံဖူးနေလေတော့ ပြဿနာကိုပဲ မြန်မြန်
ဆဲချင်သည်။ ထို့ကြောင့် 'ဒါပေမဲ့ ခံပြီးပြောကွာ' ဟု လောလိက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်ကိုက ကျွန်တော့်တပည့်ရင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း
ဆိုတိုနှင့် လိုရင်းကိုရေးကံအောင် ပြောတတ်သည်ကို ကျွန်တော်
ဦးကဲမှန်းသိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဆရာတပည့်မက ကျွန်တော်တို့ထင်တာထက်
ဆက်ကတိုလွန်းတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အမြင်၊ အတွေး
ကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်စဘာတွေကို သူတို့လိုအပ်နေတဲ့အခါမှာ
ပေးချင်ကမ်းချင် ထောက်ပံ့ချင်တယ်။ အဲဒီနေရာမျိုးမှာ သူနဲ့
ကျွန်တော် မကြာခဏ ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ရတယ်ဆရာ။
တည်ညစ်ရတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က လင်မယားချင်း
နှစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ အလွန်စိတ်ပျက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ် ဆိုတာမျိုးတော့ မဖြစ်ဘူးလေ ဆရာသေ”

ကျွန်တော် မှန်းလို့ရပါပြီ။ ထို့ကြောင့် . . .

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

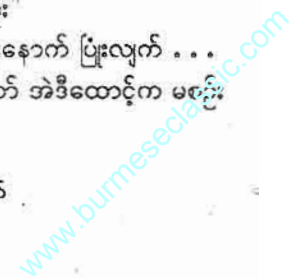
“မင်းတို့ပြဿနာကို ငါမှန်းနိုင်ပါပြီ။ ဒီလိုမောင်ကို . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရုံကြတယ်။ နောက်တော့ လင်တစ်ယောက် မယားတစ်ယောက်အဖြစ် နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ဖြင့် ဖခင်တစ်ယောက်နဲ့ မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ကြရတယ်။ နောင်အခါမှာ ဘိုးဘိုးတစ်ယောက်နဲ့ ဘွားဘွားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြရလိမ့်ဦးမယ်။ မင်းသေချာစဉ်းစားပြီး နားထောင်ပါ”

ကျွန်တော် အလေးအနက်ပြောချင်သောအခါမျိုးတွင် ဖြစ်လာလေ့ရှိသည့် ကျွန်တော့်လေသံ၊ ဟန်ပန်ကို မောင်ကို တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းကြီးသိသည်။

“မင်းဟာ ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ငါကောင်းကောင်းသိတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အလွန်ကို လေးစားအပ်သော အိမ်ဦးနတ်တစ်ပါးပေါ့ကွယ်။ မှန်တယ်၊ ငါ ဝန်ခံတယ်။ မိစိုးဘက်ကို လှမ်းပြီးစဉ်းစားကြည့်လိုက်ကြစို့။ ငါတို့ယောက်ျားတွေနဲ့ မိန်းမတွေ မတူတဲ့နေရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ငါတို့အဖို့က အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် ဘဝအစ၊ သူတို့မိန်းမတွေက သာမန်မိန်းမဘဝ နိဂုံးချုပ်ဖို့ နောက်ဆုံးအခန်းဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို ရောက်လာပြီ။ အိမ်ရှင်မဖြစ်လာပြီ။ ဂဟပဏီလို့ခေါ်တဲ့ အိမ်ရှင်မ ဖြစ်လာလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူဟာ

တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ကျေးကျွန်လိုဖြစ်လာတော့တာ မဟုတ်လား။ လင်သားစားဖို့သောက်ဖို့ သူတာဝန်၊ သားသမီး နာရေး ဖျားရေး၊ အချိန်မီ ကျောင်းကိုသွားနိုင်ရေး၊ ဒါတွေ အားလုံး သူတာဝန်ဖြစ်လာပြီ။ ပထမမစခဲ့တာက မိန်းမဘဝ၊ နောက်တော့ ဇနီးသည်ဘဝ၊ နောက်တော့ မိခင်ဘဝ။ မိစိုးက မိခင်ဘဝကိုရောက်နေပြီ။ သူ့ခမျာ ပူရပေလိမ့်မယ် မောင်ကို။ မင်းတို့ ငါတို့ ယောက်ျားတွေအဖို့မှာတော့ဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီးတဲ့နောက်မှာ တာဝန်သိတတ်တဲ့ယောက်ျားမှန်ရင် အိမ်ထောင်ခမ်းနား၊ အပါးပါးကို၊ ပွားများလေအောင်၊ ကြောင်ပစ္စုန်စား၊ ကြွပ်ကြွပ်ဝါးသို့ ဆိုတာမျိုးလို ဦးပွားတိုးတက်ဖို့၊ အောင်မြင်ဖို့ ကြိုးပမ်းကြရတာပဲ။ မိန်းမတွေကတော့ ငါတို့လိုမဟုတ်ဘူး။ အပေါင်းအသင်းနယ်ပယ်ကျဉ်းသွားပြီ။ မင်းအဖို့မှာက အပေါင်းအသင်းနယ်ပယ်က တစ်နေ့တခြား ကျယ်ပြောလာတယ်။ အပေါင်းအသင်း လူမှုရေးနယ်ပယ် ကျယ်လာသလောက်၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေလဲ များလာတတ်တာပဲ။ ဒီတော့ ပရဟိတအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျလဲ များလာတတ်တာပေါ့။ မိစိုးအဖို့မှာတော့ နောက်ပိုင်း ဘတ်ဂျတ်အတွက် စိတ်ပူရှာမှာကိုး။ ပင်ကိုအားဖြင့် တွန့်တိုတတ်တဲ့ ဇိနီးကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။

မောင်ကိုက ခဏမျှစဉ်းစားပြီးနောက် ပြုံးလျက် . . . “ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီထောင့်က မင်းဦးစားမိတာ အမှန်ပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ငါက သတိပေးလိုက်တာပါ။ တကယ်ဆို တော့ မိစိုးဟာ အပျိုဘဝကလဲ မိန်းမလှတစ်ယောက်ပါ။ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အဖြစ်မှာလဲ လှပါတယ်။ မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ်မှာလဲ လှနေတဲ့ သုံးဖန်လှပါ မောင်ကိုရယ်။”

*

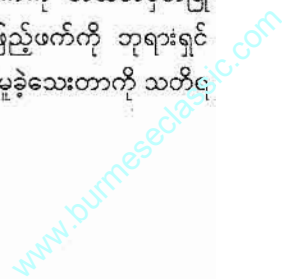
သူတို့ရပ်ရွာက ကျွန်တော် ပြန်ခါနီးတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ကန်တော့ကြသည်။ ကျွန်တော်က . . .

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ ငါ့တပည့်တွေပဲ။ မင်းတို့အကြောင်းကိုလဲ ငါသိတယ်။ ငါ့အကြောင်းကိုလဲ မင်းတို့သိကြတယ်။ မင်းတို့အရွယ်ဟာ ဆုံးမရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ဘူး။ သတိပေးရမယ့်အရွယ် ဖြစ်တယ်။ သိပြီးသားတွေကို ပြန်ပြီး သတိပေးရတာ။ မင်းတို့သိပြီးသားတွေကို ပြန်ပြောရဦးမှာပဲ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာဟာ အလွန်သိမ်မွေ့တဲ့ အနုပညာပစ္စည်းတစ်မျိုးပဲ။

“ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်တဲ့ အလှဆုံးဇနီးမောင်နှံကို ပြောမယ်ဆိုရင် သိဒ္ဓတ္တနဲ့ ယသော်ဓရာပဲ။ ဒီပက်ရာဘုရားလျှောက်ဖို့ ပထဝီပြင်မှာ အလျားမှောက်ပြီး တံတားဆောက်ခဲ့တဲ့ သုဓမ္မာဘဝက စခဲ့တာပဲ။ ဒီအခါမှာ သူဌေးသမီး သုမိတ္တာက ရသေ့ကလေးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ မေတ္တာရှိသွားတယ်။ ဒီတော့ အနား

မှာ ရှိနေတဲ့ ရေကန်ထဲက ကြာရှစ်ပွင့်ကို ခူးတယ်။ ငါးပွင့်ကို ရသေ့လေးကို ပေးလိုက်တယ်။ လိုရာဆုကို ပန်ပါပေါ့။ သူ့အတွက် သုံးပွင့်ပဲ ယူထားလိုက်တယ်။ သုဓမ္မာက ဘုရားဆုကို ပန်တယ်။ သုမိတ္တာက ကြာပန်းလေး သုံးပွင့်ကိုလှူပြီး ရသေ့လေးတောင်းတဲ့ဆု ပြည့်ပါစေ။ တပည့်တော်မလဲ ရသေ့လေးရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက် ဖြစ်ရပါလို့ဆိုလို့ ဆုပန်တယ်။ တကယ်လဲ ဘဝစဉ်ဆက် ဖြည့်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဘုရားဖြစ်တော်မူတဲ့အခါမှာ ကပ္ပိလဝတ်နေပြည်တော်ကို ပြန်ကြွလာတော့ ယသော်ဓရာက ဘုရားကို ထွက်မဖူးဘူး။ ငါ့ကျေးဇူးကို အသိအမှတ်ပြုရင် ငါ့အဆောင်ကို လာပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘုရားရှင်ကလဲ ကြွတော်မူတယ်။ ဒီအခါကျမှ ယသော်ဓရာက ဘုရားရှင်ရဲ့ ခြေဖမိုးတော်ကို မျက်ရည်နဲ့ဆေးကြောပြီး ကန်တော့တယ်။ ငါ့စို့ထဲမှာတော့ဖြင့် အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးဟာ စံပြလို့ တွက်လိုက်မိပါတယ်။

“ဒီတော့ မိစိုးကလဲ ပါရမီဖြည့်ဖက်လို့ သဘောထားလိုက်ပါ။ မောင်ကိုကလဲ ပါရမီဖြည့်ဖက်ကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါ။ ပရဟိတဆိုသော်လဲ ပါရမီဖြည့်ဖက်ကို ဘုရားရှင်တောင်းမှ အသိအမှတ်ပြု လေးစားတော်မူခဲ့သေးတာကို သတိပြုပါ။ ဒါပါပဲ”

ကျွန်တော်စကားဆုံးတော့ 'သုံးဖန်လှ' လေး ဝေ့ကျလာ
သော မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်တာတွေ့ရသည်။

Beauty Max မဂ္ဂဇင်း
စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၄

အလှဟူသည်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်
နှင့် စကားလက်ဆုံကျခဲ့ဖူးသည်။ သူပြောလိုက်သော စကား
တစ်ခွန်းကိုလည်း ယနေ့ထက်တိုင် မေ့မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့
သည်။ ပြောသည်ကတော့ ရုပ်ရှင်နှင့်ပတ်သက်၍ပဲ ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်က ဘယ်သရုပ်ဆောင်ဟာဖြင့် ဘယ်ကားမှာ ဘယ်လို
ကောင်းကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ သူကလည်း ခပ်အေး
အေးပင် နားထောင်နေပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သည်းမခံနိုင်
တော့သလို . . .

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

“ကဲ တော်ပါတော့ဗျာ။ တခြားအကြောင်းတွေ ပြောကြရအောင်ပါ။ စိတ်မဆိုးနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်က ရုတ်တရက် ခင်ဗျားကို တားလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့လို ပရိသတ်ဘဝကို ပြန်ပြီး ရောက်ချင်နေတယ်ဗျ။ ကျုပ် မြန်မာရုပ်ရှင်ကားတွေကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ အရင်ကတော့ ခင်ဗျားပြောသလို ခံစားနိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ရုပ်ရှင်လောကသားတစ်ယောက်ရင့်မကြီး ဖြစ်နေမှ ကျုပ်ထက်ပိုပြီး ခံစားနိုင်စေသင့်တာပေါ့”

“မှန်ပါတယ်။ ခင်ဗျားပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်။ အမှန်ပြောရရင် အင်္ဂလိပ်ကားကောင်းတွေဆိုရင် ရုပ်ရှင်ပညာကိုပါ အရသာခံနိုင်တယ်။ ကင်မရာယူပုံ၊ မီးခီပေးပုံ၊ နောက်ခံတေးဂီတသွင်းပုံကအစ၊ သရုပ်ဆောင်ရဲ့ လှုပ်ရှားပုံကအစ အရသာခံနိုင်တယ်။ မြန်မာကားတွေမှာကျတော့ ပညာရပ်က အစ ချို့တဲ့တာတွေကို သတိထားနေမိတယ်။ ဒီတော့ အရသာပျက်တာပေါ့ဗျာ”

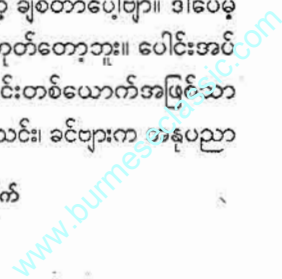
“ထားပါတော့ဗျာ။ သရုပ်ဆောင်တွေ ကြိုးစားပမ်းစားအားထုတ်ထားတာတွေကိုရော”

“ဒီလို ကိုအောင်သင်းရဲ့ ခင်ဗျားက အဲဒီသရုပ်ဆောင်တွေကို ပိတ်ကားပေါ်မှသာ မြင်ဖူးတာ။ သူတို့နဲ့ ပေါင်းဖူး။ သင်း

ဖူး ဆက်ဆံဖူးတာမှမဟုတ်ပဲ။ ကျုပ်က သူတို့နဲ့ မလွဲမရှောင်သာ ဆက်ဆံနေခဲ့ရတာ။ ဘယ်သူဟာ ဘယ်လို အကုန်ရှိတယ်ဆိုတာကို အကုန်လုံးသိနေတာ။ နည်းနည်းလောက်ကလေး နာမည်ကြီးလာရင် မိုးမမြင်၊ လေမမြင်ဖြစ်သွားပြီး မောက်မာလာတာတွေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်ဘူးဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာတာတွေ၊ ရုပ်ရှင်လောကသားချင်းမှာ ဗိုလ်ကျချင်လာတာတွေ၊ ပရိသတ်ရဲ့ ဩဘာသံထင်တစ်လုံးနဲ့ ဘုရင်ဘုန်းလောက် ထင်သွားတာတွေကို ခင်ဗျားက ကြုံဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က အဲဒါတွေကို ကြုံရတာများလွန်းတော့ သူတို့ကို အမြင်ကတ်နေတာ။ လုပ်ငန်းသဘောအရ မလွဲသာလို့ ဆက်ဆံနေရတာ။ ဒီတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုက်လို့ သူတို့မျက်ခွက်ကို မြင်လိုက်ရင် အမြင်ကတ်အထင်သေးတာက ရှေ့ကရောက်နေတော့တာ။ ဘယ်လိုအရသာခံနိုင်တော့မလဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့လို ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဘဝမျိုးကို ပြန်ပြီးတောင့်တမိတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ”

“အဲဒီလို လူတွေချည်းပဲလားဗျာ။ ကောင်းတာတွေ မရှိတော့ဘူးလား”

“ရှိပါတယ်။ သူတို့ကိုကျတော့ ချစ်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်အဖြစ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ပေါင်းအပ်သင်းအပ်တဲ့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သာ ချစ်နေမိတော့တာ။ ဒီမယ် ကိုအောင်သင်း၊ ခင်ဗျားက အနုပညာ

သမားတစ်ယောက်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး စာပဲရေးနေစမ်းပါ။ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ရင်ရှုပ်ရတယ်နော်။ ရင်အရှုပ်မခံနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ပြဇာတ်တွေဘာတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးလေတော့ . . . ”

“ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူးဗျာ”

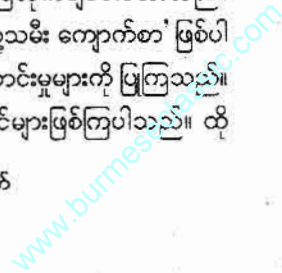
ကြာခဲ့ပါလေပြီ။ သူ့စကားကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် လူ့သဘာဝကြီးက မှတ်မိဖို့ ခက်တာထက် မေ့ဖို့က ပိုလို့ပင်ခက်သေးသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် မမေ့နိုင်။

စာဖတ်သူသိတဲ့အတိုင်း ယခုတလော မြန်မာ့ရုပ်သံ၊ မြဝတီရုပ်သံတို့တွင် မြန်မာသာမက တရုတ်၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား ရုပ်ရှင်ကားတွေကို ပြနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း အချိန်အားတိုင်း စောင့်ကြည့်မိပါသည်။ ထိုက်သင့်သလောက် ကောင်းလည်း ကောင်းကြပါသည်။ တချို့သရုပ်ဆောင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေဆိုရင် တကယ့်ကို ကြွေရုပ်ကလေးလိုဟု ဆိုရလောက်အောင် ရုပ်ရည်တင့်တယ်ကြပါပေသည်။ သို့သော် ခက်နေသည်က 'ကိုယ့်လူကြီး' ပြောသွားသည့်စကားက ခေါင်းထဲကို ဝင်ဝင်လာတတ်သောကြောင့် အရသာပျက်သွားတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီကောင်မလေးက ချောတော့ချောပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ စိတ်ထဲရောက်လာတတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုပါစို့ ဇာတ်လမ်းအရ သူက အိမ်စေ၊ သူ့ကို အိမ်ရှင်

မိန်းမကြီးက သူ့ကိုနှိမ်ချသည်။ မောင်းမဲသည်။ သူက မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် သနားစရာနေရာကို ရောက်နေသည်။ သာမန်ပရိသတ်အနေနှင့် သနားလိုက်ပေ။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူကို သူကအပြင်မှာ ဘယ်လောက်နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်နေမည်လဲဆိုတာမျိုး ယောင်ယောင်တွေးမိလိုက်တတ်သည်။ စင်စစ် သူ သရုပ်ဆောင်တာကို ကြည့်ပေ။ သူ့အပြင်ဘဝက ကိုယ်နှင့်ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ သို့သော် စိတ်ဆိုတာမျိုးကို ဒီလိုလုပ်၍ မရကြောင်း စာဖတ်သူသိပါသည်။

အခုအခါမှာတော့ဖြင့် 'အလှဟူသည်' ဆိုတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိလာခဲ့သည်မှာ ကြာပါလေပြီ။ ရုပ်ကလေးဘယ်လောက်ပင်ချောချော၊ မိုးကျနတ်မယ်တမျှ လှပါစေဦးတော့ စိတ်သဘောမလှကြောင်း သိလာလိုက်ပြီဆိုလျှင် ချစ်ဖို့ရာ ဝေးလို့ အမြင်ကတ်စိတ်သာ ပေါ်လာနိုင်ကြကြောင်း သိလာပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူ သိပါသည်။ ကျောင်းဆရာပီပီ ဆယ်တန်းပြဌာန်းချက်ထဲက စာကလေးနှစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်ချင်ပါသေးသည်။ 'မိဖုရားစော ကျောက်စာ' နှင့် 'သိယံသုသမီး ကျောက်စာ' ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံးသည် အလှူကောင်းမှုများကို ပြုကြသည်။ နှစ်ဦးလုံးမှာ ရက်ရောသော အလှူရှင်များဖြစ်ကြပါသည်။ ထို

ကောင်းမှုအတွက်အမျှဝေသည်။ ဆုတောင်းသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ဆုတောင်းပုံလေးကို ယှဉ်ကြည့်စေချင်ပါသည်။ အသေးစိတ် မပြောပါ။ လိုရင်းလောက်ကိုသာ တင်ပြလိုက်ပါသည်။

မိဖုရားစော ဆုတောင်းက -

‘အသက်ရှည်သော အနာမဲ့သော အဆင်းလှသော အသံ သာသော အလုံးအရပ်လှသော . . . ငါဖြစ်လို၏’

ကျွန်တော် အထူးသတိထားမိသည်မှာ ‘အလုံးအရပ်လှ သော’ ဆိုသည့် စကားပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုခေတ်စကားနှင့် ပြောရလျှင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လှသောဟု ဆိုရပါမည်။ မိဖုရား စောသည် မိန်းမဘဝကို တွယ်တာဟန်ရှိပါသည်။ ထိုစကားသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဆုတောင်းမျိုး မဟုတ်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ ဆုတောင်းဆိုလျှင် အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်း လှခြင်း၊ ခွန်အားဗလကြီး၊ ဉာဏ်ပညာကြီးခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သိင်္ဃသုခသမီး ဆုတောင်းက -

‘ရမ္မက်နည်းသော၊ ရောင့်ရဲလွယ်သော၊ အမှက်နည်း သော၊ သူတထူးကို မညှင်းဆဲသော၊ ပညာရှိသော၊ အကြောင်း ကိုသိသော၊ ဝန်မတိုသော၊ အပေးအကမ်းရှိသော . . . ငါ ဖြစ်လို၏’

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သိင်္ဃသုခသမီးက ‘စိတ်အလှကို’ ပို၍ မြတ်နိုးကြောင်း သိသာလှပါသည်။

Beauty Max တွင် အလှကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာတွေ အများကြီးပါနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သိင်္ဃသုခသမီး အလှကုန် ပစ္စည်းကို ယခုတင်ပြလိုက်ပါသည်။ မျိုးအက်သစ်တို့ ကျားမ မရွေး အခမဲ့ သုံးစွဲကြပါကုန်။

Beauty Max မဂ္ဂဇင်း
မတ်၊ ၂၀၀၄

ရည်လျားကျယ်ဝန်းလှပါသည်။ ဇာတ်လမ်းကျောရိုး ကလေးက -
သူက ၁၉၇၉ ခုကတည်းက ဘီအက်စီဘွဲ့ကို ရခဲ့ပြီးပြီ။
သို့သော် အိပ်မက်ထဲတွင် စာမေးပွဲကျသောကြောင့် တက္ကသိုလ်
ကို ပြန်တက်နေရသည်။ ဤအိပ်မက်ကို တစ်ခါတစ်ရံမျှသာ
မက်သည်ဆိုလျှင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့။ ခက်နေ
သည်က ခဏခဏ သည်အတိုင်းချည်း အိပ်မက်မက်လို့သာ
နေတော့သည်။ ဘစ်ကြိမ်မှာဆိုလျှင် အိပ်မက်က လန်နိုးလိုက်
တော့ အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ကယောင်ကတမ်း ကိုယ့်ဘွဲ့လက်မှတ်ကို
ပင် ပြန်ရှာကြည့်လိုက်မိသည်။

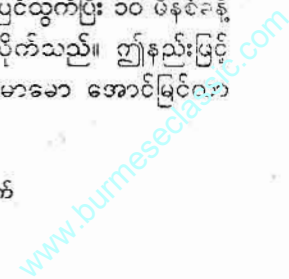
သူ့အိပ်မက်နှင့် သူ့အဖြစ်ကို စိတ်ပညာသဘောအရ
သူ့အဖြစ်နှင့် ပြန်လှန်တွေးဆကြည့်လိုက်တော့မှ တကယ်
မတတ်ဘဲ မထိုက်မတန် သည်ဘွဲ့ကို ယူလာခဲ့မိ၍ အတွင်းစိတ်
လိပ်ပြာက ခြောက်လှန့်ဒဏ်ခတ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သိလာ
လိုက်ရသည်။

ဖြစ်ပုံကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး။ သူက ရူပဗေဒအဓိက။
အလွန်ပျင်းတတ်သည်။ အအိပ် စုံမက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကမေး
ပွဲတွင် မဖြေနိုင်။ နောက်ဆုံး စာမေးပွဲစောင့်သည့် ဆရာလေးက
သဘောကောင်းလှသောကြောင့် အပြင်ထွက်ပြီး ၁၀ မိနစ်ခန့်
ထိုအကြောင်း စာကို ဖတ်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဤနည်းဖြင့်
ပထမနှစ် စာမေးပွဲကို ချောချောမောမော အောင်မြင်လာ
ခဲ့သည်။

ပရဆေးသည်အဒေါ်ကြီး

မကြာသေးမီက ဖောင်ကြီးဗဟိုသင်တန်းကျောင်း ဆင်းပွဲတစ်ခု၌
တာဝန်ရှိသူ နိုင်ငံအကြီးအကဲတစ်ဦးက ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်
၍ အလေးအနက်ပြောသွားခဲ့သည်ကို ပြန်လည် သတိရနေမိပါ
သည်။ ထိုမိန့်ခွန်းကို သတင်းစာတွင် ဖတ်လိုက်ရစဉ်ကလည်း
(ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပညာရေးသမားတစ်ယောက်မို့)
တိုင်းပြည်အတွက်၊ မျိုးဆက်သစ်အတွက် အလွန်အလွန်
အားတက်ခြင်းဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။

ယခုတော့ဖြင့် အသစ်တစ်ဖန်ပြန်လည် သတိရနေမိပြန်
ပါသည်။ ဒီလ (၁၉၉၅၊ ဇွန်လ) သရဖူမဂ္ဂဇင်းတွင် 'အောင်သိန်း
ကျော်'၏ 'ညစ်ကျူလိပ်ပြာ'ဟူသော ဝတ္ထုတိုကလေးတစ်ပုဒ်ကို
ဖတ်လိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုဆို သည့်အတိုင်း
ဝတ္ထု တိုတိုကလေးပါပဲ။ သို့သော် အကြောင်းအရာကတော့

နောက်ဆုံး စတုတ္ထနှစ် စာမေးပွဲတွင်တော့ နျူကလီယား ဘာသာမေးခွန်းတွင် ဒုက္ခလှလှကြီးရောက်တော့သည်။ မေးခွန်း ပေးထားသည်က ၈ ပုဒ်၊ ဖြေရမှာက ၆ ပုဒ်။ တစ်ပုဒ်ပဲ ဖြေနိုင် သည်။ သို့သော် နာရီဝက်မပြည့်မီ စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်ခွင့် မရှိသောကြောင့် သည်အတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရသည်။ စာမေးပွဲစောင့်သော ဆရာက သနားသဖြင့် နောက်တစ်ပုဒ်ကို လက်ထောက်ပြပြီး ၁၀ တန်းအသိလောက်နှင့်ပင် တစ်မျက်နှာ လောက် ကြီးစားဖြေပါဟု တိုက်တွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် ရှုပဗေဒ စတုတ္ထနှစ် စာမေးပွဲကို ဆယ်တန်းအသိလောက်နှင့်ပင် ဖြေထား ခဲ့သည်။ အောင်သိန်းကျော် ရေးထားသည်ကို နည်းနည်း လောက်ဖြစ်ဖြစ် ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး။

*

စာဖြေခန်းထဲက ထွက်ပြီးနောက် အတန်းဖော်များနှင့် ပြန်ဆုံမှ သိရသည်မှာ ထိုအခန်းစောင့်ဆရာသည် ကျွန်တော်တို့ အတန်း အား နျူကလီယာဘာသာရပ်ကို ပို့ချပေးသည့် ကထိကဖြစ်မှန်း သိရလေသည်။ ဆိုးလိုက်သည့်အဖြစ်ကား ကိုယ့်ဆရာကိုယ် မမြင်ဖူးသဖြင့် မသိသောအဖြစ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆရာက ကျွန်တော်ကို အထက်နှယ် အဖြေခိုင်းသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း နာခံစွာ ဖြေချခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်သည် အနှီနောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကိုလည်း ဘာသာစုံ

ဂရိတ်သရီးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြန်လေသည်တမ့်။

*

ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် တမ်းပေပါခေါ် ဘွဲ့ယူ စာတမ်းကို ရေးစရာမလိုခဲ့ပေ။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော် သောက်ပျင်းဘွဲ့ခံမောင်ချေချမ်းသည် ၁၉၇၉ တွင် ကျောင်းပြီး ကာ ၁၉၈၁ တွင် ဘွဲ့ယူခဲ့ပါသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းတွင် ကျွန်တော် ရှုပဗေဒကို မတတ်မှန်း ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် အသိဆုံးဖြစ်လေသည်။

ရှုပဗေဒဝေးစွ၊ ရှုပဗေဒကျောင်းသားတို့တတ်အပ်သော အဋ္ဌာရသများတွင်ပါဝင်သည့် အသုံးချသင်္ချာကိုပင်လျှင် ကျွန် တော် လုံးဝ(လုံးဝ) မတွက်တတ်ပါပေ။

*

လား . . . လား။

သည်တော့ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော် ကြိမ်ဖန်များစွာ ဒုက္ခနဲ့လှလှ တွေ့နေရသည်မှာ မဆန်းလှပြန်ပေ။ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်၌က မသန့်မှတော့ ထိုမသန့်သော လိပ်ပြာကလေးက မသိ စိတ်ဖြင့် မြင်မက်နေသော အိပ်မက်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်မြူးထူး လွတ်လပ်စွာ ဝဲပျံခုန်က စိုးမိုးပြလေမည်သာတည်း။

*

သည်လို စိတ်ကိုသရုပ်ခွဲပြီးသကာလ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကုရန်

နည်းလမ်းကို ထပ်မံ၍ ဖွေရာသည်။

တွေ့ပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ သည်ဘွဲ့ကို ကိုယ်နှင့်မထိုက်တန် မှန်း သိသည်။ သို့သော် ထိုက်ထိုက် မထိုက်ထိုက်၊ တန်တန် မတန်တန် ထိုဘွဲ့လက်မှတ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရောက်ရှိနေသည်။ သည်အချိန်ကျမှတော့ ဘယ်သူမှ ပြန်ယူလို့မရနိုင်ပါလေတော့။ ဘယ်သူကကော ပြန်တောင်းနေပါလိမ့်မလဲ။

ဒါဆို ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်အေးလက်အေး နေလိုက်ရုံပေါ့ကွယ်။ ဒါလေးများ။

ခက်တာက သည် . . . လိပ်ပြာ။ တော်တော်လည်း ကူလီကူမာနိုင်သည်။ ဟုတ်ပရော။ စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့်တော့ နိုင်လို့နေတုန်း။

ဟေ့ကောင် . . . ဖြေတွေး တွေးကြည့်စမ်း . . .

တွေးစမ်း . . . ဖြေပြီး တွေးစမ်း . . .

အမယ်၊ အဲလိုတွေးတော့ အလာကြီးပဲ။

ဟုတ်ပ။

လောကမှာ ကျွန်တော့်နှယ် မတန်မရာလှပါတဲ့နှင့် ရယူထားသူတွေ တစ်ပုံကြီး၊ အများကြီး၊ အများကြီး . . . ။

ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲမှ မဟုတ်တာ။

ဒါနဲ့များ . . . ဒါနဲ့များ . . . ။

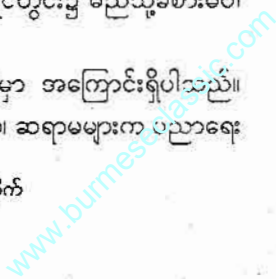
တစ်နေ့နေ့ကျလျှင်တော့ ဆပ်ပြာမှန်ကောင်း၊ ချေးချွတ် ခေးကောင်းကောင်းနှင့် လိပ်ပြာလေးတွေကို လျှော်ဖျတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရပေဦးမည်။

အောင်သိန်းကျော်၏ ဝတ္ထုထဲက မောင်ရေချမ်းလို လိပ်ပြာမလုံသူတွေ မည်မျှများပြားနေမည်ကို စာဖတ်သူ မှန်းဆကြည့်လိုက်စေချင်ပါသည်။ စာဖတ်သူကိုယ်တိုင်က ဘွဲ့ရလူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလျှင်ကော 'ညစ်ကျူလိပ်ပြာ' အိပ်မက်မျိုး မက်နေပါသေးသလားဟု မေးကြည့်လိုက်ချင်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ဖက်ကိုလည်း လှမ်းပြီးတွေးလိုက်မိပြန်ပါသေးသည်။ တကယ့်ကို အတန်းမှန်အောင်တက်၊ တကယ့်ကို စာမှန်မှန် ကြိုးစားပါလျက်နှင့် ဘာသာစုံ 'ဂရိတ်သရီး' နှင့် မောင်ရေချမ်းနည်းတူမျှသာ အောင်မြင်လာခဲ့ရလျှင် ထိုကျောင်းသားကျောင်းသူအဖို့ မည်သို့ခံစားမိမည်နည်းဟူသော အချက် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမျှမက မောင်ရေချမ်း ဧကူကလီယာ ဘာသာရပ်သင်တန်းကို တစ်ခါမျှမတက်ဖူးကြောင်း ဓာတ်သိဖြစ်နေပါလျှင် ထိုကျောင်းသား၏ ရင်တွင်း၌ မည်သို့ခံစားမိပါမည်နည်း။

ဤသို့ စဉ်းစားမိလိုက်သည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ၊ ဆရာ၊ ဆရာမများက ပညာရေး

နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရေးလိုက်သောစာများကို ကျွန်တော် မကြာခဏရပါသည်။

စာတစ်စောင်မှ အနည်းငယ် ကောက်နုတ်တင်ပြလိုက်ပါရစေ။ သရဖူမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှတစ်ဆင့် စာကိုလက်ခံရရှိသည်မှာ ကြာပါပြီ။ စာရေးသည့် ရက်စွဲက ၁၇-၉-၉၄။ သရဖူသို့ ရောက်သည့်ရက်စွဲက ၁၃-၁၀-၉၄။ သူ့ခမျာမှာလည်း စာရေးပြီး ချက်ချင်းထည့်ဖြစ်ဟန် မတူပါ။ ထို့ကြောင့် ဤမျှ ရက်စွဲကွာ နေခြင်း ဖြစ်တန်ရာပါသည်။ ထိုကျောင်းသူ၏ ရင်ဖွင့်သံကလေးကို နာခံကြည့်လိုက်ပါဦး။

ဆရာရယ် - ကျွန်မက ပညာရှင် အလွန်ကို ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ပထမနှစ်အောင်တော့ တစ်တန်းလုံးမှာ ကျွန်မ ပထမရခဲ့ပါတယ်။ ဒီဘာသာရပ်နဲ့ အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်ပြီဆိုပြီး ပျော်နေခဲ့တာ ဒုတိယနှစ်မှာ တစ်တန်းလုံးမှာ ဒုတိယရပေမယ့် မေကျာဘာသာမှာ ဂုဏ်ထူးမထွက်လို့ ဂုဏ်ထူးတန်းမဝင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မနောက်က တတိယရတဲ့ကျောင်းသူက နယ်ကဝင်လာသူပါ။ သူက ဂုဏ်ထူးတန်းဝင်ပါတယ်။ သိပ်မဆန်းတဲ့အဖြစ်ပဲလို့ ဆရာထင်ရင်ထင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ အပြောင်းအလဲ ပါပဲ . . . ။

*

ကျွန်တော့်မှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိရတာ ကြားရတာ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးကို ဖြစ်နေပါပြီ။ စာဖတ်သူလည်း ကြားရသိရပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သည်လိုပဲလုပ်လာခဲ့ကြလေတော့ သည်လိုပဲ ဖြစ်လာသည်ကို အံ့ဩစရာမရှိတော့ပါ။ အံ့ဩစရာ မဟုတ်သော်လည်း ဝမ်းနည်းစရာ ကြေကွဲစရာတော့ ကောင်းလှပါသည်။ ဤကိစ္စသည်မျှလောက်နှင့် ရပ်တံ့သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသလား။ ပုံပြင်ကလေးတစ်ခုကို ပြောပါရစေ။

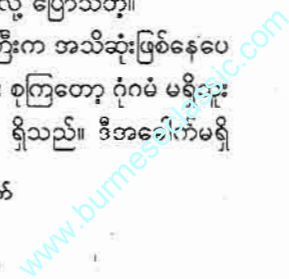
တစ်ခါက ပရဆေးသည် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် နာမကျန်းဖြစ်သည်။ ဟိုဆေးဆရာကို ပင့်ပြီး ကုသည်။ မပျောက်။ ဒီဆေးဆရာကို ပင့်ပြီး ကုသည်။ မသက်သာ။

သည်တော့ သမီးဖြစ်သူက “အမေရယ် - ဒီဆရာနဲ့ ကုတာလဲ မသက်သာဘူး၊ ဒီတော့ ဆရာပြောင်းပြီး အရှေ့ပိုင်းက ဆရာနဲ့ကုကြည့်ချင်တယ်”

မိခင်လူမမာက ညောင်နာနာအသံနှင့် “သမီးရယ် အဲဒီဆရာနဲ့ကုလဲ ထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မှာပဲ။ သူလဲ အမေ့ဆိုင်က ပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ ဆေးဖော်တာ ဆိုတော့ ဆေးစွမ်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ပြောသတဲ့။

သည်ပရဆေးသည် အဒေါ်ကြီးက အသိဆုံးဖြစ်နေပေမည်ပေါ့။ သူ့ဆိုင်မှာ ဆေးမည်လာပြီး စုကြတော့ ဂိုဏ်း မရှိဘူးလားဆို၊ ရှိသည်၊ ဟိုအဖြစ်ရှိသလား၊ ရှိသည်။ ဒီအခေါက်မရှိ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဘူးလား။ ရှိသည်။ တွေ့ရာအခေါက်၊ တွေ့ရာအမြစ်ကို ဆေးမည်လုပ်ပြီး ရောင်းခဲ့မိသည် မဟုတ်လား။ ယခုတော့ သူ့ဆိုင်က ဆေးပစ္စည်းတွေနှင့် ဖော်လိုက်သမျှဆေးကို သူ လုံးဝမယုံကြည်တော့ပြီ။ သေဖို့ကို ပိုက်ဆံအပိုအကုန်မခံတော့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့၏ အမိနိုင်ငံတော်ကြီးကို ထို 'ပရဆေးသည် အဒေါ်ကြီး' လိုဖြစ်မှာကို ကျွန်တော် အလွန်ကို စိုးရိမ်မိပါသည်။

တာဝန်သိ နိုင်ငံ့အကြီးအကဲကြီးက ဖောင်ကြီးဗဟိုသင်တန်းကျောင်းတွင် ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အလေးအနက်ထားပြီး ပြောကြားလိုက်သည့် မိန့်ခွန်းကို သတင်းစာတွင် ဖတ်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်အားတက်ခြင်း ဖြစ်သွားမိပါသည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော့်ထံလှမ်းပြီး စာရေးညည်းတွားကြသော ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတကြီးလုပ်နေကြသော 'ပေးစာရှင်' များအားလည်း စိတ်အားမငယ်ကြပါနှင့် အားလုံး (အားလုံး)အဆင်ပြေစွာ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာပါလိမ့်မည်ဟု ဤဆောင်းပါးနှင့် အားပေးလိုက်ရပါသည်။

သင့်ဘဝမဂ္ဂဇင်း
ဇူလိုင်၊ ၁၉၉၅